COLECȚIA ROMANTIC

83

Megan Lane

BALANSUL IUBIRII

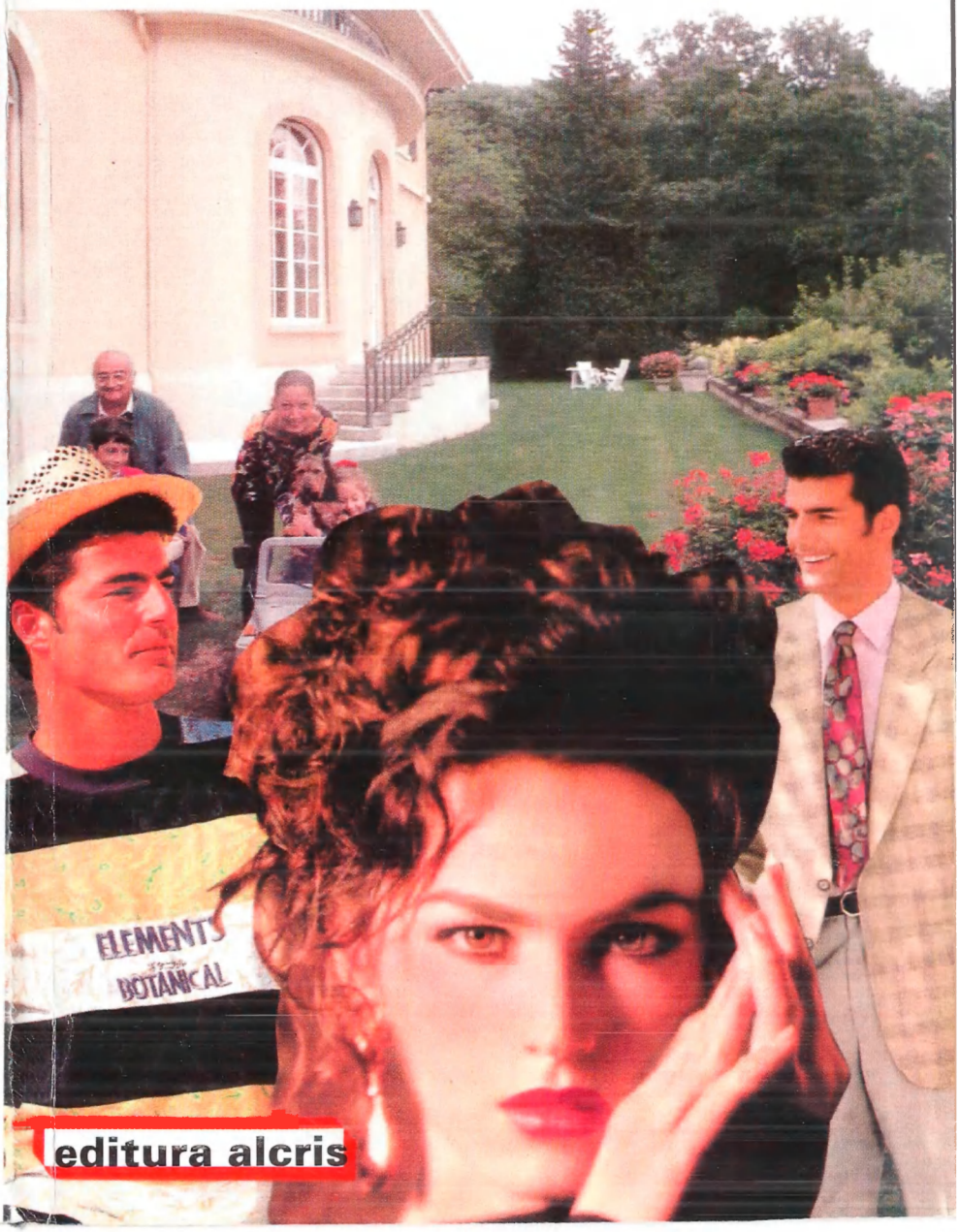

editura alcris

Megan Lane
BALANSUL IUBIRII

MEGAN LANE

BALANSUL IUBIRII

Coperta: ANDY

Această carte a fost tipărită pentru prima dată în limba engleză sub titlul: TWICE THE LOVING

© 1986, Megan Lane

DES QUE JE T'APERÇOIS

Harlequin S.A.

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii ALCRIS – M94

MEGAN LANE

BALANSUL IUBIRII

Traducere din limba franceză de
ILEANA JITARU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1995

Editor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-42-6

Colecția „ROMANTIC“

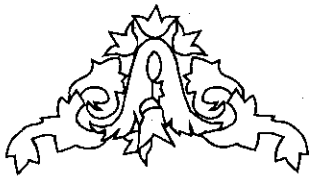

CAPITOLUL I

Brian Garrett intră cu un pas hotărât în biroul lui Ashley Stevens şi închise cu grijă uşa în urma sa. Ridicând ochii de pe hârtiile din faţa ei, tânăra femeie îi surâse prietenește, aranjându-şi în acelaşi timp cu un gest delicat părul prins într-un coc pe ceafă.

– Bună dimineaţa! o salută Brian, vesel. Eşti pregătită, în sfârşit, să-mi sondezi profunzimile subconştientului pentru a-mi descoperi nenumăratele calităţi? sau eu sunt cel care ar trebui să te analizez pentru a-ţi cunoaşte sentimentele faţă de mine?

Ashley lăsă să-i scape un râs uşor şi îşi scoase elegantii ochelari ce-i ascunseseră până atunci ochii cu reflexe aurii. Îi plăcea mult vocea gravă şi senzuală a lui Brian, vorbirea lui lentă şi bine dozată. Dădea întotdeauna impresia că-şi alegea fiecare cuvânt cu acelaşi rafinament cu care făcea orice lucru ce-l avea de făcut.

Privirile li se încrucişară. Cea a lui Brian sclipea ironică şi plină de bună dispoziţie.

– Oh, Brian...! Știi bine că ești subiectul meu favorit de experiență!

Din câțiva pași, el străbătu distanța mică ce despărțea ușa de biroul încărcat de dosare în spatele căruia era așezată Ashley. Se aplecă spre ea și, înainte ca ea să aibă timp să schițeze cea mai mică mișcare, buzele lui calde și moi se lipeau de ale ei, furându-i un sărut pasionat. După ce prima clipă de surpriză trecu, Ashley se trase brusc înapoi, încercând să se elibereze din îmbrățișarea lui Brian. Acesta se ridică și dădu din cap.

– Favorit... repetă el gânditor. Aș fi preferat să fiu unicul tău subiect.

Ashley îi scrută cu atenție chipul de o admirabilă frumusețe bărbătească. Din clipa în care se întâlniseră și în ciuda distanței pe care ea se străduia s-o păstreze între ei, Brian o urmărea cu insistențele lui. În alte circumstanțe, probabil că s-ar fi bucurat de acest lucru. Brian era un bărbat extrem de seducător și interesul pe care i-l purta ar fi trebuit s-o flateze, dar în situația dată nu putea fi vorba pentru ea să se lase antrenată într-o aventură sentimentală. Se afla aici cu probleme de serviciu și era hotărâtă să se ocupe numai de ele. Mai mult ca niciodată, se temea de atracția pe care ar putea s-o simtă

față de un bărbat cum era Brian Garrett. Sau cum era Neil Madison...

Enervată, își goni din minte amintirea acestuia din urmă. Lecția pe care Neil i-o dăduse fusese foarte dură și ea n-o uitase încă. De acum înainte știa că, în ciuda propriului ei farmec, va exista întotdeauna o altă femeie, mai frumoasă ca ea, care s-o înlocuiască în inima unui Neil sau a unui Brian. Nu mai voia să repete această amară experiență...

Și apoi, ea venise în Virginia pentru a-și duce la bun sfârșit experiențele științifice asupra gemenilor, astfel că nu-și putea permite să amestece lucrurile. Era conștientă de consecințele ce n-ar fi întârziat să apară în cazul în care ar fi avut o relație mai specială cu unul din ei.

– Nu pot, totuși, scrie o carte despre gemeni bazându-mă doar pe exemplul tău!

– Oh, sunt sigur că ai putea să scrii o carte întreagă despre mine, dacă ai vrea, o contrazise el, făcându-i un semn șiret cu ochiul.

– Nu mă îndoiesc... Dar editorul meu mi-a comandat o lucrare doar despre unul dintre ei, obiectă ea surâzând.

Între timp, el se așezase nonșalant pe un colț al biroului ei și, o dată în plus, ea încercă să și-l imagineze pe Bruce, fratele lui geamăn. Brian

i-l descrisese ca pe „copilul teribil" al familiei, dar în ciuda dorinței puternice de a-l întâlni, toate încercările pe care le făcuse până acum rămăseseră fără rezultat.

Gânditoare, își privi interlocutorul. Emana din el o senzualitate tulburătoare. Părul lui des, negru, tuns cu grijă, încadra o față cu trăsături fine dar teribil de virile. O mică gropiță îi punea în evidență bărbia voluntară, iar buzele parcă ușor tivite schițau un surâs ce se reflecta și în ochii lui căprui.

Acum era îmbrăcat într-un costum format din trei piese de culoare gri, cu o cămașă bleu și o cravată asortată costumului. Brian se îmbrăca atât de elegant încât, chiar în miezul verii, ca acum, părea întotdeauna că ieșise de la croitor. Ca tânăr avocat de douăzeci și nouă de ani căruia toată lumea îi prezicea un viitor strălucit, el înțelesese repede importanța unei prezentări îngrijite și a unei prezențe agreabile, în meseria sa. Inteligența lui, farmecul lui de necontestat și bunul gust cu care se îmbrăca, îi permiseseră dealtfel să-și facă rapid o clientelă, într-un oraș care număra deja prea mulți avocați.

Ashley nu scăpase nici ea de seducția pe care o exercita asupra celor din jur. Nu-și dorea o legătură cu el pentru că se temea că va suferi din nou. Dar trebuia să recunoască faptul că

nici un alt bărbat n-o mai atrăsese astfel de foarte mult timp. De fapt, de când o părăsise Neil. Neil Madison... Singurul bărbat pe care-l iubise vreodată... Crezuse în el cu tot sufletul ei, iar el îi rănise inima cu o cruzime de neiertat...

Ashley oftă. Toate acestea erau acum departe. Trecuseră ani de la trădarea lui Neil. Ea se consacrase meseriei şi reuşise chiar să se convingă că era fericită aşa. Trecuse mult timp de când nu se mai gândise la Neil, se crezuse pe deplin vindecată, liniştită, satisfăcută de felul cum îşi organizase viaţa.

Apoi, l-a întâlnit pe Brian, acum trei luni şi, imediat, amintirile pe care crezuse că le îngropase în profunzimile memoriei ei, ieşiseră la suprafaţă. Totuşi, Brian şi Neil nu semănau deloc fizic, dar aveau amândoi acelaşi farmec irezistibil şi posedau la perfecţie arta de a se juca cu complimentele, fără a avea aerul că fac acest lucru.

Brian nu contenise s-o invite peste tot, iar ea recursese la tot felul de scuze, mai mult sau mai puţin justificate, pentru a-i refuza invitaţiile. Trebuise, totuşi, să accepte câteva, prea puţine, după părerea lui Brian, dar deja prea multe, după părerea ei. Nu venise din California pentru a-şi căuta un pretendent ci cu unicul scop de a

scrie un tratat de psihologie asupra gemenilor. Ideea asta o avea în cap de pe vremea studenției, când împărțea camera de la cămin cu o colegă a cărei soră geamănă se afla la altă facultate, în alt oraș.

– Cum ți-a venit ideea să te ocupi de fenomenul gemenilor? o întrebă Brian dintr-odată, de parcă îi citise gândurile.

– Ți-am mai explicat! îi reproșă ea, puțin agasată. Ai memoria cam scurtă...

– Cred, mai degrabă, că nu te-am ascultat cu atenție! Dar nu te supăra pe mine, mi se întâmplă să nu aud când sunt în preajma ta...

Ashley dădu din cap cu un aer neîncrezător, dar renunță să se mai supere. Cum ar mai fi avut curajul, când el tocmai o flatase cu atâta pricepere?

– Bun, am să-ți mai povestesc încă o dată această istorie dar, bagă de seamă, n-o să ți-o spun în fiecare zi, îl amenință ea, ascunzându-și un zâmbet. Totul a început la universitate. Stăteam la cămin și împărțeam camera cu o fată care avea o soră geamănă. Din diverse motive, sora ei a trebuit să se ducă în alt oraș la facultate. Păstraseră însă, fără ca ele să știe, un fel de legătură între ele care ținea, practic, de parapsihologie și amândouă continuau să trăiască ca și cum n-ar fi fost despărțite. Asta mă fascina.

– De exemplu?... întrebă Brian.

– Oh, de exemplu, când își telefonau, descopereau că erau îmbrăcate la fel, că la masă aleseseră același fel de mâncare, sau că se înscriseseră la același fel de activități sportive. Au reușit chiar să se îndrăgostească – fiecare în localitatea ei – de doi gemeni care, întâmplător, trăiau și ei despărțiți. Dacă n-aș fi fost acolo să văd toate aceste lucruri, n-aș fi crezut niciodată că este posibil.

– Poate că toate acestea nu sunt decât niște coincidențe, zise Brian. Eu...

– Nu, tocmai că nu sunt coincidențe. Încă de atunci am avut intuiția că este vorba de altceva. De asta m-am hotărât să studiez fenomenul gemenilor. Am adunat o grămadă de documente despre gemeni și asta mi-a dat ideea să scriu o carte. Încă de la universitate, în timpul studiilor mele de psihologie, am publicat mai multe articole care mi-au adus o oarecare notorietate.

– Pe scurt, de când ai început să vezi dublu nu te mai poți opri! glumi Brian.

– Exact! Și, datorită lucrărilor mele precedente, când i-am prezentat editorului proiectul cărții, acesta l-a acceptat imediat. Am obținut chiar finanțarea cercetărilor mele de către o firmă de produse farmaceutice interesată

în tratamentul schizofreniei, confirmă Ashley, surâzând.

Această finanțare nesperată îi permisese să-și realizeze visul în cele mai bune condiții. Scutită de orice grijă materială, a putut să se consacre în întregime muncii sale și să călătorească foarte mult de-a lungul și de-a latul Statelor Unite. A putut astfel să adune o cantitate imensă de date.

S-a hotărât până la urmă să se instaleze în Virginia pentru a-și termina, în același timp, și cercetările și redactarea cărții. Și la câteva săptămâni se va putea întoarce la ea, în California, scăpând astfel și de curtea excesivă pe care i-o făcea Brian...

– Deci ne-am înțeles, mâine ne ducem la fermă așa cum am hotărât? reluă Brian, întrerupându-i brusc șirul gândurilor.

Ashley dădu din cap afirmativ. Atitudinea lui Bruce o surprindea. Timp de o lună refuzase s-o întâlnească și să-i răspundă la întrebările ce i le-ar fi pus, cu toate insistențele și explicațiile ei. Îi vorbise la telefon foarte dezagreabil. Brian îi explicase că fratele său este cam irascibil, un singuratic și un egoist, și chiar dacă Ashley nu obișnuia să judece oamenii înainte de a-i vedea, până la urmă a trebuit să-l creadă pe Brian. Dar, cu cât Bruce se eschiva s-o întâlnească, cu atât mai mult dorea să-l

cunoască, să afle de ce este atât de sălbatic, care sunt relațiile lui cu fratele lui geamăn și, în general, motivele comportamentului său bizar.

A continuat deci să-l hărțuiască, să-i solicite o întrevedere. Apoi, brusc, fără vreun motiv aparent, el a acceptat și chiar a invitat-o să petreacă weekend-ul la fermă, împreună cu Brian.

– După părerea ta, de ce s-a hotărât el așa, dintr-odată să mă primească? întrebă ea, gânditoare.

– Nu știu, mărturisi el ridicând din umeri. Poate din curiozitate. Fără îndoială a auzit vorbindu-se despre tine și este intrigat. Dar mă tem că vei regreta foarte repede această întâlnire. El este departe de a fi atât de simpatic ca mine! afirmă el, surâzând.

– Sunt convinsă de pe acum, replică Ashley pe același ton.

Conversațiile pe care ea le avusese cu Bruce la telefon o făcuseră să prevadă că, într-adevăr, nu-i va fi ușor să-i ia acest interviu, iar în privința faptului că el se hotărâse brusc s-o primească Brian avea, fără îndoială, dreptate. Ashley participase la mai multe emisiuni de televiziune și de radio, pe canalele locale și Bruce s-ar fi putut s-o vadă, s-o asculte și, împins de curiozitate, să se decidă s-o pri-

mească. Brian, pe de altă parte, nu încetase să vorbească, tuturor celor ce voiau să-l asculte, despre cartea ei, lăudându-se peste tot că el era unul din personajele principale. Acesta, dealtfel, îi dăduse posibilitatea tinerei femei să se întâlnească şi cu alte perechi de gemeni care erau interesate de proiect.

După părerea ei, Ashley avusese mult noroc în cercetările ei şi mai ales pe acela de a-l fi întâlnit pe Brian. Când ajunsese în Virginia, îşi închiriase un apartament în care să locuiască şi să lucreze. Dar foarte curând acesta se dovedise prea mic, drept care începu să caute un birou de închiriat unde să-şi depoziteze nenumăratele documente pe care le adunase şi unde să-şi termine redactarea cărţii. Din pură întâmplare, se hotărî asupra unui birou situat în acelaşi imobil unde lucra Brian. Trebuia să recunoască faptul că acesta îi uşurase mult sarcina, prezentând-o multor personalităţi. Datorită lui ea fusese primită peste tot unde dorise să meargă, întâlnise tot felul de oameni care ar fi putut s-o ajute în diferite probleme. Tot felul de oameni, în afara fratelui geamăn al lui Brian, care, de la început, fusese ostil la ceea ce numea un amestec în viaţa sa privată. Ashley se consolase cu gândul că, poate cu totul întâmplător, se va întâlni la vreo reuniune de

familie cu Bruce, dar el părea că își evită cu multă grijă fratele, mergând până la a refuza sistematic acest gen de invitație.

– La ce oră plecăm mâine? întrebă ea după un lung moment de tăcere.

– Vin să te iau pe la opt dimineața. O să luăm micul dejun într-o cafenea și apoi pornim la drum. N-o să dureze mult, ferma se află la vreo jumătate de oră de aici... Nu este cazul să te complici cu o valiză. Ia-ți doar vreo două perechi de pantaloni, dacă vrei un șort și, mai ales, cizme, pentru că Bruce te va duce în mod sigur să vezi caii. Cam la asta se rezumă. În rest, este insensibil la modă sau eleganță, adăugă Brian, râzând.

– Foarte bine, voi fi gata la timp.

Brian se ridică și se aplecă spre Ashley.

– Cinăm împreună astă-seară?

– Imposibil... Sunt copleșită de câte treburi am de făcut, încercă ea să-l convingă. S-ar putea să stau până târziu ca să-mi termin capitolul.

– Sunt sigur că te-ai distra mai bine dacă ai accepta invitația!

Ashley era convinsă de acest lucru și, tocmai de aceea, prefera să se abțină să iasă cu el...

– Îmi pare rău, dar trebuie să predau în curând manuscrisul și sunt departe de a-l fi terminat. Nu pot să-mi permit nici cea mai mică

întârziere şi, din cauza aceasta, fiecare oră îmi este preţioasă. Te rog să mă înţelegi, este foarte important pentru mine ceea ce fac.

Brian oftă.

– Să nu-ţi faci cumva iluzii că vei putea scăpa de mine atât de uşor, o preveni el. Avem de petrecut împreună un weekend întreg...

Tonul vocii sale era încărcat de subînţelesuri şi Ashley nu putu să-şi stăpânească un fior de plăcere.

– Brian, eu merg acolo pentru a încerca să lucrez, să obţin ceva informaţii de la fratele tău, nu uita asta!

– Sunt gata să pariez că după ce vom ajunge, nu va trece mult timp şi te vei arunca în braţele mele. Bruce este un bărbat foarte aspru, ştii...

Brian se aplecă din nou spre ea şi buzele sale le mângâiară pe ale tinerei femei.

– Brian, te rog..., reuşi ea să şoptească, întorcând capul.

El avu o clipă de ezitare, apoi se îndreptă, fără tragere de inimă.

– Ar trebui să te întorci în biroul tău, îi spuse ea cu fermitate. Sunt sigură că ai încă mult de lucru.

Privirea lui Brian se întunecă şi Ashley îl văzu încleştându-şi maxilarele, ca sub efectul unei izbucniri de furie. Dar se stăpâni repede şi

surâsul pe care i-l cunoştea atât de bine îi lumină din nou privirea.

– Te joci cu inima mea, nu-i aşa? exclamă el cu căldură în glas. Probabil nu sunt pentru tine decât o victimă în plus...

– N-aş vrea să fiu obligată să-ţi amintesc că suntem doar prieteni, nimic altceva. Oricum, eu mă aflu aici pentru a-mi termina cartea, n-am nici timp nici chef să mă ocup de altceva.

– O să vedem noi asta în acest weekend.

Ashley îşi dădu seama dintr-odată că, timp de două zile, se va găsi cu Bruce şi Brian, într-o fermă necunoscută. Era oare înţelept din partea ei? Brian nu va profita oare să...? Îşi îndepărtă imediat acest gând din minte. Brian o va respecta, era sigură de asta. Şi apoi, se simţea în stare să înfrunte orice situaţie, oricât de delicată ar fi. La urma-urmei, psihologia era specialitatea ei...

– Pe mâine, Brian. Încearcă să nu întârzii, altfel voi povesti asta în cartea mea!

– Sunt nerăbdător s-o văd publicată, zise Brian.

– Am să-ţi ofer un exemplar cu dedicaţie, ca dealtfel tuturor celor care m-au ajutat. Până atunci nu vei afla nimic din ceea ce am scris despre tine. Aşa că, ai grijă... Părerea mea despre tine se mai poate schimba!

În loc de orice răspuns, Brian îi surâse strengărește apoi ieși din încăpere fără a mai întoarce capul. Ashley începu apoi să-și facă în gând inventarul hainelor pe care ar fi trebuit să le ia cu ea. Când venise în Virginia nu-și adusese mare lucru cu ea și, în ciuda sfaturilor lui Brian, avu chef să-și cumpere o rochie nouă. Se grăbi să termine redactarea unui paragraf, apoi își luă geanta și ieși din birou. Se îndreptă direct spre magazinul cel mai scump din oraș. În sinea ei, era sigură că cel puțin Brian va ști să aprecieze noua ei achiziție.

*
* *

Ashley era gata pregătită de drum când, a doua zi dimineața la ora opt, Brian sosi la volanul mașinii sale, o Porsche de culoare roșie. Fără să vrea, încerca o neliniște aproape copilărească la gândul că-l va întâlni pe acest frate ursuz și nemilos. Încerca să se convingă că doar dificultatea sarcinii pe care o avea de îndeplinit o neliniștea astfel, dar nu putea nici să nege că Bruce, vocea lui gravă, caracterul lui intransigent, reușiseră s-o intrige în cea mai mare măsură.

Când auzi mașina oprindu-se în fața casei, Ashley își mai verifică o dată imaginea în

oglindă. Se îmbrăcase într-un pantalon de catifea şi o bluză albă cu mâneci scurte. Părul ei lung, negru i se împrăştiase pe umeri şi un discret machiaj îi lumina faţa. Îşi zâmbi în oglindă, satisfăcută de ceea ce vedea, apoi se apropie de fereastră. Cu două etaje mai jos, Brian ieşea fluierând din maşina lui sclipitoare. Proprietăreasa imobilului, care tocmai îşi tăia trandafirii, se întrerupse pentru o clipă, văzându-l venind. Ashley îi auzi pe amândoi râzând în timp ce ea închidea fereastra.

Câteva minute mai târziu, Brian bătea la uşă. Ashley se grăbi să-i deschidă şi primul lucru pe care-l văzu fu minunatul trandafir pe care i-l întinse, cu un zâmbet maliţios.

– Oh, Brian! Cum ai putut s-o convingi pe doamna Drexler să renunţe la acest trandafir pentru tine?! exclamă ea, râzând.

– Nu eu am convins-o ci ea... m-a prins în flagrant delict de furt... Eşti superbă în dimineaţa asta! Ar trebui să-ţi laşi mai des părul desfăcut, îi zise el învăluind-o cu o privire admirativă.

Ashley îi zâmbi fericită, apoi îşi puse trandafirul în păr, deasupra urechii.

– Sunt gata. Putem pleca oricând doreşti, declară ea luându-şi geanta de pe masă.

– Atunci, hai să mergem.

El se aplecă, apucă mica valiză a tinerei femei și ieși pe coridor. Ashley își luă din mers și geanta diplomat, închise ușa cu cheia și amândoi se îndreptară spre scări.

La parter, doamna Drexler îi pândea fără să-și ascundă curiozitatea.

– La revedere, doamnă Drexler! îi aruncă Ashley, veselă.

– La revedere... bombăni bătrâna doamnă cu un aer dezaprobator, dând din cap și dispărând apoi în apartamentul său.

Brian și Ashley schimbară o privire amuzată. Pentru o persoană din generația doamnei Drexler, o pereche de tineri necăsătoriți, plecând cu o valijoară în weekend, nu putea fi suspectată decât de ce poate fi mai rău. Ashley se întreba ce-ar fi gândit doamna Drexler dacă ar fi știut că tânăra sa locatară se pregătea să-și petreacă două zile în compania fraților Garrett într-o fermă pe care n-o cunoștea...!

Brian opri puțin mai târziu la o cafenea micuță situată la ieșirea din oraș. Ei veniseră de mai multe ori împreună aici și patroana, o bătrână doamnă cu privirea sclipind de inteligență și vioiciune, îi primi cu un zâmbet larg pe față.

– Bună ziua! Ia te uită! Așezați-vă acolo, mă ocup imediat de voi.

– Nu vă grăbiți, doamnă Carson, o liniști imediat Brian. V-am putea aștepta ziua întreagă, dacă ar trebui!

Fața doamnei Carson se lumină și se îndreptă grăbită spre un grup de clienți. Ashley și Brian se așezară la o masă mică din mijlocul sălii. În mod vizibil, Brian era un obișnuit al locului, la fel ca și ceilalți clienți ai cafenelei. Câțiva fermieri îl strigară pe nume, cu o familiaritate nu lipsită de respect. Se cunoșteau cu toții și conversația era în toi. Ashley îl asculta și-l observa tăcută pe însoțitorul ei, în timp ce-și savura micul dejun. După ce terminară de mâncat, Brian se aplecă spre ea privind-o în ochi cu un aer ironic.

– După ce vei termina de studiat fiecare vorbă și gest al meu, poate vom porni din nou la drum...

Ashley se îmbujoră violent.

– Este chiar atât de evident? întrebă ea, cu un surâs încurcat. Îmi pare rău... Dar este cel puțin și vina ta: ești fratele geamăn cel mai simpatic cu care am lucrat de la începutul anchetei mele.

– Nu încerca să-ți răscumperi păcatele făcându-mi un compliment... De fapt, nu sunt chiar supărat pe tine.

Brian achită nota și se îndreptară spre mașină. În mod irezistibil, gândurile lui Ashley reveneau mereu la Bruce și la refuzurile lui usturătoare de care avusese parte atâta timp. Se temea că nu-l va găsi deloc simpatic...

Observă, cu ciudă, că începea deja să aibă o idee preconceputâ asupra subiectului pe care urma să-l întâlnească. Era contrar principiilor sale, deoarece unul din atuurile esențiale ale unui bun psiholog era tocmai acela de a-și păstra obiectivitatea în orice circumstanță. Bruce însă se comportase într-un mod atât de dezagreabil cu ea, încât îi venea greu să nu-l judece.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât credea că înțelege de ce Bruce se comportase astfel față de ea. Probabil că nu era ușor să fii fratele lui Brian, iar inevitabilele comparații nu erau, poate, în favoarea lui Bruce. Acesta trebuia să fi fost mai sărac, sau poate mult mai puțin seducător, în ciuda asemănării lor posibile. Din aceste motive, considera Ashley, el renunțase să mai rivalizeze cu Brian, alegând izolarea, ieșind astfel din sfera de influență a acestuia. La urma-urmei, era o reacție clasică a gemenilor neîncrezători unul în altul.

În mod curios, Brian devenise foarte tăcut după ce plecaseră de la cafenea. Fără să știe

bine de ce, Ashley nu îndrăznea să rupă această tăcere.

Câmpia din jurul lor se trezea sub soarele arzător al verii virginiene şi prin geamurile deschise, Ashley auzea ciripitul vesel al păsărelelor prin arbori. Drumul pe care mergeau de câteva minute urca vioi spre vârful unei coline, şerpuind printre câmpuri de toate culorile. Numai după ce ajunseră în vârf, Brian începu din nou să vorbească.

– Începând de aici ne aflăm pe teritoriul lui Bruce, o anunţă el pe un ton neutru.

Ashley îi aruncă o privire plină de uimire. Niciodată nu i se întâmplase să se înşele atât de mult, văzându-l pe Bruce mai puţin bogat decât Brian. Proprietatea sa se întindea pe hectare întregi, în mijlocul unei văi minunate. Pe partea stângă se afla casa, vastă şi impunătoare, construită în cel mai pur stil colonial. O casă cum Ashley avusese rar ocazia să viziteze... Puţin mai departe, pe jumătate ascuns de o perdea de arbori, un eleşteu scânteia în soare. Dincolo de eleşteu, într-o păşune înconjurată de o împrejmuire vopsită în alb, se zbenguia un mânz cu coama în vânt, nechezând fără încetare.

Brian acceleră brusc, ca şi cum vederea casei fratelui său îi provocase o oarecare enervare.

Câteva clipe mai târziu se opriră în faţa verandei, derapând uşor pe pietriş. Bruce îi aştepta, în picioare, în josul scărilor. Privindu-l, Ashley îşi simţi bătăile inimii accelerându-i-se nebunește.

Era de aceeaşi talie cu Brian, trăsăturile feţei erau absolut identice iar părul, de asemeni, negru. Dar, asemănarea lor se oprea la carcateristicile lor fizice. Bruce purta părul ceva mai lung ca fratele său şi briza care i-l răscolea nu părea să-l deranjeze. Era îmbrăcat în nişte blugi foarte strâmţi, a căror parte de jos dispărea în nişte cizme negre şi o cămaşă în carouri al cărei guler larg deschis lăsa să se vadă părul creţ de pe piept. Solid înfipt pe picioarele-i depărtate, cu braţele încrucişate la piept, o examina liniştit pe tânăra femeie. Totul în el era profund viril, ochii lui negri cu un magnetism tulburător, atitudinea lui mândră şi arogantă.

– Iată-ne ajunşi, Ashley... murmură Brian, fără a-şi privi fratele.

Ea întoarse capul spre el. Brian îi vorbise întotdeauna despre fratele său calm, natural, fără agresivitate. Dar, dintr-odată, ea descoperea un alt Brian, supus unei asemenea tensiuni nervoase încât încheieturile degetelor crispate pe volan deveniseră albe. În mintea ei începu

să se furişeze o îndoială. Îl cunoştea, oare, pe Brian atât de bine cum crezuse?

Ashley era obişnuită să lucreze cu oamenii, să le pună întrebări. Ştia că unii se protejau ascunzând o parte din adevăr. Dar din partea lui Brian nu se aşteptase la aşa ceva. Se lăsase oare orbită de seducţia pe care o exercitase asupra ei? Pentru că acum nu mai era nici o îndoială: ea recunoştea în comportamentul lui toate semnele unei rivalităţi ce apărea atât de frecvent între unii gemeni.

Nu era pentru prima oară când se confrunta cu această gelozie, cu această ostilitate. Aproape că ajunsese la concluzia că erau nişte manifestări particulare ale legăturii puternice şi complexe care unea gemenii între ei. Dar de data asta presimţea că era ceva deosebit. Experienţa pe care se pregătea s-o trăiască cerea din partea ei multă înţelepciune şi prudenţă, atât ca psiholog, desigur, dar, în aceeaşi măsură poate şi ca femeie...

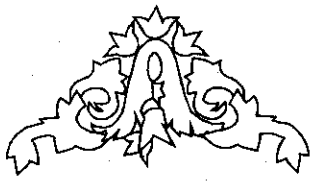

CAPITOLUL II

Cu mers de felină, Bruce se apropie de maşina fratelui său. Aruncă o scurtă privire spre Brian care, stând nemişcat la volan, îşi stăpânea cu greu indispoziţia. Bruce se săturase de ideea de a avea un frate geamăn, o dublură a lui, cu care era comparat mereu. Îl enerva la culme să vadă cum unii se interesează de el doar pentru că semăna cu un altul şi se enerva şi mai mult la ideea că acesta era tocmai Brian.

Dar această tânără se arătase a fi teribil de încăpăţânată şi lui îi plăceau oamenii încăpăţânaţi. Pe de altă parte, circulau tot felul de zvonuri despre relaţia ei cu Brian şi era curios să constate chiar el ce era adevărat sau nu.

Trebui să-şi mărturisească o oarecare surpriză: ea nu corespundea deloc imaginii pe care şi-o făcuse despre ea. Un al şaselea simţ îi şoptea că ea încerca să-şi ascundă feminitatea în spatele ochelarilor şi a diplomei sale de psiholog, dar în zadar. Chiar cu părul ciufulit de vânt, era foarte seducătoare şi Bruce se simţi

atras de ea în ciuda prezenței fratelui său, în ciuda motivelor acestei vizite, în ciuda iritării sale.

Bruce se opri la mai puțin de un metru de mașină și întinse mâna spre Ashley. Aceasta tresări când degetele lui îi atinseră părul. Privirile li se întâlniră și, fără a o pierde din ochi, Bruce îi luă cu delicatețe din păr trandafirul roșu deja ofilit.

– Urmați-mă, ordonă el cu vocea lui frumoasă, gravă. Simțiți-vă ca acasă...

Ashley remarcă imediat că această frază părea să-i fie destinată exclusiv ei. Bruce deschise portiera din dreptul ei și îi întinse galant mâna pentru a o ajuta să coboare din mașina sport. Ea ezită o clipă, apoi își puse hotărât mâna în mâna lui.

– Eu sunt Ashley Stevens, psiholog, declară ea, după ce coborî. Vă mulțumesc nespus că m-ați invitat aici pentru a-mi permite să-mi termin ancheta.

Degetele lui Bruce îi cuprinseră degetele fine și schimbară o lungă strângere de mână.

– Vă rog... Sunt sigur că această întrevedere va fi foarte interesantă, o asigură el cu o oarecare nonșalanță.

– Credeți? Ei bine, atunci este perfect, îi răspunse ea, privindu-l drept în ochi.

Atunci, de ce se opusese atâta s-o întâlnească? Credea el, oare, că totul este doar un joc? Ashley își retrase repede mâna din mâna lui, în timp ce o ușoară roșeață îi cuprindea obrajii. În mod ciudat, bărbatul acesta o făcea să se simtă stânjenită. Se înroși și mai tare când descifră în privirea lui Bruce o licărire de ironie. Nici unul din gândurile care-o preocupau nu scăpă ochiului rece al gazdei sale și Ashley încercă, din nou, o intensă senzație de neliniște.

Nu era, totuși, în obiceiul ei să se piardă astfel cu firea. Dar niciodată nu se mai simțise atât de tulburată și, mai ales, atât de descumpănită pentru că cei doi frați erau cum nu se poate mai deosebiți unul de altul.

Bruce era, fără îndoială, mai frumos decât Brian, dar la modul brut, vibrant, aproape animalic. Gusturile ei o îndemnau mai degrabă spre eleganța, un pic prețioasă, a lui Brian, cu atât mai mult cu cât Bruce părea că nu posedă nici farmecul și nici rafinamentul intelectual al fratelui său.

Cu coada ochiului, ea îl văzu pe Brian ocupat să scoată valizele din mașină. Avea un aer morocănos pe care nu i-l cunoștea și Ashley se întrebă brusc dacă ideea ei de a-i confrunta pe cei doi gemeni îi va aduce mare lucru, ca informație. Cei doi încă nu-și adresaseră nici

un cuvânt, şi ea nu înţelegea de ce Brian acceptase să vină aici în aceste condiţii. Atunci, de ce nu-i explicase şi motivele tensiunii extreme care exista între ei? Nu-i ascunsese că Bruce avea un carcater dificil, dar ea nu putuse să-şi imagineze că relaţiile dintre ei erau atât de degradate. Aproape că putuse să simtă animozitatea dintre ei. Niciodată nu se găsise într-o situaţie atât de jenantă. Doar nu aveau de gând să petreacă tot weekend-ul fără să-şi spună un cuvânt?! Era de neconceput!...

Cum îşi va putea continua ea cercetările dacă, cumva, ei se vor izola în tăcere? Neliniştită, aruncă o privire cu coada ochiului spre Brian în timp ce se îndreptau toţi trei spre casă. Cu maxilarele încordate, acesta nu catadicsi nici măcar să ridice capul spre ea. Atunci, Ashley se întoarse spre Bruce. Un surâs răutăcios îi apăruse pe faţă şi ea înţelese că el îi surprinsese privirea disperată pe care i-o aruncase lui Brian.

Aşadar, el avea îndrăzneala să se distreze pe seama acestei neobişnuite stări de lucruri! Era din ce în ce mai convinsă că nu-i invitase decât pentru a se distra pe seama lor. Dar ea trebuia, cu orice preţ, să-şi păstreze calmul. Nu i-ar fi servit la nimic dacă s-ar fi supărat, doar să-l facă pe Bruce să se distreze mai bine...

Acesta deschise uşa şi se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă.

– Mulţumesc, zise ea surâzând.

Îi surâse şi el la rândul lui şi închise uşa în urma fratelui său.

Ashley privi în jurul său. Camera de zi în care intraseră era mobilată într-un stil de confort şi lux. Mai multe fotolii şi canapele erau răspândite prin încăpere, iar în mijloc se găsea o măsuţă joasă, lungă, de stejar masiv. O imensă bibliotecă acoperea două laturi ale încăperii. În faţă se vedea un enorm şemineu şi, nu departe de el, un superb pian cu coadă ocupa întregul colţ. Ashley fu surprinsă să descopere acest instrument aici, la Bruce. Dacă i-ar fi spus cineva că lui îi plaçe muzica, şi l-ar fi imaginat mai degrabă ciupind corzile unei chitare.

– Camera dumneavoastră este pe aici... îi arătă Bruce, făcându-i semn să-l urmeze.

Ashley se întoarse spre Brian să vadă dacă îi urmează şi el, dar în acest moment apăru un majordom. Tăcut, acesta luă valizele lui Brian şi aşteptă ordinele.

– Îl conduci pe fratele meu în camera lui, Raleigh, spuse Bruce cu voce egală. Va sta în cea de-a treia cameră de oaspeţi de la etajul întâi.

– Bine, domnule.

Bruce luă valiza lui Ashley şi porni pe un coridor lung de la parter. Curioasă, tânăra femeie aruncă o privire în fiecare din camerele prin faţa cărora treceau. Observă astfel un birou mare plin cu cărţi, o sufragerie, o bucătărie vastă, mai multe camere, din care una în întregime decorată în negru şi argintiu, aparţinând, fără îndoială, stăpânului casei. Bruce se opri brusc în faţa uşii următoare.

– Aceasta este camera mea, explică el arătând spre încăperea precedentă. V-am instalat alături de mine pentru a vă uşura munca...

– Văd, răspunse Ashley, sec şi l-aţi surghiunit pe Brian la primul etaj.

– Vedeţi vreun inconvenient? Dar el nu-i lăsă timp să răspundă. Ah, da, desigur! exclamă el pocnind din degete. Aţi fi preferat să împărţiţi aceeaşi cameră cu el! Cum de nu m-am gândit mai devreme!

Îşi ţintui privirea întunecată în cea a tinerei femei şi îi surâse provocator. Ashley făcu apel la toată capacitatea ei de voinţă pentru a nu se înfuria.

– Nu doresc în mod deosebit să împart camera cu el, replică ea pe un ton glacial. Dar mi se pare straniu că puneţi o asemenea distanţă

între dumneavoastră şi Brian, şi o atât de mică distanţă între dumneavoastră şi mine.

– Pentru că sunteţi mai frumoasă, îi explică el pe un ton plat.

Ashley ezită să considere această remarcă drept un compliment. Bruce părea să aparţină acelui gen de oameni care nu spun nimic la întâmplare şi ea suspectă aceste cuvinte că ar avea un sens ascuns. Mai devreme sau mai târziu va sfârşi prin a înţelege, trebuia doar să aştepte...

Bruce stătea în picioare, în deschizătura uşii, încât silueta lui înaltă bara trecerea.

– Scuzaţi-mă, mormăi ea, încercând să pătrundă înăuntru.

Dar, în loc să se dea la o parte, Bruce se mişcă uşor astfel, încât ea se lovi direct de el. Cu un gest nervos, îşi aranjă ochelarii pe nas şi se retrase repede. Apoi îşi privi cu insistenţă vârful pantofilor, hotărâtă să nu mai înfrunte încă o dată acest râs sardonic care o exaspera.

– Îmi pare rău... V-am lovit cumva?

Bruce nu reuşea să înţeleagă de ce avea un asemenea chef s-o tachineze pe Ashley. Fără îndoială că acest aer serios al ei, această stăpânire de sine aproape perfectă, îl iritau puţin. Ar fi dorit să străpungă această carapace a psihologului pentru a întrezări măcar o clipă

adevărata ei personalitate. În afară de asta, el rămânea în defensivă. La urma-urmei, Ashley venise să-i analizeze gândurile, acțiunile și el nu prea era dispus să se lase folosit, la bunul ei plac. În sfârșit, era foarte intrigat de relațiile, presupus intime, ce ar fi existat între ea și fratele lui... Ea nu aducea deloc cu genul cuceririlor precedente ale lui Brian, dar în fond asta nu însemna nimic.

El făcu un pas înapoi pentru ca ea să-și poată vedea camera. Ashley trecu prin fața lui fără să-i adreseze nici cel mai mic surâs, apoi se răsuci pentru a-i face față, cu brațele încrucișate, așteptând ca el să pună valiza pe mobila prevăzută în acest scop.

– Simțiți-vă ca acasă. După ce veți termina cu despachetatul, vă voi duce să vizitați casa și dependințele.

– Foarte bine. Sunt gata într-un minut.

– N-am întâlnit niciodată o femeie care să spună așa ceva și să fie în stare să se țină de cuvânt, obiectă el, malițios. Veniți în camera mea când veți fi gata.

Ea îl privi întorcându-i spatele și dispărând pe coridor și abia atunci își permise să arunce o privire împrejurul ei. Ca și restul casei, camera ei era mobilată somptuos și decorată cu un gust rafinat. Ashley se întreba cum de putuse

el să-şi ofere acest lux. Nu era, de fapt, singura întrebare pe care şi-o punea despre el. Bruce constituia, el singur, o enigmă. Exista, oare, vreo femeie în viaţa lui? Fusese cumva însurat?

Ea ridică din umeri cu enervare. N-avea nici un rost să-şi pună acum aceste întrebări. Interogatoriul la care spera să-l poată supune îi va aduce, probabil, toate răspunsurile dorite.

Dornică să-i combată teoria, ea se mulţumi să-şi agaţe doar rochia cea nouă pe umeraş pentru a fi gata mai repede. Restul putea să mai aştepte, încercând astfel să evite o altă remarcă acidă asupra lipsei de punctualitate a femeilor.

Ieşi din cameră şi, imediat, rămase stupefiată pe loc. Bruce lăsase uşa deschisă şi se îmbrăca. Cu bustul gol, era pe cale să-şi pună o cămaşă curată şi Ashley avu pentru o clipă viziunea unei imense pânze de păianjen – negru cu argintiu – în mijlocul căreia Bruce se pregătea să-şi sacrifice noua victimă. Îşi îndepărtă repede din minte această imagine bizară şi încercă să se retragă pe coridor.

Bruce însă tocmai se întoarse şi o văzu. Ashley fu atunci frapată de extrema lui frumuseţe. Muşchii lui puternici se conturau sub pielea bronzată şi o senzaţie de forţă se degaja irezistibilă din acest corp admirabil construit. Ea se învinui în sinea ei pentru

gândurile ce o bântuiau. În fond, n-ar fi trebuit s-o surprindă faptul că îl găsea atât de seducător. La urma-urmei, nu era decât copia fidelă a lui Brian, al cărui farmec era incontestabil. Totuşi, nu păreau să fie identici. Bruce avea în plus o senzualitate pe care o emana în jurul lui şi care pe ea o tulbura, fără să vrea.

– Scuzaţi-mă, articulă ea cu dificultate. Uşa era deschisă şi eu nu ştiam că tocmai vă îmbrăcaţi.

– De data aceasta mă declar învins, murmură el. Nu aţi avut nevoie nici măcar de un minut... Aţi vrut doar să-mi demonstraţi că mă înşel, nu-i aşa?

– Nu, pur şi simplu nu mi-am adus prea multe lucruri, asta-i tot. Vă aştept în camera mea, adăugă ea.

– Nu este nevoie, am terminat. Cămaşa cealaltă era prea călduroasă pentru această vreme splendidă. Aşa că m-am hotărât s-o schimb.

– Este adevărat că ziua se anunţă minunată, aprobă Ashley.

Privirea lui Bruce o examină din cap până-n picioare, oprindu-se ostentativ asupra sânilor şi coapselor. Ashley simţi că se face stacojie.

– Pe aici, îi arătă el în sfârşit, ieşind pe coridor.

– Brian nu vine cu noi? întrebă ea.

– Nu avem nevoie de el, răspunse Bruce grăbind imperceptibil pasul. El a văzut deja totul.

– Sigur, nu avem „nevoie" de el, repetă Ashley cu o undă de iritare în glas. Dar l-aţi invitat şi pe el aici.

Era revoltată că cineva putea să fie tratat în acest fel.

– Vă este cumva frică să rămâneţi singură cu mine? insinuă el cu o sclipire maliţioasă în ochi.

– Nu fiţi stupid!

– Atunci, să mergem. Nu vreau să vină şi el.

Ashley îl fulgeră cu privirea dar cedă. Era mai bine să-l lase să creadă pe acest individ atât de sigur de sine, că nu se teme de el.

Bruce îi prezentă în detaliu toată proprietatea. Vorbea puţin, ceea ce-i permitea lui Ashley să-şi îndrepte toată atenţia spre ceea ce vedea în jurul ei. Pentru că peisajul era într-adevăr magnific. Eleşteul, mai ales, o copleşi. Apa era uimitor de limpede căci era alimentat de un pârâiaş pe care Ashley îl auzise susurând în apropiere.

– Ştiţi să călăriţi? întrebă Bruce dintr-odată.

– Nu. N-am avut niciodată ocazia să încerc.

– Atunci, profitați de acest weekend. Vă voi arăta caii mei. Tocmai am cumpărat șase iepe minunate, pentru că am intenția să cresc niște cai de curse.

Pentru prima dată de când îl cunoștea, Ashley remarcă o oarecare emoție în vocea lui Bruce. Fără îndoială că era doar mândria, dar până acum aproape crezuse că el nu este în stare de a avea un sentiment, așa că încercă o mică satisfacție văzându-l, în sfârșit, reacționând ca o ființă omenească. Bruce aprecie, probabil, că vorbise cam mult, căci rămase tăcut câteva clipe.

– Oricum, eu călăresc în fiecare zi, iar invitații mei, în general, sunt încântați să mă însoțească, reluă el pe un ton neutru.

– Sunt sigură că mi-ar place și mie, îl asigură ea.

Bănuise că avea destul de des invitați dar nu discutase încă suficient cu el pentru a putea fi sigură.

Se întoarseră acasă spre prânz și Ashley constată că nu aflase încă nimic despre Bruce. Oftă și se hotărî să-i facă o vizită lui Brian. Se întreba cum și-o fi petrecut dimineața. În afară de asta, fără să știe prea bine de ce, se simțea puțin vinovată că-l abandonase și-l urmase pe fratele lui.

– Unde este Brian? întrebă ea în timp ce intra în casă împreună cu Bruce.

– Nu ştiu. Nu sunt obligat să veghez asupra lui.

Ashley îi adresă o privire plină de reproşuri.

– Ne vom întâlni cu toţii la masă. El ştie la ce oră mâncăm şi cum se ajunge în sufragerie.

– Unde este camera lui? insistă Ashley.

– Este a treia pe stânga, explică el, arătând cu degetul spre etajul superior.

Vioaie, ea începu să urce scările. După ce urcă vreo câteva trepte, îşi dădu seama că uitase să-i mulţumească gazdei sale pentru plimbare. Se opri şi se întoarse pe jumătate. Bruce nu se mişcase din loc şi privirea lui impenetrabilă o urmărise până aici.

– Vă mulţumesc că m-aţi condus să vizitez domeniul.

– Vă rog. Sper să vă mai pot arăta şi alte lucruri...

Ashley nu băgă în seamă subînţelesul frazei şi îşi continuă drumul.

Brian era întins pe pat, cu o carte în mână, cu o expresie bosumflată pe faţă. Ashley înaintă spre mijlocul camerei, fără ca el să catadicsească să ridice ochii spre ea. Iritată, ea tuşi uşor şi, în sfârşit, Brian o privi.

– Unde ați dispărut? V-am căutat peste tot, se plânse el.

– Îmi pare rău. Bruce a ținut să-mi arate domeniul. Brian... Ce este între voi doi? întrebă ea cu blândețe.

– Nu pot să vorbesc despre asta, oftă Brian întorcând privirea. Este prea personal.

Ashley se așeză pe marginea patului, alături de el.

– N-ai fost prea cinstit cu mine, Brian. Ar fi trebuit să-mi vorbești despre această neînțelegere dintre voi. Ar fi trebuit să mă pui în temă înainte de a veni aici.

În mod vizibil, Brian era foarte încurcat. Ashley ghici că evenimentele ce erau la originea acestei situații trebuie să fi fost o amintire prea dureroasă pentru el. Dar ea trebuia să știe. Altfel, toată partea cercetărilor ei privindu-i pe gemenii Garrett devenea fără interes.

– N-aș fi crezut niciodată că Bruce va accepta acest interviu, îi mărturisi Brian cu voce joasă. Eram convins că el nu dorea să fie amestecat cu mine sub nici o formă. Apoi, eu... Se întrerupse și o privi pe tânăra femeie cu intensitate. Eu m-am îndrăgostit de tine din primul minut când te-am văzut... Faptul că eram unul din gemeni îmi oferea un alibi minunat ca să mă apropii de tine. Nu știam că vei insista

atâta să-l vezi şi pe Bruce. Dar eu nu ţi-am ascuns nimic din trecutul nostru comun. Cel mai important lucru pentru mine eşti tu, Ashley, doar tu, şi trebuie să-ţi mărturisesc că cercetările tale mi s-au părut întotdeauna secundare în relaţia noastră.

– Brian... şopti ea. Ţi-am explicat în ce măsură această lucrare este importantă pentru mine. N-aş vrea să-mi compromit toate cercetările din cauza unei probleme strict personale, mai ales acum când sunt atât de aproape de sfârşit.

– Este adevărat, mi-ai mai explicat asta. Dar eu nu pot încă să cred.

– Trebuie, afirmă ea cu convingere. Ştii doar că eu nu glumesc... Dar deocamdată aş vrea să te ajut. Doar suntem prieteni, Brian, şi aş vrea atât de mult să te văd fericit alături de Bruce. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat...

– Asta nu te priveşte, Ashley, îi replică el cu fermitate.

– Dar mă simt implicată! Lasă-mă să te ajut, Brian. Oricum, îmi este imposibil să mai lucrez în asemenea condiţii, iar tu n-ar fi trebuit să mă aduci niciodată aici dacă ştiai că n-o să vă adresaţi nici un cuvânt timp de două zile.

– Iartă-mă... dar, sincer să fiu, nici nu-mi imaginam că lucrurile stau atât de rău. Am venit

chiar pentru că am crezut într-o posibilă împăcare. Dar m-am înşelat.

– O împăcare? Brian, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi tot adevărul...

– Bruce este un om foarte nervos. Ne-am certat pentru o... pentru o prostie şi de atunci e supărat pe mine. Am încercat să vorbesc cu el dar nu mă ascultă. Bruce nu ascultă niciodată ceea ce nu vrea să audă, adăugă el cu amărăciune.

– De ce v-aţi certat?

– Este prea... prea delicat de explicat. Nu pot să-ţi spun mai mult. În orice caz, de data aceasta neînţelegerea noastră este totală. Acest voiaj este un eşec pentru mine.

Ashley oftă. Nu va mai afla nimic în plus de la Brian, iar Bruce, sigur, nu va fi deloc vorbăreţ. Era sigură de un singur lucru: dacă Brian văzuse în acest weekend o şansă de împăcare cu fratele său, nu aceeaşi era şi părerea lui Bruce. Cum să-şi explice încăpăţânarea lui?

Cu toate acestea, acum că era la curent cu neînţelegerea dintre cei doi gemeni, era hotărâtă să încerce totul pentru a-i forţa să se explice. Va reuşi până la urmă să înţeleagă ce se întâmplase, cu condiţia să folosească multă diplomaţie, şi atunci, fără îndoială, va putea interveni de o manieră eficace...

Cu un gest plin de afecţiune, îşi puse mâna pe mâna lui Brian.

– Există un mod sigur de a rezolva această problemă, şopti ea.

– La masă! se auzi Bruce, comandând cu vocea lui gravă, exact în spatele lor.

Ashley tresări violent înainte de a se întoarce. Bruce se afla în prag, nemişcat, observându-i în tăcere pe amândoi. Fără un cuvânt, se răsuci şi plecă la fel cum venise.

Ashley încercă să zâmbească natural şi sări în picioare.

– Hai la masă, Brian. O să mai vorbim despre asta mai târziu.

– Nu prea mi-e foame. Fratele meu are darul de a-mi tăia pofta de mâncare.

Ashley îl privi cu uimire. Această cercetare a ei era, în mod hotărât, plină de învăţăminte. Niciodată n-ar fi crezut că Brian este atât de vulnerabil.

– Eşti pe cale să-mi faci pe plac, Brian. Nu trebuie să arăţi că felul lui de a se purta te afectează, pentru că este exact ceea ce doreşte el.

Se priviră în ochi, apoi Brian surâse în sfârşit, uşurat în parte de siguranţa şi blândeţea cu care-i vorbise Ashley.

Când pătrunseră în sufragerie, Ashley simți cum i se strânge stomacul. Bruce era deja așezat la masă la un capăt, ca un patriarh prezidând masa familială. Ashley avea oroare de acest tip de formalism, adesea nelipsit în totalitate de un oarecare dispreț față de ceilalți. Trebuie totuși să admită că, chiar astfel, Bruce exercita asupra ei o fascinație neliniștitoare.

Bruce schiță un ușor surâs de bun-venit și se ridică pentru a-i trage scaunul lui Ashley. Puțin dezorientată, aceasta se așeză evitându-i cu grijă privirea. De fiecare dată când se afla în preajma lui, ea trebuia să se controleze pentru a-și păstra sângele rece și nu înțelegea de ce. Nu-și amintea să fi trăit înainte o situație atât de complexă și de tulburătoare.

După ce se așezaseră toți în jurul mesei, Ashley își ridică ușor, cu un deget, ochelarii de pe nas, ca întotdeauna când se simțea încurcată. Își dădu seama că, de azi-dimineață, repetase acest gest mașinal de nenumărate ori și văzu în asta o probă suplimentară a nervozității ei.

– Îmi puteți acorda un prim interviu după masă? îl întrebă ea pe Bruce. Am o serie de chestionare tip pe care aș dori să le completez și sunt nerăbdătoare să încep lucrul.

– O voi face cu plăcere.

Privirile li se întâlniră şi Ashley avu senzaţia clară că Bruce îi pregătea o festă de-a lui. Graba cu care acceptase, licăririle din ochii lui mai întunecaţi ca niciodată şi surâsul bizar pe care-l avusese când i-a răspuns, toate astea o făceau din nou să se simtă stingherită.

Aruncă o privire spre Brian care era aşezat în faţa ei, apoi încercă să aprecieze cam câte persoane ar fi avut loc în jurul acestei mese. Cel puţin vreo duzină, fără îndoială. De ce alesese Bruce să mănânce aici mai degrabă decât în vasta bucătărie, sau chiar pe terasă? Dorea să-i intimideze impunându-le luxul auster al acestei încăperi în care el domnea ca stăpân?

Masa decurse într-o atmosferă apăsătoare. Brian i se adresa exclusiv lui Ashley iar Bruce ieşea rareori din tăcere, punându-i acesteia vreo întrebare. Dar cei doi fraţi se ignorau în totalitate şi, de câteva ori, Ashley fu gata să se ridice brusc de la masă şi să le spună că situaţia era ridicolă. Se abţinu totuşi. Nu-l cunoştea destul de bine pe Bruce pentru a-şi permite o asemenea izbucnire, iar în plus dorea să vadă până unde merge neînţelegerea lor. Era clar că el se juca cu ei de-a şoarecele şi pisica, iar ea prefera să aştepte un moment mai prielnic pentru a-i cere o explicaţie.

În sfârşit, masa se termină. Bruce se sprijini de speteaza scaunului, imperturbabil, şi fuma un trabuc. Asta n-o surprinse pe Ashley. Din moment ce Bruce se purta ca un cowboy, prin ţinuta vestimentară şi prin comportament, ţigara era în mod natural asociată.

Bruce îşi scutură ţigara într-o scrumieră, apoi o fixă cu privirea pe tânăra femeie.

– Doriţi să mă interogaţi acum?

Ea aprobă cu un semn din cap, mulţumită să scape în sfârşit de această atmosferă insuportabilă.

– Mă duc să-mi iau dosarele, anunţă ea ridicându-se de la masă.

– Te însoţesc, se grăbi să adauge Brian, ridicându-se şi el.

Ajunşi în hol, Brian lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Aproape că nu se atinsese de mâncare iar trăsăturile sale reflecatu descurajarea.

– Îl voi ruga pe băiatul de la grajduri să-mi înşeueze un cal. Trebuie cu orice preţ să-mi găsesc o ocupaţie. M-am săturat să tot rătăcesc prin casă aşteptând un gest de bunăvoinţă din partea fratelui meu!

– Şi de ce n-ai încercat să faci tu primul pas? îi sugeră Ashley. În definitiv va trebui, la un moment dat, ca unul din voi să se resemneze!

– Asta nu poate veni din partea mea. Am fost gata să fac tot felul de concesii când am venit aici, dar, dată fiind atitudinea lui, eu nu pot decât să-i respect tăcerea și să aștept să se decidă.

Ashley îl privi cu compătimire. Brian profită pentru a-i da un sărut grăbit pe colțul buzelor.

– Nu-ți face griji pentru mine, Ashley. Nu este decât un moment neplăcut pe care va trebui să-l depășesc. Pe curând...

Se îndreptă în direcția scărilor, iar Ashley îl urmări cu privirea gânditoare. În aceeași clipă auzi în spatele ei pasul greu al lui Bruce și respirația i se acceleră. În mod ciudat, simțea că fusese prinsă greșind. Ezită o clipă, neștiind cu adevărat ce reacție să aibă. Apoi se decise pentru soluția cea mai simplă: se răsuci pe călcâie și-i zâmbi.

– Vom lucra în bibliotecă, o informă Bruce sec, arătându-i cu un gest scurt încăperea respectivă. Vă aștept.

De fapt, era chiar atât de sigură?...

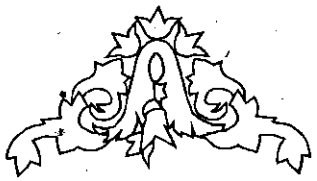

CAPITOLUL III

Întoarsă în camera ei, Ashley își acordă un scurt răgaz în scopul de a-și regăsi stăpânirea de sine. Un psiholog demn de acest nume trebuia să știe să se stăpânească în orice împrejurare, iar ea nu-i va permite totuși lui Bruce Garrett să demonstreze că ea nu era în stare de așa ceva!

Își verifică conținutul dosarelor cu mai multă atenție ca de obicei. Mai mult ca niciodată, trebuia să se arate prudentă și – mai ales – competentă, deoarece presimțea că Bruce îi va pândi și cea mai mică greșeală. Se închise apoi în sala de baie alăturată camerei ei pentru a-și cerceta machiajul. Oglinda îi arăta imaginea unei tinere femei cu obrajii îmbujorați și cu ochii neobișnuit de strălucitori. Dădu din cap cu neîncredere. Era pentru prima dată când o prezență masculină reușea s-o aducă într-o asemenea stare.

Cu o mișcare hotărâtă, își adună părul într-un coc. Aceasta îi dădu imediat o înfățișare mai severă, ceea ce nu-i displăcu. Ceva mai liniștită

datorită noii ei înfățișări, își luă geanta-diplomat și ieși din cameră cu un pas ferm.

Intrând în bibliotecă, Ashley se gândi imediat că ar fi preferat să lucreze în altă parte. Încăperea, invadată de cărți și reviste, era mai mică și mai întunecoasă decât celelalte pe care le cunoștea deja și, fără să vrea, încercă un sentiment dezagreabil că pătrundea în viața intimă a lui Bruce. În clipa când ușa se închise în urma ei, avu impresia că, brusc, fusese despărțită de restul lumii. Se simți și mai stânjenită când întâlni privirea lui Bruce. Acesta o invită să se așeze pe canapeaua de pe care el se ridicase. Ashley își puse servieta pe măsuța joasă ce se afla în fața ei, o deschise și începu să scoată materialul

– Pot să vă ofer un pahar de vin alb? îi propuse Bruce, surâzând.

– Cu plăcere.

Pe o altă masă fusese pusă o tavă cu două pahare și o elegantă carafă de cristal. Bruce umplu paharele și veni să se așeze pe canapea, alături de Ashley.

– Mulțumesc... murmură ea luând paharul care i se întindea.

Apropierea lui Bruce o tulbura și ea avu certitudinea că asta era și intenția lui. Totuși,

făcu un efort şi bău calmă o gură de vin, înainte de a pune paharul pe masă.

– Iată primul chestionar, îi zise ea dându-i câteva foi dactilografiate. Va trebui doar să le completaţi. Nu ezitaţi să-mi puneţi întrebări dacă vi se pare neclar. Aşa că, eu mă întorc în camera mea şi revin după ce veţi fi terminat.

– Nu rămâneţi cu mine?

Din nou Ashley îi întâlni privirea aceea plină de un magnetism atât de periculos.

– Nu. N-are rost.

– De ce nu vreţi, mai degrabă, să-mi puneţi întrebări? Am oroare de asemenea exerciţii.

– Oh, dar sunt nişte întrebări simple, va merge totul foarte repede! îl asigură ea.

Bruce păru că se resemnează şi începu lectura formularului.

– „Aţi suferit de incontinenţă urinară când eraţi copil?", citi el cu voce tare. „Vă roadeţi unghiile?", „Sunteţi..."

– Eu ştiu ce se află în aceste chestionare, îl întrerupse Ashley. Răspunsurile dumnea-voastră mă interesează.

El ridică privirea spre ea şi Ashley regretă că-l întrerupsese.

– Ashley... Mi s-a părut că am perceput o oarecare nerăbdare în intervenţia dumitale. Este, oare, permis acest lucru unui psiholog?

Pentru că asta eşti, nu-i aşa? Un psiholog! repetă el ridicând tonul. Fără îndoială că asta îţi permite să scotoceşti fără ruşine în viaţa privată a oamenilor!

Total descumpănită, Ashley nu găsi ce să răspundă. Bruce continuă, în mod vizibil din ce în ce mai enervat. Reluă chestionarul şi citi la întâmplare:

– „De câte ori pe săptămână faceţi dragoste"? Şi mai ce?! Cu ce drept poţi să pui o asemenea întrebare? Cine te-a autorizat? întrebă el cu o voce aspră.

Ashley îşi înghiţi saliva şi făcu un efort enorm pentru a-i răspunde aproape normal:

– Nimeni. Scriu o carte în calitatea mea de licenţiată în psihologie şi o firmă de produse farmaceutice îmi finanţează această lucrare.

– Ah, da? Şi din ce motiv ai primit dumneata acest ajutor financiar?

– Ei fac nişte studii asupra schizofreniei. Se pare că studiul relaţiilor gemelare poate aduce informaţii preţioase în legătură cu acest subiect...

El o privi sceptic.

– Ceea ce va permite, îmi imaginez, să pună la punct un nou medicament cu care vor câştiga o mulţime de bani, nu-i aşa?! se răsti el înfuriat aruncând chestionarul pe masă.

– Sperăm, într-adevăr, să descoperim un nou tratament! strigă Ashley. Un tratament care se va baza pe o mai bună cunoaştere a acestei boli. Totdeauna, în acest fel au fost făcute toate descoperirile medicale: cercetând, explorând sistematic toate domeniile care puteau aduce ceva nou... se procedează astfel nu numai în medicină ci şi în psihologie.

– Şi ce legătură este între schizofrenie şi frecvenţa relaţiilor sexuale? obiectă el ironic. Ţi-ai fondat întregul studiu pe celebra teorie freudiană după care totul, absolut totul este guvernat de sexualitate? Ai mers, oare, cu cunoştinţa profesională până la a face dragoste cu fratele meu pentru a-i verifica sinceritatea răspunsurilor?

Ashley devenise stracojie. O clipă încercă să caute un răspuns, forţându-se, în acelaşi timp, să nu-şi trădeze furia care fierbea în ea. Dar Bruce reluă imediat, pe un ton şi mai sarcastic:

– Te previn că nu ai de ce să fii mândră... Poate ai aflat că eu sunt fratele mai mare, adică m-am născut cu şapte minute înaintea lui Brian. Reacţia cea mai frecvent întâlnită la fratele mai mic este de a face orice pentru ca să-şi depăşească fratele mai mare. Brian n-a scăpat nici el de această schemă clasică: îşi petrece timpul încercând mereu să compen-

seze nenorocitele alea de şapte minute. Orice mijloc i se pare bun, şi printre ele, bine-înţeles, seducţia figurează la loc de cinste. Dintotdeauna colecţionează succesele la femei cum alţii colecţionează fluturi...

Ashley îl privea buimăcită. Se vedea că el studiase mult această problemă, ceea ce ea, în mod sincer, n-ar fi crezut. Dar ceea ce o uimea şi mai mult era părerea dezastruoasă şi nedreaptă pe care o avea despre fratele său.

– Eşti amanta lui Brian, da sau nu? Vreau să ştiu...

De această dată Ashley era să-şi piardă controlul. Ea era cea care trebuia să pună întrebări şi nu invers! El nu avea dreptul să se amestece în viaţa ei particulară, chiar dacă acesta nu era decât un mod ocolit de a se răzbuna pe Brian.

Se ridică brusc în picioare.

– Asta nu te priveşte! şuieră ea printre dinţi. Încep să regret că am venit aici, pentru că mă faci doar să-mi pierd timpul. Sunt obişnuită să lucrez cu oameni dornici să mă ajute în cercetările mele.

Bruce se ridică, la rândul lui.

– Adică, oameni perfect docili care să-ţi permită să-ţi astâmperi curiozitatea pe seama lor şi care-ţi povestesc toate micile secrete,

surâzându-ţi. Meseria dumitale seamănă foarte tare cu privitul-profesionist! – pe gaura cheii.

– Eu plec, declară Ashley, punându-şi chestionarele la loc în servietă. Comportamentul dumitale este incalificabil!

Bruce o prinse violent de încheietura mâinilor, obligând-o să se întoarcă spre el. Servieta îi căzu din mână şi conţinutul se împrăştie pe jos. Înainte ca Ashley să-şi dea seama ce i se întâmplă, buzele exigente ale lui Bruce i le striveau pe ale ei, tăindu-i pur şi simplu respiraţia.

Fu profund scandalizată de modul sălbatic în care se purtase cu ea. L-ar fi pălmuit cu dragă inimă dacă el n-ar fi ţinut-o de mâini. Dar, în acelaşi timp, undeva în profunzimile memoriei ei, răsuna o frază pe care unul din profesorii ei obişnuia s-o repete: „Cel ce reuşeşte să vă înfurie, vă va ţine apoi, întotdeauna, la cheremul lui".

Or, ea nu dorea să fie la cheremul lui. Adunându-şi toate resursele de voinţă, se hotărî să-i suporte toate brutalităţile fără a reacţiona, sperând astfel să-l descurajeze cât mai repede posibil. Nu trebuia ca el să-mi simtă furia, nu trebuia să-i dea importanţă asaltului, încercând să-i reziste.

Dar Bruce nu era din aceia de care te poți debarasa ușor. Profitând de pasivitatea lui Ashley, îi dădu drumul de mâini și degetele sale alunecară prin părul ei, desfăcându-i cocul și împrăștiind agrafele pe jos. Apoi, înconjurând-o cu brațele, o strânse cu putere lângă corpul său puternic și musculos și continuă să-i devoreze buzele până la a-și pierde răsuflarea. Abia atunci slăbi strânsoarea și se îndepărtă ușor, continuând să-și cufunde privirea arzătoare în ochii ei.

Era prea mult! Uitând deodată de hotărârile pe care le luase, Ashley îl pălmui cu putere.

Ochii lui Bruce se întunecară și o cută aspră apăru în jurul gurii sale.

– Și totuși, asta căutai, nu? îi zise el cu o voce surdă. Frecventând doi gemeni, te asiguri că vei avea totul în dublu exemplar, inclusiv dragostea...

Ashley se desprinse cu energie și se aplecă să-și adune lucrurile căzute.

– Hotărât lucru, nu te poți abține să-ți insulți fratele, constată ea, stăpânindu-și cu greutate tremurul vocii. Și pe mine, cu aceeași ocazie. Pentru a-ți demonstra superioritatea asupra lui ne-ai invitat?

Bruce rămase tăcu. Îi invitase, oare, pentru a-l face și pe Brian să sufere atât cât a suferit

el? Sau din simplă curiozitate? A vrut, cumva, s-o umilească pe tânăra femeie pentru că ea era cu Brian, sau doar pentru că nu suporta amestecul ei în viaţa sa intimă?

De fapt, îl viza, fără îndoială, pe Brian prin intermediul ei. Dar nu era acesta singurul motiv al comportamentului său. Ashley era prea rezervată, prea ponderată. Încă de dimineaţă avusese chef să ştie cine era ea cu adevărat, să vadă dacă era capabilă şi de sentimente umane.

Bruce îşi duse, mecanic, mâna la faţă. Nu se îndoia că Ashley avea o oarecare sensibilitate. Deodată îi fu ruşine că o sărutase în acest fel, ruşine că-i produsese o jignire pe care ea n-o merita, ruşine că fusese total lipsit de respect. Se comportase faţă de ea ca ultimul derbedeu. Cu atât mai mult, cu cât el acceptase această întrevedere. Deci, minima politeţe ce i se cerea ar fi fost s-o suporte.

Nu putea s-o lase să plece aşa. Trebuia să-şi ceară scuze, să-i explice că nu-i stătea în obicei să fie violent cu femeile şi că va răspunde cât va putea de bine la întrebările ei.

În plus, Ashley exercita asupra lui o atracţie ciudată pe care nu era în stare să şi-o explice. Ea nu avea nimic din ceea ce-i plăcea lui, în general, să găsească la o femeie şi totuşi îl

fascina cum nu-l mai fascinase nimeni până atunci.

Ashley se ridică cu braţele încărcate de documente. Bruce se apropie de ea şi-i puse încet mâna pe braţ.

– Rămâi... Te rog... şopti el.

Ea dădu din cap negativ.

– Este mai bine să plec, îl asigură ea.

– Nu, doresc să-ţi termini cercetările, rămâi.

– De ce? Acum te simţi implicat? îl întrebă ea cu răceală.

– N-aş vrea să împiedic progresele ştiinţifice, răspunse el cu jumătate de gură. Rămâi, în interesul ştiinţei...

Ashley nu reuşea să ghicească dacă îşi bătea joc de ea sau nu, dar ceva îi spunea că el avea motive mai întemeiate să insiste decât cele pe care i le spunea. Ce dorea el să obţină de la ea? De-a ce se juca?

– Rămâi, te rog... Chiar dacă ar fi s-o faci doar pentru Brian. El nu te-ar ierta niciodată dacă îţi abandonezi lucrarea.

Ezitând între furie şi uşurare, Ashley scrută cu atenţie faţa interlocutorului său. Asupra acestui ultim lucru nu se înşela. Brian ţinea mult ca ea să-şi termine lucrarea în cele mai bune condiţii. În afară de asta, el se gândise să profite de acest weekend pentru a se reconcilia cu

fratele său. Ar fi fost teribil de decepționat dacă ar fi trebuit să plece fără să fi obținut nimic. În sfârșit, cazul gemenilor Garrett o interesa din ce în ce mai mult. Se pare că Bruce avea niște reproșuri serioase de făcut fratelui său, iar ea ardea de dorința de a le cunoaște. În fond, poate că în spatele atitudinii lui ostile și disprețuitoare, Bruce ascundea o rană adâncă pentru care-l făcea vinovat pe Brian...

– Ei, ești de acord? Rămâi? întrebă el încet.

– Da, aprobă ea cu gravitate. Dar mă aflu aici din motive strict profesionale și vreau ca să rămână clar între noi acest lucru. Nu voi mai tolera alte agresiuni.

În locul oricărui răspuns, Bruce întinse mâna spre chestionarele pe care ea le ținea strâns în brațe. Ușor, ea i le dădu, apoi îl privi așezându-se pe canapea, scoțând un stilou din buzunar și începând să completeze primul formular. Cu senzația că aici nu mai avea ce face, Ashley se întoarse și ieși din bibliotecă.

Câteva secunde mai târziu, la adăpostul camerei sale, ea se sprijini cu tot corpul de ușa închisă. Se simțea golită de orice substanță. Pe de altă parte, brutalitatea lui Bruce o revolta și nu-i venea să creadă că el își permisese s-o trateze astfel. Dar, pe de altă parte, observă că îmbrățișarea lui o emoționase până în cele mai

ascunse colţuri ale sufletului ei. La simpla evocare a acestei îmbrăţişări, o cuprinse parcă un val de căldură.

Petrecu ora care urmă întinsă pe patul ei, cu ochii închişi, încercând să se odihnească şi să se pregătească pentru ceea ce o aştepta în bibliotecă. Când se îndreptă într-acolo, aproape că-şi regăsise calmul şi, fără nici o ezitare, bătu la uşă.

– Intră...

Bruce se achitase de sarcina sa şi îşi bea cafeaua, instalat confortabil pe sofa.

– Vrei şi dumneata? îi oferi el, arătând spre ceaşca de cafea.

– Cu plăcere. Ai terminat deja?

– Da. De vreo zece minute.

– Lucrezi, într-adevăr, foarte repede... constată ea, gândindu-se că probail, el nu-şi bătuse capul.

– Da. Acum câţiva ani am urmat nişte cursuri de lectură rapidă şi azi mă felicit că am făcut aşa ceva, pentru că doar datorită acestui curs mai găsesc timp să citesc câte ceva, cu toată munca aceasta care este făcută la fermă. Mărturisesc că nu-i înţeleg pe oamenii care nu citesc, adăugă el, dând din cap. Pentru mine este foarte important.

Ashley se dojeni în sinea ei. Dacă el spunea adevărul, însemna că ea îl subestimase. O asemenea eroare de judecată era de neiertat din partea unui psiholog.

– Nu ţi s-a părut greu?

– Nu.

– Perfect. Mai am să-ţi dau încă două chestionare. Mi-ai face un serviciu dacă le-ai completa acum. În acest fel eu le-aş putea citi astă-seară, iar mâine voi putea avea o discuţie cu dumneata.

– Cum doreşti... Până la urmă cercetarea dumitale chiar mă interesează, ştii? îi declară el, privind-o cum scoate din servietă o nouă serie de formulare.

– Cu atât mai bine, îi răspunse Ashley pe un ton neutru. Bun, acum te las. Mă duc să văd dacă Brian s-a întors de la plimbare.

– De ce nu te duci să faci o baie în piscină? îi sugeră el.

– Este o idee foarte seducătoare! exclamă ea. Oh, dar nu mi-am adus costumul de baie.

– Ei, dar nici nu ai nevoie. Nimeni n-o să te vadă...

Nimeni, în afară de Brian, se gândi Ashley imediat. Propunerea lui Bruce, în mod sigur, nu era chiar atât de inocentă. Fără îndoială că,

în acest fel, voia să evalueze gradul de intimitate între ea și Brian.

– Nu asta ar fi problema, răspunse ea pe un ton egal. Pur și simplu, nu ăsta este genul meu. Dar nu-i nimic, voi putea folosi un șort și o bluză. Ea zâmbi, ochii strălucindu-i veseli. Da, chiar este o idee minunată! Îți mulțumesc că te-ai gândit, continuă ea, îndreptându-se spre ușă. Pe curând!

Ieși fără să mai audă răspunsul. În hol îl întâlni pe Brian care abia venise. Părea din nou într-o dispoziție excelentă.

– Ar fi trebuit să vii cu mine, îi spuse el surâzând. Am petrecut un moment extraordinar.

– Sunt sigură că m-aș fi distrat mai bine... începu ea.

Se opri însă brusc și-și mușcă buzele. N-avea de gând să-i povestească lui Brian ce se petrecuse în bibliotecă.

– Cred că nu ți-a fost ușor, zise el cu un aer înțelegător. Deși, în mod bizar, femeile sunt atrase de el. Niciodată n-am putut înțelege ce au găsit la el, dar se vede treaba că nu toate sunt de părerea mea.

Ashley se prefăcu că nu auzise ultima remarcă.

– Putea să fie şi mai rău, replică ea cu dezinvoltură. Acum tocmai completează chestionarele. Până le termină, mă duc să fac o baie. Vii şi tu?

– N-am costum de baie! strigă Brian, vizibil dezamăgit.'

– Nici eu, dar sunt sigură că o să meargă şi un şort. Ţi-ai adus şi tu un şort, sper?

– Da, desigur! Mă duc să mă schimb. Ne întâlnim lângă piscină în trei minute.

– De acord.

Ashley se duse în camera sa şi se dezbrăcă în timp record. Îşi puse şortul alb şi o bluză de bumbac pe care o înnodă în faţă cât putu mai sus de abdomen. Câteva clipe mai târziu se întâlni cu Brian pe marginea piscinei, cum se înţeleseseră.

El îşi pusese doar un şort bleu şi Ashley nu se putu să nu admire în tăcere corpul suplu şi bine proporţionat. Fără să vrea, încercă să şi-l imagineze pe Bruce în aceeaşi ţinută. Bruce, atât de musculos, cu bronzul lui auriu... Dădu din cap exasperată. Nu avea nici un motiv să-şi imagineze o asemenea scenă. Nu simţea nici o atracţie spre el şi spera din tot sufletul că n-o să-l mai revadă după ce-şi va termina lucrarea. Comparaţia pe care o făcuse aproape instinctiv,

se datora probabil situației neobișnuite pe care o trăia de azi-dimineață...

– Ai un corp minunat, murmură Brian, cu o voce ușor alterată.

Ashley tresări.

– Îți... Îți mulțumesc... Mergem să înotăm? se grăbi ea să adauge pentru a schimba vorba.

Brian aprobă cu un semn din cap și amândoi se aruncară în apa răcoroasă și limpede.

– Pariez că ajung primul la celălalt capăt! strigă Brian imediat ce ieșiră la suprafață.

– De acord! ripostă Ashley, râzând.

Dar tânăra femeie nu excelase niciodată în întrecerile sportive, așa încât lui Brian nu-i fu deloc greu să se distanțeze. Ea reuși totuși să atingă marginea piscinei doar la câteva secunde după el.

– Apa este nemaipomenit de plăcută, nu-i așa?! exclamă ea, încă gâfâind.

– Da, mai ales după ce am făcut o plimbare călare! Dar cred că acum mă voi duce să mă întind la soare.

– Bună idee! Te urmez.

Înotară împreună până la scara ce ieșea din piscină, pe care Brian o urcă primul apoi o ajută pe Ashley să iasă din apă și mâinile lui întârziară o clipă pe pielea ei.

– Ashley... Am uitat că suntem invitaţi amândoi la o petrecere. Va fi o recepţie foarte importantă şi are loc peste două săptămâni. Vrei să mergi cu mine?

Ashley rămase tăcută. Nu ţinea neapărat să-l însoţească. Era evident că Brian căuta să se apropie de ea cât putea mai mult, şi asta nu-i prea plăcea.

– Nu cred că se va putea, Brian, răspunse ea în sfârşit. Sunt pe punctul de a-mi termina cartea, dar mi-e teamă că nu voi putea respecta termenele. Mai am încă mult de lucru...

– Va trebui să mergi. Vei întâlni oameni care te-ar putea ajuta. Şi apoi, mulţi dintre ei îţi vor cumpăra cartea doar pentru că şi-au petrecut o seară în preajma ta. Îţi promit că nu vom sta mult... Îmi datorezi asta! îi aminti el, cu un aer glumeţ.

Ashley izbucni în râs.

– O să mă mai gândesc, zise ea mai îngăduitoare.

Brian părea că se mulţumeşte cu un răspuns evaziv şi amândoi se îndreptară spre şezlongurile instalate în apropiere. Cu un oftat de satisfacţie, Ashley se lăsă să cadă într-unul din ele, imitată imediat de Brian. Nu-şi adusese prosop, dar soarele era atât de strălucitor, încât ea nu se îndoia că hainele i se vor usca în mai

puţin de o jumătate de oră. Îşi puse o mână sub cap, închise ochii şi nu întârzie să adoarmă.

Un timp după aceea, fu deranjată de o senzaţie bruscă de răcoare. Deschise ochii cu greutate şi clipi de câteva ori, orbită de lumină. Între ea şi soare se interpusese silueta masivă a lui Bruce căruia nu-i putea distinge faţa prea bine.

– Cred că ar trebui să te duci să te pregăteşti pentru cină, zise el cu o voce perfect neutră. Ai stat cam mult la soare şi sunt sigur că asta nu-ţi va face prea bine.

Ashley simţea, într-adevăr, că plutеşte. Îi era teribil de cald, dar se întreba dacă numai soarele este de vină, sau poate şi apariţia bruscă a lui Bruce.

– Îţi mulţumesc pentru solicitudine dar sunt convinsă că o baie de soare nu poate să-mi facă rău, îl asigură ea pe un ton pe care l-ar fi vrut mai detaşat. Sunt mult mai rezistentă decât îţi imaginezi.

– Într-adevăr?

Ea se crispă instinctiv, aşteptând ca el să facă o remarcă dezagreabilă. Dar aceasta nu se întâmplă. Bruce se mulţumi s-o examineze pe tânăra femeie din cap până-n picioare, aruncând o ultimă privire spre sânii ei, înainte de a se întoarce şi a pleca, spre marea uşurare a lui

Ashley. Ea nu apreciase deloc felul lui de-a o examina, dar în același timp își simți bătăile inimii accelerându-i-se pe măsură ce o privea.

Agasată, se ridică într-un cot și constată că Brian dormea profund. Putu astfel să observe că amândoi avuseseră noroc și se bronzaseră puțin. În alte circumstanțe poate că s-ar fi ars mai rău.

Își privi apoi picioarele ușor bronzate, constată că bluza era uscată și dintr-odată i se tăie răsuflarea.

Nu era de mirare că Bruce o contemplase cu atâta insistență. Nasturii bluzei se deschiseseră și doar nodul pe care-l făcuse sub piept împiedicase bluza să i se desfacă de tot. Decolteul era în acest fel, într-adevăr, atrăgător... Ashley se făcu stacojie la ideea spectacolului pe care i-l oferise lui Bruce.

Își încheie repede nasturii bluzei și întinse mâna spre Bian.

– Ar trebui să mergem înăuntru. A venit Bruce și a spus că este timpul să ne pregătim pentru cină, îl informă ea, când acesta deschise ochii.

– Ah... Cu delicatețea lui legendară. Probabil că ai tresărit când te-a trezit, nu?

– Mai mult sau mai puțin, recunoscu Ashley cu un surâs forțat. Ei, pe curând!

Se ridică şi porni spre casă fără să mai spună ceva. În sufletul ei era, în acelaşi timp, descumpănită şi enervată de propriile reacţii. Nu putea nega efectul pe care Bruce îl producea asupra simţurilor ei şi, într-un anumit fel, n-ar fi putut spune că asta îi displăcea. Dar în mod paradoxal, era enervată de faptul că nu reuşea să-şi stăpânească reacţiile, mai ales în faţa unui individ ca Bruce.

Ajungând în camera sa, Ashley lăsă să-i scape un oftat lung. Acceptând invitaţia lui Bruce, niciodată nu s-ar fi gândit că acest week-end va fi pentru ea o asemenea încercare...

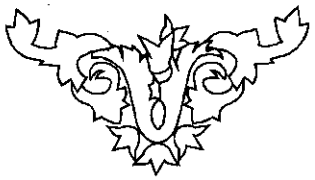

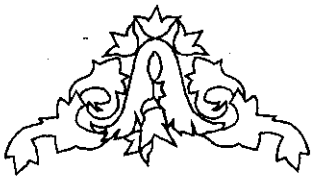

CAPITOLUL IV

Ashely stătu mult timp sub duş, ca şi cum ar fi dorit să şteargă de pe corpul său chiar şi amintirea privirii lui Bruce. Apoi închise robinetele şi se şterse viguros cu un prosop plușat, gros. Deodată, i se păru că aude zgomot de cealaltă parte a uşii. Ţinându-şi respiraţia, ascultă. Dar, nu. Îşi dădu seama că zgomotul venea din camera de alături care era sala de baie a lui Bruce şi era lipită de a ei. Acesta îşi făcea duşul fredonând un cântec de dragoste vechi de zeci de ani, ceea ce o surprinse pe tânăra femeie. El nu era genul de om care să cânte în timp ce făcea duş, dar la urma-urmei, de ce nu?!

Dacă asta nu era o întâmplare? Dacă el începuse să cânte, în mod deliberat, ştiind foarte bine că ea se afla alături şi că-l auzea?

Tulburată de acest gând, Ashley se grăbi să se usuce şi ieşi cât putu de repede din sala de baie. În orice caz, ideea că Bruce şi ea, goi amândoi, nu erau despărţiţi decât de câţiva centimetri de zid, îi era absolut insuportabilă.

Rochia ei nouă o aştepta, desfăşurată pe pat. O luă şi o aşeză în faţă, privindu-se în oglindă. Un surâs uşor îi lumină faţa. Era perfectă...

Se îmbrăcă repede, dar trebui, totuşi, să renunţe la sutien deoarece croiala rochiei îi lăsa spatele în întregime gol. Când fu gata, aruncă o ultimă privire în oglindă şi ceea ce văzu o încântă. Galbenul foarte deschis al rochiei îi venea foarte bine la tenul ei şi îi punea în valoare părul lung, castaniu, răspândit pe umerii goi. Pentru o clipă crezu că se îmbrăcase cam îndrăzneţ şi voia să se schimbe. Apoi se răzgândi. Rochia îi plăcea prea mult şi nu avea de gând să ţină cont de reacţia anturajului. Cu hotărâre, încălţă o pereche de sandale cu toc înalt şi ieşi din cameră fără să se mai uite înapoi.

Trecând prin faţa camerei alăturate, îl zări pe Bruce care tocmai se îmbrăca. Ea întoarse capul şi grăbi pasul, hotărâtă să-şi ignore total gazda. Era convinsă că el lăsase intenţionat uşa deschisă, din plăcerea lui de a fi provocator. Ea nu avea de gând să-i dea satisfacţia perversă de a se şti privit.

Ajunsese aproape de capătul coridorului când vocea gravă a lui Bruce o opri:

– Ashley!

Ea se opri brusc şi se întoarse pe jumătate.

– Da?

– Aşteaptă-mă... Vin cu dumneata, o anunţă el, ajungând-o din urmă.

Purta un pantalon bleumarin şi o cămaşă bleu, iar Ashley se întrebă cum poate fi un om atât de frumos şi atât de antipatic în acelaşi timp.

– Foarte drăguţ... şopti el învăluind-o cu o privire aprobatoare. Într-adevăr foarte drăguţ.

Poate că n-ar fi trebuit să-şi pună rochia asta... Se linişti însă la gândul că Bruce văzuse mai mult, cu câteva minute mai devreme când ea era întinsă la soare. Ceea ce, de fapt, n-o mai liniştea...

Îşi continuară drumul în tăcere şi Ashley constată cu neplăcere că sufrageria era încă goală când ei ajunseră înăuntru.

– Am terminat răspunsurile la chestionare, o informă Bruce în timp ce se aşezau la locurile lor. Le-am lăsat în bibliotecă, vei putea să treci să le iei după masă.

– Mulţumesc.

– Mai eşti de acord să mergem să ne plimbăm călare mâine dimineaţă?

Ea dădu din cap afirmativ, observând totuşi că uitase de acest proiect.

– Vom pleca imediat după micul dejun, înainte să se facă prea cald. Trebuie să ştii că micul dejun se serveşte la ora şapte, preciză el.

– Perfect. Îmi place mult să mă trezesc devreme, îl asigură Ashley, cu un scurt surâs.

– Sunt încântat! Şi mie îmi place să fiu în picioare în zori. Sunt mult mai activ dimineaţa, din toate punctele de vedere... sublinie el, clipind uşor din ochi.

Ashley nu se lăsă păcălită. Sublinierea lui se dorea plină de subînţelesuri, dar ea dădu impresia că nu observase. Nu dorea să intre în jocul lui. Ca şi cum el i-ar fi putut urmări şirul gândurilor privind-o în ochi, continuă imediat ideea:

– Dumneata ar trebui să ştii, în mod sigur, că există nişte explicaţii biologice la acest lucru. De exemplu, producţia de testosteron la bărbat atinge maximum la ora şapte dimineaţa. De aceea este atât de plăcut să faci dragoste pe la ora aceea. Este, de asemenea, cel mai potrivit moment pentru a concepe copii.

El tăcu şi o privi cu atenţie pe tânăra femeie, căutând să ghicească efectul monologului său asupra ei. Dar, cât era ea de psiholog, trebuia să admită faptul că avea o experienţă foarte limitată în privinţa bărbaţilor.

Cu toate acestea, îi înfruntă privirea fără să se clintească şi nici măcar nu roşi. Dar în sinea ei, totuşi, era uluită. Remarca lui Bruce fusese atât de neaşteptată! Venită de la el, avea chiar o

conotație provocatoare. Dar Ashley reuși să nu-și trădeze surpriza, cu prețul unui efort enorm de voință.

Cu o ușurare nedisimulată, îl văzu, în sfârșit, apărând pe Brian. Cum îi stătea în obicei, era îmbrăcat după ultima modă, cu un costum gri-închis și cu o cămașă roz-pal. Ashley găsi, totuși, că Bruce era mai arătos, parcă.

– Am crezut că te-ai rătăcit! glumi ea, privindu-l așezându-se în fața ei.

– Oh, te-ai fi consolat destul de repede, replică el pe același ton.

Îi surâse lui Ashley și aruncă o privire rapidă spre Bruce. Acesta o contempla pe tânăra femeie cu ostentație, încât surâsul lui Brian se stinse imediat.

Începură să mănânce. Tăcerea apăsătoare dintre ei era atât de încărcată încât Ashley era aproape incapabilă să înghită ceva. Ca și ea, Brian se mulțumi să ia câte puțin din fiecare fel. Doar Bruce părea că-și păstrase pofta de mâncare. Ashley începu atunci să caute un subiect de conversație care să-i facă pe cei doi frați să-și vorbească. În zadar. Descurajată, își spuse că de fapt, ea nu se afla aici pentru a rezolva un conflict de familie, ci pentru a-l interoga pe Bruce. De aceea, se hotărî să

înceapă acest lucru chiar acum. Se întoarse spre el, surâzând.

– Care este pentru dumneata cea mai frumoasă amintire din copilărie? îl întrebă ea fără menajamente.

Bruce se gândi o clipă înainte de a-i răspunde:

– Cred că cea mai frumoasă amintire a mea se află cam pe la doisprezece ani. Descoperisem un iaz în mijlocul pădurii şi ne-am petrecut vacanţa făcând pe exploratorii în jurul lui.

– Adică, dumneata şi cu Brian? întrebă Ashley cu o prefăcută dezinvoltură.

– Da. Îmi amintesc chiar că l-am salvat de muşcătura unei vipere. De fapt, nu fusese decât o şopârlă.

– Dacă memoria nu mă înşeală, interveni Brian pe un ton glacial, eu te-am salvat pe tine.

– Cred că v-aţi distrat bine împreună, se grăbi Ashley să intervină.

Nu obţinu nici un răspuns şi liniştea se instală din nou în încăpere. Era obligată să recunoască faptul că eşuase în încercarea ei...

În sfârşit, cina se termină. Bruce se ridică de pe scaun şi se adresă doar lui Ashley, ca şi cum fratele lui nici nu exista.

– Îţi voi da chestionarele, dacă doreşti.

El se aşteptase, în mod evident, ca Ashley să-l urmeze în bibliotecă. Dar în aceeaşi clipă Brian sări de pe scaunul său şi se apropie de tânăra femeie.

– Ce zici de o mică plimbare prin parc, acum că s-a mai răcorit? îi propuse el, trăgând cu coada ochiului spre Bruce.

Ashley ezită. Propunerea lui era atrăgătoare dar ea trebuia să lucreze neapărat. Şi apoi, îi era atât de greu să-l refuze pe Brian în faţa fratelui său. Însă nu avea de ales.

– Îmi pare rău, Brian. Aş fi fost încântată să accept, dar acum este mai înţelept să lucrez. Poate mâine...

Citi în ochii lui dezamăgirea. Brian dădu din cap în semn de acceptare, resemnat, şi ieşi din sufragerie. Bruce întinse mâna arătând spre bibliotecă, invitând-o pe Ashley să treacă în faţa lui. Aceasta se conformă, fără să-i acorde măcar o privire. Se gândi cât de dureroasă trebuie să fi fost pentru Brian atitudinea ei. Bruce nu putea să schiţeze şi el un gest de împăcare cu fratele său? Brian dăduse dovadă de bunăvoinţă venind aici. Era acum rândul lui Bruce să fie la înălţime.

Cu câţiva paşi înainte să ajungă la bibliotecă, Ashley avu senzaţia că cineva o spionează. Se

întoarse brusc şi întâlni privirea ironică a lui Bruce, care nu se mişcase din uşa sufrageriei.

– Ai... Ai avut dificultăţi cu răspunsurile? se simţi ea obligată să întrebe. Unele întrebări se referau la primii ani ai copilăriei şi nu toţi oamenii sunt capabili să scotocească atât de adânc în memoria lor.

– Am avut vreo două-trei probleme, recunoscu Bruce apropiindu-se de ea.

Intrară în bibliotecă şi Ashley se crispă în mod imperceptibil. O să se arunce iar asupra ei încercând s-o sărute?

Spre marea ei uşurare, nu se întâmplă aşa. El se duse să ia formularele de pe măsuţa joasă şi le întinse fără să spună nimic.

– Mulţumesc. Vom vorbi despre ele mâine, spuse ea ieşind din încăpere.

Imediat ce ajunse în camera sa, îşi scoase sandalele şi se întinse pe pat. Era curioasă să cunoască răspunsurile lui Bruce, şi, poate astfel, să descopere în sfârşit cine era el cu adevărat, care era trecutul său, ce visuri avea, cum vedea el viaţa.

Cu amuzament, observă repede că personalitatea ce se desprindea din aceste formulare era opusă celei pe care ea crezuse că este cea a lui Bruce. Îşi dădea seama că el nu mintise completând aceste formulare. Când

afirma că iubea mult muzica lui Chopin şi Beethowen, nu putea fi decât sincer. Puţin mai departe mărturisea că este un admirator necondiţionat al picturii lui Renoir, ceea ce confirma faptul că era un temperament mai degrabă romantic. Toate răspunsurile lui aveau aceeaşi spontaneitate, acelaşi accent de adevăr şi totul era de o coerenţă remarcabilă. În sfârşit, şi asta nu era cea mai mică dintre surprize, Bruce părea să aibă un solid simţ al umorului, ceea ce nu remarcase până acum.

Gânditoare, puse formularele pe noptieră. Nu putea să creadă că bărbatul care le completase putea fi acelaşi cu cel care îi sâcâia, pe ea şi pe Brian, de azi-dimineaţă întruna. După aceste chestionare părea atât de sensibil, atât de simpatic...! Era chiar mai tandru decât Brian, sau cel puţin acesta era verdictul chestionarelor. Cum era oare posibil?

Uitându-se la ceas, ea constată că era încă devreme. Nimic n-o împiedica să se plimbe puţin prin jurul casei. Era şi prea preocupată pentru a se putea culca şi să doarmă ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. În câteva secunde se hotărî. Îşi alese nişte pantofi potriviţi pentru o plimbare nocturnă şi ieşi din cameră în vârful picioarelor. Ajunsă afară, respiră adânc,

inspirând cu toată puterea aerul răcoros al nopții.

Automat, pașii o purtară spre eleșteu. Totul era minunat de calm. Doar câteva broaște și cântecul unui greier tulburau liniștea. Sălciile plângătoare care mărgineau eleșteul fremătau sub briza verii, iar puțin mai departe, pârâiașul care-l alimenta susura încet, indiferent la neliniștile oamenilor.

Ashley se așeză pe pământ și își sprijini capul de un copac. Puțin îi păsa de rochia ei cea nouă. Avea nevoie să comunice cu natura înconjurătoare, să-i împărtășească liniștea. Ar fi vrut să-i uite pe Bruce, pe Brian, certurile lor, ura care-i măcina. Ar fi vrut să-și regăsească pacea interioară, echilibrul și obiectivitatea ei.

Locul era, fără îndoială, potrivit pentru relaxare căci, încet-încet, Ashley simți că-i dispare nervozitatea. Unul câte unul, gândurile care o agitaseră se ascundeau în profunzimile memoriei ei, și încercă să se concentreze numai asupra vieții care exista în jurul eleșteului.

Pierduse noțiunea timpului și nu mai știa de când stătea aici, când un zgomot înăbușit de pași o făcu să tresară. Ușor neliniștită, se ridică și își ținu respirația. Cineva venea dinspre casă și părea că se îndreaptă spre ea. Un bărbat. Înalt. Cu ușurare, recunoscu silueta unuia din frații

Garrett, şi se rugă din tot sufletul ca acesta să fie Brian.

Era Bruce.

– Ashley? Totul este în regulă? şopti el cu blândeţe.

– Da...Eu... Aveam nevoie de puţin aer curat, bolborosi ea.

– Dar casa este mult mai răcoroasă acum decât împrejurimile eleşteului, obiectă el cu un râs uşor. Aici, aerul este întotdeauna umed şi, sincer vorbind, nu mi se pare locul cel mai agreabil!

– Aveam nevoie să mă gândesc.

– Răspunsurile mele te-au tulburat într-atât?

Ea preferă să nu bage în seamă întrebarea. Încă nu era pregătită să discute cu el toate astea, încă nu avea prea clar în minte totul. În plus, încă nu avusese timp să compare testele lui Bruce cu cele ale lui Brian.

– Mi se întâmplă să doresc să fiu singură, în linişte, departe de toate. Te supără?

Ea spera că el va înţelege aluzia şi că va avea inspiraţia de a o lăsa singură cu gândurile ei.

– Deloc, o asigură el liniştit. Doar că eram nelinişit în legătură cu dumneata. Nu erai pe nicăieri. Începusem să mă întreb unde ai fi putut să dispari.

– Scuză-mă. Nu știam că ai să mă cauți. Dar cred că acum voi intra și eu în casă.

Mâna puternică a lui Bruce se întinse peste încheieturile mâinilor ei, oprind-o din mers.

– Nu fi atât de grăbită, acum știu unde te afli...

Ashley se desprinse brusc și se retrase spre eleșteu. Călcă, din nefericire, pe o rădăcină, și-și pierdu echilibrul. Dintr-un salt Bruce fu lângă ea, o lipi de el pentru a o împiedica să cadă în apă. Ashley tremura. Țesătura subțire a rochiei sale nu era suficientă pentru a o împiedica să simtă căldura ce emana din acest corp musculos.

– Sper că nu te-ai lovit?

Vocea lui Bruce, mai catifelată ca niciodată, răsună lângă urechea ei ca o mângâiere. Ea ghici că el se va apleca deasupra ei și o va săruta blând, îndelung. Trecură câteva secunde încărcate de o intensitate aproape dureroasă în așteptarea acelei clipe. Nimic în jurul lor nu se mai mișca.

Chemarea lui Brian sfâșie însă liniștea:

– Ashley! Ashley! Ești aici?

Ashley păli ușor. Nu voia ca Brian s-o surprindă aici, singură cu fratele lui, când, cu o oră mai devreme, refuzase să se plimbe cu el.

Ca şi cum i-ar fi perceput temerea, Bruce şopti foarte încet:

– Nu te mişca. Va pleca până la urmă...

Era, desigur, soluţia cea mai înţeleaptă, dar Ashley nu putea ignora ciudatul sentiment de culpabilitate care-o apăsa. Brian o mai strigă de câteva ori, apoi se îndepărtă. Imediat, Ashley scăpă din strânsoarea lui Bruce şi îşi scutură rochia.

– Acum eu plec, zise ea. Bună seara.

Dar braţele lui Bruce o cuprinseră din nou, strângând-o irezistibil spre el.

– De ce vrei să fugi aşa? Brian a plecat, asta ai dorit, nu?

Ashley îşi înghiţi cu dificultate saliva. Cum să-i explice că nu se ascunsese pentru a rămâne cu el, ci doar pentru a nu-l răni pe Brian?

Bruce n-o mai lăsă mult timp să-şi pună întrebări. O îmbrăţişă mai strâns la pieptul său şi buzele arzătoare i le atinseră uşor pe ale ei. Ashley întoarse capul încercând să reziste.

– Ai promis că nu vei reîncepe! îi reproşă ea, îndepărtându-se de el. Mă aflu aici doar ca să lucrez cu tine, atâta tot!

– Asta nu înseamnă că nu eşti mai puţin femeie. Or, mie îmi placi şi ştiu că este reciproc...

– Nu-i adevărat! strigă Ashley cu vehemenţă. Eşti atât de plin de persoana dumitale încât nu-ţi poate trece prin minte că o femeie ar putea să-ţi respingă avansurile. Ar trebui totuşi să-ţi poţi imagina şi asta. Nu mă interesezi absolut deloc, doar strict din punct de vedere profesional!

Înainte ca el să-i poată răspundă ceva, ea plecă, aproape fugind. De departe începu să distingă contururile casei şi se îndreptă în grabă spre ea, pradă unei emoţii pe care era incapabilă să şi-o stăpânească.

Bruce rămase mult timp în acelaşi loc, nemişcat, gânditor. I-ar fi plăcut să poată s-o trateze pe Ashley cu dispreţ. Dar era peste puterile lui. Îl atrăgea mai mult decât orice femeie, în ciuda neîncrederii pe care o avea în ea. Era convins că ea se juca cu el şi cu Brian, dar nu înţelegea de ce şi mai ales, cum. Era doar o intuiţie. Şi, cu toate astea, nu înceta s-o dorească cu o violenţă care-i amintea în mod ciudat de dragostea lui pentru Brenda. Brenda... Dădu din cap cu tristeţe. Durerea era încă vie.

Întinsă pe pat, în cămaşă de noapte, Ashley îşi recăpăta progresiv calmul. Fusese surprinsă de una din frazele lui Bruce şi nu reuşea să şi-o

alunge din minte. „Mie îmi placi" afirmase el, „și știu că este reciproc". Bruce o fascina. Niciodată Brian nu avusese acest efect asupra ei. Ceea ce simțea pentru Bruce era mult mai profund, mai instinctiv, mai puternic. Și nu era vorba de o atracție pur fizică, așa cum încercase ea să se convingă până acum...

Cele câteva minute petrecute împreună lângă lac îi lăsaseră o amintire puternică. Nimeni n-o tulburase până acum atât de intens. Nimeni, în afară de Neil. Gândul la Neil i se păru ca un fulger care o trezi cu brutalitate din visare. Nu avea de gând să sufere a doua oară din cauza unui bărbat, și ea nu-i va permite lui Bruce să găsească drumul spre inima ei. Peste douăzeci și patru de ore va părăsi această fermă pentru totdeauna, și era foarte bine așa.

Cu un gest ferm reluă chestionarele lui Bruce și se strădui să le analizeze mai aprofundat. Dar mintea îi era în altă parte. Fără să vrea, asculta zgomotul din casă, pândind întoarcerea lui Bruce. Se întreba dacă el va veni să-i ceară scuze pentru purtarea lui, și dacă va fi așa, care ar trebui să fie reacția ei.

În acel moment recunoscu pasul rar și apăsat pe coridor. Bruce se apropia, era din ce în ce mai aproape, încât ea simți nevoia să-și țină

răsuflarea, în așteptare. El se opri exact în fața ușii ei și ciocăni ușor de două ori.

– Ashley? o strigă el încet.

Vocea lui semăna atât de mult cu cea a lui Brian, încât tânăra femeie ezită. Se făcu o liniște interminabilă. Apoi ea îl auzi făcând cale întoarsă și ușa de la camera alăturată se auzi, în sfârșit, închizându-se. Ashley respiră adânc, ușurată.

Din încăperea de alături se auzea cum Bruce mergea în sus și în jos și Ashley își imagină că el se dezbrăca. Îl auzi apoi făcând un duș rapid și liniștea se lăsă din nou peste casă.

Ashley continuă să rămână trează până la o oră înaintată din noapte, nereușind să-și găsească somnul.

Își repeta întruna că ceea ce o preocupa era doar cartea ei și că ar fi putut să uite totul despre frații Garrett. La urma-urmei, avea deja destule cazuri înregistrate în studiul său, iar acesta din urmă nu era chiar indispensabil. Era liberă să plece de mâine, dacă ar fi dorit, nimeni n-ar fi putut s-o împiedice.

Dar ea știa că toate aceste speculații erau false. Bruce și Brian nu erau doar un exemplu interesant de conflict între gemeni. Ea era cea care nu avea nici cea mai mică dorință de a

pleca, nici de a-i părăsi atât de repede. Cât ar putea să pară de neverosimil, ea se simţea personal preocupată de conflictele dintre ei şi spera din tot sufletul să-i poată ajuta să le rezolve. Avea ciudatul presentiment că asta ar schimba nu numai cursul vieţilor lor, dar de asemenea, chiar cursul vieţii ei.

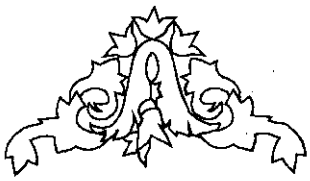

CAPITOLUL V

Ashley se trezi din somn tresărind. Cineva bătea la ușa ei.

– Da? murmură ea cu o voce somnoroasă.

– Este șase și jumătate, îi aduse la cunoștință Bruce pe un ton ușor ironic. Micul dejun va fi servit la ora șapte. Ar fi poate timpul să te scoli!

– Sunt... Sunt gata în câteva minute, îl asigură ea, străduindu-se să nu caște în timp ce vorbea.

Ar mai fi dormit cu plăcere încă vreo două ore. Asta s-ar fi întâmplat dacă Bruce nu venea s-o trezească...!

– În cazul acesta, pe curând! reluă el de cealaltă parte a ușii. Cred că n-ai uitat că azi mergem să călărim?

– Nu, nu! minți Ashley. Am tot ce-mi trebuie.

– Perfect.

El se îndepărtă și Ashley începu să se întindă. Cu părere de rău, se dădu jos din pat și se repezi sub duș. Îi trebui mult timp până să se simtă pe deplin trează. Își puse niște blugi și un tricou, își perie cu vigoare părul și-l prinse apoi într-un coc. Își puse, în sfârșit, cizmele și termină cu

preparativele aranjându-şi faţa cu un uşor machiaj. Doar atât cât să şteargă urmele unei nopţi agitate, gândi ea cu ironie.

Fraţii Garrett erau deja aşezaţi la masă când ea intră în sufragerie. Cafeaua fusese servită şi amândoi se prefăceau preocupaţi de gândurile lor. Văzându-l pe Brian, Ashley încercă din nou un sentiment neplăcut de vinovăţie.

– Bună dimineaţa! lansă ea, aparent veselă.

Nu primi nici un răspuns. Brian ridică ochii spre ea şi-i aruncă o privire plină de amărăciune. Îl înţelese fără mare greutate. Weekend-ul acesta era, fără îndoială, o veritabilă încercare pentru el. Nu numai că fratele său păstra o tăcere încăpăţânată, dar în plus tânăra căreia îi făcea curte se arăta din ce în ce mai distantă faţă de el. Va trebui neapărat să aibă o discuţie cu el, dar mai târziu. Pentru moment, nu se simţea în stare.

Ea se aşeză şi îşi turnă o ceaşcă de cafea.

– De ce n-ai veni şi tu să te plimbi cu noi? îi propuse ea lui Brian, surâzându-i încurajator.

– Oh, prefer să rămân singur. Doar dacă nu vrei să rămâi şi tu cu mine... adăugă el deodată plin de speranţă.

Bruce o privi în faţă pe tânăra femeie, fără să-i dea vreo şansă de a răspunde afirmativ.

– În dimineața aceasta vei merge să călărești cu mine, zise el cu răceală. Dacă te-ai răzgândi acum, ar fi nepoliticos... La urma-urmei, sunt gazda dumitale.

Ashley îl privi din nou pe Brian.

– Vino cu noi... îl imploră ea.

Brian o privi în tăcere și dădu negativ din cap. Dintr-odată Ashley își pierdu răbdarea.

– Brian! strigă ea. Purtarea ta nu are nici un sens! Oricum, această situația este ridicolă, continuă ea întorcându-se spre Bruce. Sunteți frați gemeni, da sau nu? Atunci, oricare ar fi fost întâmplările care v-au despărțit, trebuie să vă iertați unul pe altul. Nu puteți să rămâneți certați toată viața! Unul dintre voi va trebui, mai devreme sau mai târziu, să lase totul deoparte și să întindă mâna celuilalt. Chiar dacă asta ar putea să se întâmple astăzi!

Bruce adăugă puțin lapte în ceașca sa și începu să amestece cafeaua cu un gest nonșalant. Disperată, Ashley întâlni privirea glacială a lui Brian și o cuprinse o descurajare intensă. Nu va reuși, oare, niciodată să-i împace? Motivul conflictului lor era atât de grav?

Pe măsură ce își bea cafeaua, Ashley continua să se gândească. Va continua să încerce să rupă această tăcere dintre ei. Și va interveni

în mod special pe lângă Bruce. Totuşi, Brian îşi călcase pe mândrie, oricât l-ar fi costat asta şi venise la fermă. Avea dreptate ca acum să aştepte un semn din partea fratelui său.

Brian se ridică primul de la masă.

– Am să te văd mai târziu, îi spuse el lui Ashley. Dacă te voi putea găsi...

– De acord.

Remarca pe care o făcuse Brian nu-i scăpase tinerei femei, şi aluzia abia voalată la seara precedentă o făcu să se simtă stingherită.

În acelaşi timp, era convinsă că ceea ce se petrecuse cu o seară în urmă nu se va mai repeta. Pur şi simplu nu mai putea fi vorba de aşa ceva...

– Ei, plecăm? întrebă Bruce.

– Da, sigur.

Ieşiră împreună din sufragerie şi se îndreptară spre grajduri. Caii îi aşteptau deja înşeuaţi şi pufăind cu nerăbdare în boxele lor. Pentru Ashley, Bruce alesese o iapă destul de blândă, dar privind-o, tânăra femeie începu să aibă îndoieli că va reuşi măcar să urce în şa.

Bruce îi explică felul cum trebuia să-şi pună piciorul în scară pentru a urca. Adunându-şi tot curajul, ea îi urmă conştiincioasă sfaturile, dar prima încercare fu un eşec. Dezamăgită, Ashley îşi încruntă sprâncenele. Nu era obişnuită cu eşecurile şi asta o deranja profund. Cu

încăpățânare, reîncepu și de această dată Bruce îi veni în ajutor. Reuși, în sfârșit, și tot încercând să-și pună piciorul și pe cealaltă scară, îl privi pe Bruce cum sări în șa cu o ușurință care o impresionă. Apoi el își strânse ușor genunchii pe flancurile calului său, un superb roib, și scoase un fel de pocnet sonor cu limba. Armăsarul se urni imediat. Ashley încercă să-l imite, dar iapa nu se mișcă nici un pas. Bruce se întoarse și izbucni în râs în fața eforturilor susținute ale tinerei femei de a încerca să-l urmeze. Ashley ridică privirea și nu se putu abține să nu izbucnească și ea în râs.

– Hai, înaintează, Beauty! exclamă el în sfârșit.

Iapa făcu un pas înainte atât de brusc, încât Ashley fu cât pe-aci să cadă pe spate. Bruce o prinse și apucă ferm hățurile pentru a-i încetini cursa.

– E-n regulă? o întrebă el pe Ashley.

– Aproape, doar că am crezut că-mi voi rupe gâtul.

Își surâseră și porniră la drum. Curând galopară peste niște câmpii vaste, și Ashley simți, încet, încet, o imensă senzație de libertate. Era încă zdruncinată de mișcările iepei sale, cam dure după părerea ei, dar, cu toate astea, plimbarea o încântă.

Bruce o duse să-i arate crescătoria de cai. Se opri lângă unul dintre ei şi sări jos de pe calul său. Când Ashley îl văzu apropiindu-se, înţelese că el o va ajuta să coboare. Gândul la mâinile lui puse pe talia ei o tulbură atât de profund încât se grăbi să-şi treacă un picior peste gâtul iepei pentru ca apoi să se lase să alunece pe pământ înainte ca el să aibă timpul să intervină. Din nefericire, îşi agăţă piciorul în hăţuri şi Bruce ajunse la timp pentru a o prinde în braţe.

O privi intens o clipă, cu un surâs larg pe buze, apoi o puse jos încet.

– Mulţumesc, murmură ea îndepărtându-se grăbită.

– O să sfârşeşti prin a te lovi serios încercând mereu să fugi de mine, remarcă el cu ironie.

– Sunt destul de mare pentru a şti să-mi port de grijă, replică ea sec.

– Sper sincer asta... Hai să-ţi arăt câteva din cele mai frumoase exemplare ale mele.

Ashley îl urmă până la ţarcul cel mai apropiat. Cum îl văzu pe Bruce că se apropie, una din iepe veni lângă gardul alb, cu urechile ciulite. Bruce o mângâie afectuos pe bot dar se pare că ea aştepta altceva. Atunci, dând din cap, el scoase din buzunar o bucăţică de zahăr pe care iapa o ronţăi cu plăcere.

Îi explică lui Ashley de unde provenea fiecare din caii pe care-i vedea, cum îi botezase şi cum îi pregătea. Ascultându-l, psihologul din ea recunoscu omul pe care-l descifrase prin intermediul testelor şi asta îi făcu o nespusă plăcere.

– Am încercat să-mi realizez aici un adevărat vis de copil, zise Bruce cu un aer gânditor. A trebuit să muncesc ca un nebun ani întregi pentru a reuşi să adun banii de care aveam nevoie, dar cred că rezultatul merită efortul.

– Locul acesta este o minune, aprecie Ashley cu o voce şoptită.

– Chiar îţi place?

– Da, cu adevărat.

Se priviră îndelung, apoi Ashley întoarse capul, jenată.

Se îndreptară apoi spre caii lor şi, de această dată, Ashley reuşi să urce în şa fără ajutorul lui Bruce. Puţin mai departe, întâlniră doi copii care se jucau pe pajişte. Bruce opri imediat caii şi copiii alergară spre ei, cu mare zarvă. Sări jos de pe cal şi urcă, râzând, câte un copil pe fiecare cal. Cei doi copii păreau obişnuiţi cu astfel de privilegii, încât Ashley deduse că Bruce se juca, probabil, adesea cu ei, ducându-i în acest fel să-i plimbe prin împrejurimi. Se surprinse gândind că un astfel de bărbat care

iubea atât de mult copiii şi animalele nu putea să fie atât de dur cum lăsa el să se înţeleagă din atitudinea lui. Chiar dacă îşi ura fratele şi chiar dacă reuşise să-i tulbure şi ei mintea....

– Sunt copiii omului de la grajduri, o informă el, urcându-se la rândul lui în şa. Acesta este Mike şi celălalt, Bruce.

Ashley remarcă imediat asemănarea de nume, dar se feri să facă vreun comentariu. Constată, totuşi, în sinea ei, respectul şi admiraţia pe care lucrătorii i-o acordau lui Bruce.

Această părere îi fu confirmată o clipă mai târziu, când ajunseră la ferma unde locuiau copiii. Mama lor tocmai trebăluia prin curte şi, văzându-i venind, veni surâzând în întâmpinarea lor.

– Bună ziua, domnule Garrett! Ce mai faceţi?

– Bună, Libby, dar dumneata?

– Sunt în plină formă! spuse ea cu un surâs radios. Dacă vreţi să vorbiţi cu soţul meu, Mike, nu este acasă. Mai repară încă la împrejmuirea dinspre nord pe care a distrus-o azi-noapte fulgerul.

Bruce dădu din cap negativ.

– Nu, doar ţi-am adus acasă ştrengarii, îi spuse el aruncând o privire plină de tandreţe celor doi copii.

Coborî de pe calul său şi îi luă în braţe, unul câte unul, punându-i pe pământ. Apoi se îndreptă spre Ashley şi o ridică de pe cal cu aceeaşi uşurinţă ca şi pe cei doi copii.

– Libby, ţi-o prezint pe Ashley Stevens. A venit aici ca să-şi termine redactarea unei cărţi.

– Ah, da! exclamă Libby, surâzând. Am auzit vorbindu-se despre dânsa când am fost ultima dată în oraş. Sunteţi psihiatru, nu-i aşa?

– Doar psiholog, o corectă Ashley cu amabilitate.

– Cred că Brian a informat pe toată lumea despre lucrările dumneavoastră! Sunt nerăbdătoare să vă citesc cartea. Şi eu, întotdeauna am fost fascinată când întâlneam gemeni. Cred că mulţi oameni sunt la fel.

– Fără îndoială, aprobă Ashley, de o manieră evazivă.

Remarcase că, la simpla pronunţare a numelui fratelui său, expresia lui Bruce se întunecase şi, fără voie, se simţi contrariată.

– Am intenţia să merg la bâlciul ce se ţine în parcul orfelinatului Thomas Walden, zise el brusc, schimbând subiectul conversaţiei. Vom fi încântaţi să luăm şi băieţii cu noi.

– Drăguţ din partea dumneavoastră, domnule Garrett, dar Mike le-a promis deja că îi duce mâine la bâlci.

Mai schimbară câteva cuvinte, apoi Bruce dădu semnalul de plecare. Ashley era încă buimăcită aflând, cu totul întâmplător, că el plănuise să meargă împreună cu ea la bâlci şi consideră felul dezinvolt în care o informase cam incorect.

– Nu mi-ai vorbit nimic despre această plimbare la bâlci, protestă ea de cum se depărtară de fermă. Poate că ar fi trebuit să-mi ceri şi mie părerea înainte de a decreta că te voi însoţi...!

– Credeam că te afli aici pentru a învăţa să mă cunoşti mai bine, replică el măsurând-o ironic cu privirea. Ţin neapărat să ai despre mine imaginea unui cetăţean deasupra oricăror suspiciuni. O dată pe an, iau doi-trei copii de la orfelinat şi, timp de câteva ore, le sunt tată. Ai vreo obiecţiune?

– Nu, bineînţeles... murmură ea, uşor tulburată de brusca lui agresivitate.

Ce-l apucase? Faptul că Libby pomenise numele lui Brian îl înfuriase astfel? Sau doar pentru că îşi amintise că ea se afla aici pentru a scrie o carte care-l enerva?

Ajunseră la grajduri mergând în tăcere şi lăsară caii în grija rândaşului care se afla acolo.

– Nu este nevoie să te schimbi, îi spuse el în timp ce se îndreptau spre casă. Este vorba doar

de un bâlci care se face anual pe aceste meleaguri şi pe care copiii îl aşteaptă încă de la începutul primăverii. Este una din rarele distracţii de pe aici.

Ashley dădu din cap cu înţelegere. Ea însăşi se ocupase de copii orfani pe vremea când era studentă. I se părea atât de nedrept ca unii copii să aibă totul şi alţii nimic. Iar acum se simţea, în acelaşi timp, emoţionată şi fericită văzându-l pe Bruce interesându-se de aceşti copii şi, fără să ezite, să le acorde puţin din timpul său.

– Aş vrea doar să-mi răcoresc faţa şi mâinile, zise ea. Ar trebui să-i propunem şi lui Brian să vină cu noi.

– N-o să vrea să ne însoţească, obiectă Bruce, sec.

– De unde poţi să ştii?

– Întreabă-l, dacă ţii neapărat. Plecăm în zece minute. Mă găseşti pe terasă.

Se întoarse brusc şi se îndepărtă cu paşi mari. Ea îl urmări, tristă, cu privirea. Nu se putea, totuşi, să-şi deteste fratele în asemenea măsură...!

În camera lui Brian nu era nimeni. La fel şi în cea de zi. Nici pe terasă, nici lângă piscină. Ashley mai căută puţin prin casă, apoi se declară învinsă. Nu avea nici cea mai mică idee unde ar putea fi, şi nu-i mai rămăseseră decât câteva minute până la întâlnirea cu Bruce.

Văzând-o întorcându-se singură, acesta surâse răutăcios.

– Te-am prevenit că nu-l va tenta plimbarea asta, jubilă el, imediat ce ea ajunse în preajma lui.

– N-am putut să-i vorbesc, nu l-am găsit! replică Ashley cu amărăciune.

– Chiar l-ai căutat?

– Da! Bineînțeles, în toată casa. Dar nu era nicăieri.

Se urcară amândoi în mașina lui Bruce și nici unul nu spuse nimic, timp de douăzeci de minute, cât dură drumul până la orfelinat. Ashley începu să se teamă că așa va fi tot timpul pe care-l vor petrece la bâlci.

După ce parcă mașina la umbră, Bruce o conduse în holul orfelinatului. Așteptară câteva minute până când o fetiță și doi băieți își făcură apariția. Tânăra de la recepție îi prezentă lui Bruce, apoi ieșiră însoțiți, de această dată, de Susie, Jim și Eddy, ai căror ochi străluceau deja de bucurie.

– Vom merge peste tot unde veți dori, copii, anunță Bruce. Veți avea dreptul să mâncați tot ce aveți poftă, chiar și ce vă este interzis!

Ashley îl privi și își surâseră pe deasupra capetelor copiilor care mergeau între ei. Acest

surâs o mai liniști pe tânăra femeie. Însemna că Bruce nu mai era supărat...

Se opri mai întâi la picioarele roții mari. Bruce îi așeză pe cei doi băieți într-o nacelă, iar el și Ashley și cu Susie se așezară în următoarea. Cu toate că fetița era așezată între ei, Ashley încercă o senzație ciudată aflându-se atât de aproape de el. Bruce își pusese un braț în jurul umerilor ei și mâna sa îi atingea uneori sânul, fără ca el să pară conștient de acest contact neașteptat. Ea era cât pe-aici să-i respingă cu fermitate brațul, dar acest gest ar fi putut să provoace o scenă dezagreabilă care i-ar fi stricat plăcerea fetiței. Ashley oftă și se consolă cu gândul că roata nu se va învârti la nesfârșit și, curând, va scăpa de această atingere deranjantă.

Încă o dată, degetele lui Bruce îi atinseră, ca din întâmplare, sânul și ea nu putu să-și stăpânească un frison.

– Ți-e frig? o întrebă el imediat.

Ashley știa că această scuză ar fi fost ridicolă: vremea era superbă, soarele strălucea...

– Bineînțeles că nu! strigă ea, ridicând din umeri. Dar înălțimea mă impresionează întotdeauna. Nu prea-mi plac distracțiile de la bâlci care au drept scop să-ți provoace senzații tari...

– Eu ador asta! interveni veselă micuța Susie.

După roata mare, copiii insistaseră să meargă la „trenul groazei". Toţi trei se instalară într-un vagonet, încât Ashley nu avu altă soluţie decât să se aşeze, împreună cu Bruce, în următorul. Era prima oară când încerca aşa ceva, astfel că surpriza ei fu imensă când, după ce urcă prima pantă, trenuleţul plonjă brutal în gol. Pământul se apropia cu o viteză ameţitoare şi, în clipa în care Ashley crezu că se va zdrobi de sol, trenuleţul vră brusc la stânga, proiectând-o violent spre vecinul ei. Nu se putu împiedica să nu scoată un sunet gâtuit. Bruce o privi râzând, iar ea se simţi vexată de a nu fi fost în stare să dea dovadă de mai mult curaj în faţa lui.

– Gata, acum totul este în regulă, afirmă ea încercând să se îndepărteze de el.

În zadar. Virajul următor îi aruncă din nou unul spre celălalt şi Ashley trebui să se lase aruncată de la stânga spre dreapta şi invers, fără a putea rezista. Bruce îi înconjurase umerii cu braţul şi o ţinu astfel lipită de el până la sfârşitul cursei infernale. Tânăra femeie simţea o căldură intensă cuprinzându-i corpul, această apropiere tulburând-o din ce în ce mai mult. Renunţă să mai protesteze. Nu mai avea decât un gând: să coboare cât mai repede din acest îngrozitor trenuleţ.

Imediat ce cursa se termină, ea sări afară din vagonet şi refuză, politicoasă, să mai facă o dată circuitul, pretextând că avea o greaţă teribilă. Nu era pe de-a-ntregul o minciună: stomacul său nu se prea acomodase cu mişcările brutale ale trenuleţului, aşa încât, clătinându-se, ajunse la banca cea mai apropiată unde îi aşteptă, pe Bruce şi pe copii, până când aceştia mai făcură o cursă.

După ce se săturară de „trenul groazei", Jim şi Eddy îşi exprimară dorinţa de a merge la standul de tir.

– Ai mai tras cu puşca? o întrebă Bruce pe Ashley.

– Nu. Nici măcar n-am ţinut în mâini o puşcă, vreodată.

– Atunci am să te învăţ.

Ashley nu avea chef deloc, dar nu suflă o vorbă, de teamă să nu fie considerată o persoană care strică dispoziţia celorlalţi. Se mulţumi să accepte, cu o uşoară înclinare din cap.

Nu trecu mult timp şi regretă amarnic această acceptare. Bruce plăti suma care i se ceru şi se aşeză în spatele ei, cu tot corpul lipit de al tinerei femei, cu braţele încercuindu-i sânii, pentru a-i arăta mai bine cum trebuie ţinută puşca. Ea îşi dădu toată silinţa să se concentreze asupra a ceea ce el încerca să-i explice. Dar nu era

conştientă decât de prezenţa lui, de trupul lui lipit de al ei, de căldura lui. Îi simţea respiraţia în ceafă, îi simţea mirosul plăcut, viril, al after-shave-ului. În aceste condiţii foarte nepotrivite pentru a putea învăţa ceva, ea fu surprinsă că reuşise să atingă ţinta, ceea ce-i dădea dreptul la un premiu.

– Alegeţi orice vă place de pe această etajeră, zise bărbatul care se ocupa de standul de tir.

– Ce ai dori tu, Susie? întrebă Ashley.

– Căţelul de pluş! Căţelul de pluş! strigă fetiţa sărind în sus de bucurie.

Ashley izbucni în râs când îl auzi pe Bruce mormăind ceva printre dinţi. Căţelul era ceva mai mare decât un copil şi el ştia de acum cine îl va căra tot restul plimbării...

Cele două ore acordate de orfelinat trecură repede, prea repede. Copiii mâncaseră vată de zahăr, tot felul de alte dulciuri şi trecuseră pe la toate atracţiile existente la bâlci. Când veni momentul să se despartă în holul orfelinatului, Ashley avea lacrimi în ochi. Cu inima strânsă, îi îmbrăţişă cu tandreţe şi îi privi depărtându-se pe coridorul lung. Apoi îl urmă pe Bruce până la maşină, în tăcere.

– Ştii să te porţi minunat cu copiii, îi spuse ea când mai aveau puţin până să ajungă la fermă.

– Nici cu dumneata nu mi-e rușine! Te descurci destul de bine pentru un psiholog!

– Sunt sigură că nu știi mare lucru despre psihologi, ripostă Ashley, râzând.

– În mod sigur, mai puțin de cât aș dori... admise el pe un ton dintr-odată mai serios.

Ashley îl pândea cu coada ochiului și se grăbi să vorbească despre altceva. Aluzia lui Bruce era prea evidentă.

– Oh, privește mânzul acela! exclamă ea veselă. L-am văzut încă de ieri pe când veneam. Este superb!

– Ți-ar place să-l îmblânzești?

– Oh, desigur! Crezi că s-ar putea?

– Cred că da.

Bruce opri mașina la marginea șoselei, lângă pajiștea pe care se zbenguia mânzul. Coborâră amândoi din mașină și Bruce o ajută pe Ashley să sară peste împrejmuire. La câțiva metri de ei, animalul rămăsese nemișcat, cu urechile ciulite. Cum îi văzu apropiindu-se de el, se cabră și fugi în galop să se refugieze lângă mama sa. Bruce se încăpățână, dar cu cât ei avansau, mână în mână, cu atât mânzul fugea mai repede și mai departe.

– Nu este nici o speranță, constată Bruce după un timp. Este încă prea sperios.

Privirile li se întâlniră şi Ashley se simţi ca vrăjită de ochii lui Bruce. În sufletul ei se declanşă o mică alarmă. Ştia că el va încerca s-o sărute iar ea trebuia, cu orice preţ, să-i reziste. Încercă să-şi adune toată voinţa. Dar în zadar. Când buzele lui Bruce se lipiră de ale ei, fără voie, buzele i se întredeschiseră pentru a primi sărutul lui.

Îşi înlănţui braţele în jurul gâtului lui şi se sărutară cu pasiune, strângându-se cu toată puterea unul pe celălalt. Ashley îşi simţea capul golit şi nu mai trăia decât graţie mâinilor lui Bruce care o mângâiau cu blândeţe, graţie buzelor lui fierbinţi, graţie căldurii intense care-i cuprindea, din ce în ce mai mult, trupul. Când Bruce se depărtă puţin pentru a-şi regăsi suflul, ea se lipi de el cu înflăcărare, arzând de o dorinţă pe care n-o mai putea ignora.

– Oh, Ashley... gemu înăbuşit Bruce. Ashley...

Sunetul vocii lui o readuse brutal la realitate. Înnebunise de se aruncase în braţele acestui bărbat? Unde erau hotărârile ei ferme, dorinţa de a nu amesteca viaţa particulară cu munca? Nu acestea fuseseră argumentele de care se servise pentru a descuraja avansurile lui Brian?

Brian! Acesta se întreba, probabil, unde se aflau ea şi Bruce. Sprijinindu-şi mâinile pe

umerii acestuia, ea îl respinse cu fermitte şi se eliberă de strânsoarea lui.

– Bruce, nu pot... Nu am dreptul...

– Nu ai dreptul? De ce?

– Brian, cercetările mele... explică ea cu o voce pe care abia şi-o recunoscu. Ar fi trebuit să ne întoarcem.

Bruce o cuprinse din nou în braţe cu autoritate. Ochii lui negri aruncau fulgere.

– Presupun că m-ai sărutat în scopuri absolut ştiinţifice... lansă el cu duritate. Poate vrei să compari sărutările mele cu ale fratelui meu! În acest fel, studiezi legătura particulară ce există între gemeni? Sunt gata să pariez că firma farmaceutică pentru care lucrezi nu este la curent cu aceste metode revoluţionare.

Înainte ca ea să fi putut să-i nege afirmaţiile, el îi cuprinse din nou buzele, într-un sărut violent, de această dată, distrugându-i şi ultimele rămăşiţe de rezistenţă. Până la urmă însă, Ashley mai găsi resurse de energie pentru a se smulge din îmbrăţişarea lui şi începu să fugă în direcţia maşinii. Bruce o urmări cu privirea încercând să-şi calmeze furia ce fierbea în el. Cine era ea ? Ce dorea? Ce însemna toată această comedie după ce-i răspunsese cu atâta pasiune sărutărilor lui?

Ea se aşezase deja în maşină şi i se păru o eternitate până veni şi el. În sfârşit, ajunse şi Bruce şi se instală la volan. Era încă alb de furie.

– De-a ce te joci? o întrebă el cu o voce deformată de enervare. Eşti amanta lui Brian? Şi dacă da, de ce te amuzi încercând să mă seduci pentru ca apoi să te ascunzi în umbra lui şi a muncii tale?

– Dar nu caut să te seduc! ripostă ea vehement. Am venit aici pentru a-mi termina cercetările şi tu ai fost acela care te-ai aruncat asupra mea! De ce m-ai invitat aici? De ce, mai ales, l-ai invitat pe Brian când ştiai că nu aveai de gând să-i vorbeşti? Ce s-a întâmplat atât de grav între voi încât nu vă adresaţi nici o vorbă?

Ashley pusese această ultimă întrebare fără ca măcar să fie conştientă de ea, dar era convinsă că el nu va răspunde.

– Ce s-a întâmplat? Ne-am certat din cauza unei femei de care ne credeam amândoi îndrăgostiţi. Problema era că ea era logodită doar cu mine...

Fără să mai adauge un cuvânt, porni motorul şi demară brutal. Ashley îl privi intens, cu gura căscată, apoi îşi reveni încet, încet, şi pe un ton aproape calm, îi spuse:

– Cred că ar fi preferabil ca eu şi Brian să plecăm chiar de astăzi.

– Nici gând. Eu ți-am răspuns la chestionarele tale, acum este rândul tău să-mi explici ce concluzii ai tras din ele. Vreau să-ți termini această lucrare.

Ashley oftă. Ar fi dar oricât să poată pleca imediat, dar nu se putea eschiva. Nu trebuia, în nici un caz, ca el să poată ghici în ce măsură ea fusese afectată de aceste evenimente.

– O să mai vorbim despre asta după ce ajungem acasă, răspunse ea sec.

Apoi ea va pleca, își promise ferm acest lucru. Pentru totdeauna. Dar știa bine că nu va fi atât de simplu.

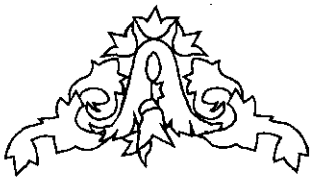

CAPITOLUL VI

Bruce trase mașina în fața casei și deschise imediat portiera lui.

– Te aștept peste un sfert de oră în bibliotecă, o informă el cu răceală.

Ea abia dacă avu timp să-i răspundă. Portiera se trânti violent și Ashley se trezi singură în mașină.

Un sfert de oră mai târziu, bătea la ușa bibliotecii. Profitase de acest scurt răgaz pentru a se duce să ia chestionarele din camera ei, dar mai ales pentru a-și pune o oarecare ordine în gânduri. Își regăsise acum tot calmul și era hotărâtă să lucreze cu Bruce pe chestionare cât putea de bine.

Când intră fu surprinsă să constate că și el își regăsise calmul. Era așezat pe canapea cu un pahar de alcool în mână.

– Vrei puțin brandy? îi propuse el, arătându-i sticla de pe măsuță.

– Nu, mulțumesc.

Prefera să păstreze în cursul întrevederii o oarecare rigoare care, în plus, o va ajuta să-și controleze și propriile sentimente.

El o invită să se aşeze alături, pe canapea, iar ea începu imediat să comenteze rezultatele testelor.

– În ce priveşte asemănarea între tine şi Brian, nu este nici o îndoială: aveţi acea legătură particulară specifică gemenilor şi despre care se vorbeşte atâta. Aveţi un număr impresionant de puncte comune.

– Sunt sigur că nu vei întârzia să-mi vorbeşti despre relaţiile paranormale, despre percepţia extrasenzorială – pentru a întrebuinţa o expresie mai potrivită – a cărei existenţă este bănuită între gemeni, zise Bruce.

Ashley nu înţelegea cum putea el să pălăvrăgească atât de natural cu ea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei cu mai puţin de o oră în urmă. Dar dacă el se prefăcea că deja uitase, ea trebuia să adopte o atitudine asemănătoare, rece şi lucidă. Schiţă un surâs uşor, puţin crispat.

– Nu am nici o dovadă obiectivă, bineînţeles, acceptă ea pe un ton neutru, dar sunt convinsă de existenţa ei. Toţi avem în noi aceste aptitudini parapsihologice dar, cu unele excepţii, nu le exersăm. La gemeni, ele există încă de la naştere, într-un fel mult mai evident.

Bruce făcu o mutră sceptică şi Ashley nu mai insistă. Nu se afla aici pentru o conversaţie asupra acestui subiect.

Tăcură amândoi îndelung. Bruce era cufundat în gândurile sale. Chiar dacă nu împărtăşea punctul de vedere al lui Ashley, nu putea să n-o admire pentru seriozitatea convingerilor ei. Îi plăcea ca interlocutorii săi să ştie să-şi apere opiniile, şi el îşi dădu seama cu uşurinţă că ea făcea parte din această categorie. Asta îi plăcea.

Oftă, însă, adânc. De fapt, îi plăcea Ashley, pur şi simplu... Îl fascinase încă din primul minut în care o văzuse. Avusese imediat dorinţa de a descoperi femeia care se ascundea în haina psihologului şi această dorinţă se transformase progresiv în obsesie. Când o sărutase, pe pajişte, fusese surprins de înflăcărarea cu care-i răspunsese la sărut. Acum dorea, mai mult ca niciodată, să ateţe focul care mocnea în ea şi s-o facă să dea frâu liber temperamentului ei pasionat pe care se încăpăţâna să şi-l ascundă. Dacă ar şti cum să facă să-i inspire încredere! Şi cât regreta acum că o agresase de două ori în două zile! Pentru că, asupra acestui punct, ea avea dreptate. Nu ea fusese aceea care aşezase relaţiile lor pe un plan mai intim... Şi dacă, într-adevăr, îl cucerise, ea nu făcuse mare lucru pentru asta.

Ashley nu îndrăznea să rupă tăcerea, dar se simţea din ce în ce mai stingherită. Cunoscând

reacţiile lui Bruce, se putea aştepta la orice din partea lui.

– Poate am putea să începem interviul propriu-zis, sugeră el, surâzând. Ai vrea să-ţi povestesc visele mele? Iată, de exemplu, cel pe care l-am avut astă-noapte după ce m-ai părăsit, pe malul lacului...

– Nu cred că este nevoie, replică ea brusc, strângând în mâini chestionarele. Am deja tot ce-mi trebuie. Răspunsurile tale au fost suficient de clare şi precise.

– Ashley, un psiholog demn de acest nume, este în orice clipă interesat de visele pacienţilor săi! Iar, în cazul meu, interpretarea lor nu poate fi prea complicată. Te rog să mă înţelegi; chiar înainte de a mă duce la culcare, ţineam în braţe o femeie încântătoare şi, dintr-odată, aceasta mă abandonează. Subconştientul meu a reacţionat imediat la această dorinţă nesatisfăcută şi...

– Inutil să mai insişti, îi tăie vorba Ashley.

– De ce? întrebă el cu un surâs perfid.

– Ţi-am mai spus că nu vreau să am raporturi particulare cu vreunul din subiecţii mei de studiu. Să ne mulţumim doar să examinăm faptele, dacă vrei.

Bruce continuă să surâdă şi o scânteie răutăcioasă îi lumină ochii negri.

– Foarte bine. La urma-urmei, tu eşti cea care hotărăşte.

Ea reluă punct cu punct concluziile, explicându-i cum el şi Brian avuseseră în copilărie aceleaşi coşmaruri, că îşi rupseseră acelaşi braţ, în aceeaşi zi, şi că la liceu avuseseră amândoi prietene blonde care întotdeauna se asemănau în mod ciudat, chiar dacă amândoi afirmau că preferau brunetele. Dar, erau amândoi celibatari. Amândoi îşi doreau doi copii şi lista asemănărilor continua tot aşa, cu mai mult de vreo cincisprezece exemple.

După ce termină Ashley, Bruce scoase în evidenţă toate deosebirile existente între ei, dar asta n-o descurajă pe Ashley. Era domeniul ei şi se simţea în siguranţă. Sfârşi chiar prin a-i demonstra că aveau mult mai multe puncte comune decât deosebiri. În acelaşi timp, manevra discuţia cu abilitate pentru a-l forţa să vorbească despre femeia care provocase cearta lor. Dar Bruce părea să găsească o plăcere răutăcioasă în a-i scăpa printre degete, de fiecare dată când ea credea că îşi atinge scopul. În sfârşit, reuşi să-i pună direct întrebarea, fără ca aceasta să pară prea necuviincioasă.

– Se pare că la amândoi vă place acelaşi tip de femeie. Cum era aceea pentru care v-aţi certat?

Bruce dădu din cap cu dezinvoltură. Ashley era încordată la maximum. Trebuia să afle, trebuia neapărat.

– Este deja o poveste veche. De atunci au mai trecut şi alte femei prin viaţa mea. Nu mă mai interesează să vorbesc despre acest subiect acum.

Ashley îşi ascunse cât putu mai bine dezamăgirea şi trecu la altă întrebare:

– Eşti, într-adevăr, atât de mult împotriva căsătoriei cum lasă să se înţeleagă răspunsurile tale?

– Nu ţi se pare că acest cuvânt „căsătorie" este prea grosolan? întrebă el pe un ton lejer.

Ashley rămase mută de stupefacţie. El chiar gândea ceea ce spusese? Prin prisma chestionarelor părea, totuşi, atât de romantic... De ce avea această atitudine de respingere a căsătoriei? Era legată de grava sa decepţie sentimentală?

Ei i-ar fi plăcut să afle mai multe, dar, dată fiind puţina îngăduinţă pe care el o avea faţă de ceea ce numea „o imixtiune în viaţa sa particulară", preferă să tacă. Aprecie că fusese cât se poate de cinstit în completarea formularelor, chiar dacă unele răspunsuri nu erau atât de complete cum ar fi dorit ea. Din acest punct de vedere, comportamentul lui nu

avea nimic excepţional. Chiar persoanele care fuseseră mai îngăduitoare cu cercetările ei, făcuseră întotdeauna în aşa fel încât să poată să se eschiveze de la răspunsurile jenante. Şi, ca să fie cu totul sinceră, interesul pe care-l avea faţă de părerea lui despre căsătorie şi despre misterioasa lui logodnică era mai mult personală decât profesională.

– Cred că am terminat, anunţă ea aranjându-şi hârtiile. Vreau să-ţi mulţumesc că m-ai ajutat, Bruce, adăugă ea cu o voce impersonală. Ştiu cât ţi-au displăcut toate acestea.

Se ridică în picioare şi îşi luă geanta-diplomat.

– Nu există nici un motiv pentru care să mai rămân. Mă duc să-l caut pe Brian şi să plecăm.

– Am înţeles că veţi rămâne până mâine dimineaţă... Bucătăreasa mea va fi decepţionată. Pregătise o seară de grătar, pe terasă, şi am invitat câţiva prieteni care voiau să te cunoască. Această mică recepţie ar fi fost în onoarea ta... Nu vrei, totuşi, să-i lipseşti de prezenţa ta şi să-i laşi pe oamenii mei să muncească în zadar?!

Privirile li se întâlniră. Cea a lui Bruce era rece şi ironică. Ashley se simţea încolţită. Nu se putea refuza o asemenea invitaţie. Şi, oricum, nici ea nu era sigură că ar fi dorit s-o refuze.

Trebuia să recunoască faptul că i-ar fi fost foarte greu să plece astfel, fără speranța că s-ar mai întoarce vreodată. Nu înțelegea de ce se simțea atât de ușurată că este obligată să rămână. Dorința ei de a-i împăca pe cei doi frați nu putea să fie unicul motiv...

– Drăguț din partea ta, declară ea zâmbind ușor. Am să rămân pentru această serată. Pe curând...

– Primii invitați vor fi aici la ora patru. Ne găsești pe terasă. Oh, pune-ți doar un șort, precizează el zâmbind larg. O seară de grătar este întotdeauna foarte deconectantă.

Ashley acceptă tăcută și ieși.

După ce își duse lucrurile în camera ei, urcă la primul etaj să-l caute pe Brian. Dar nu era aici. Îl descoperi până la urmă pe terasă, întins la soare, urmărind cu un ochi distrat preparativele bucătăresei în jurul grătarului.

– Brian! strigă ea. Te-am căutat peste tot!

El se ridică și o privi apropiindu-se.

– Ah, îți amintești în sfârșit de existența mea? se miră el cu o nuanță de reproș în glas. Tocmai mă gândeam că de când suntem aici, m-ai uitat complet.

– Îmi pare rău, murmură ea. Dar știai înainte de a veni aici că va trebui să-l interoghez pe Bruce. Nu a fost totuși un weekend de plăcere.

– Unde ai fost noaptea trecută? o întrebă el privind-o adânc în ochi. Ai dispărut cu totul. Şi Bruce, dealtfel...

– M-am culcat devreme, se justifică ea.

Nu mințea, dar ascundea o bună parte din adevăr. Tocmai acea parte care-l interesa pe Brian.

– Şi apoi, dimineaţa?

– Am fost împreună cu Bruce la bâlci şi înainte de a pleca am alergat prin toată casa căutându-te, să-ţi propunem să mergi cu noi.

– Am fost să călăresc. Am impresia că ne-am petrecut timpul căutându-ne, oftă el.

– Bruce mi-a spus motivul certei voastre, îi spuse Ashley punându-şi uşor mâna pe mâna lui.

– Adică...? întrebă Brian cu neplăcere.

– Mi-a explicat că a fost vorba de o femeie... Mai exact, de logodnica lui.

Brian se făcu livid.

– Acum poţi să-mi povesteşti totul, reluă Ashley cu blândeţe.

El dădu negativ din cap.

– Bruce ţi-a spus deja totul.

– Ce s-a întâmplat, Brian? Aţi cunoscut-o amândoi în acelaşi timp? Era îndrăgostită de tine?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, răspunse el aspru. Şi apoi, nu mai are nici o importanţă! Au trecut deja trei ani. Face parte din trecut.

– Nu sunt de acord cu tine, insistă Ashley stăpânindu-şi enervarea ce i-o provóca comportamentul lui Brian. Este important, Brian, pentru că de atunci tu şi Bruce sunteţi duşmani.

Tăcură amândoi, îndelung, apoi Brian îi luă mâna tinerei femei şi o strânse între ale sale.

– Ashley, te rog. Nu te lăsa prea mult influenţată de ceea ce ţi-a povestit Bruce. Ştii doar cât de mult mă disprețuieşte, şi pentru el ar fi o frumoasă revanşă să te smulgă de lângă mine.

– Am crezut că această problemă este clarificată între noi, ripostă ea, retrăgându-şi prompt mâna. Prietenia ta îmi este foarte preţioasă, dar nu poate fi vorba de altceva. Bruce nu se va putea deci răzbuna în acest fel.

Brian oftă, exasperat.

– Dă-mi o şansă, Ashley, doar o şansă! Simt că nici eu nu-ţi sunt indiferent. Lasă-ţi puţin în voie sentimentele.

– Brian, nu neg că eşti un seducător talentat, admise ea sincer. Dar nu caut acum o legătură solidă cu un bărbat, şi oricum, nu sunt îndrăgostită de tine.

– Cum poți fi sigură? Ai refuzat această eventualitate încă de la începutul relației noastre, așa că nu poți fi obiectivă. Dar trebuie să încercăm, totul este posibil...

– Cartea mea trece înaintea oricăror încercări, ți-am mai spus asta de o sută de ori.

Cum, dealtfel, îi repetase și lui Bruce, gândi ea, plictisită. Avea impresia că era un disc stricat care repeta mereu aceleași cuvinte. Și apoi, dacă ar fi trebuit să aleagă între cei doi frați, preferința ei s-ar îndrepta spre Bruce. Îngrozită de ceea ce tocmai descoperise, întoarse capul, incapabilă să-i susțină privirea lui Brian.

– De acord, continuă Brian. Dar acum ești pe punctul de a termina cartea. Nu mai ai nici un proiect de viitor?

– Ba da, desigur! Aș vrea să deschid un cabinet de psihologie. Doar în acest scop am studiat atât. Vreau să-i ajut pe oameni să-și rezolve problemele, și în mod special pe copii și adolescenți. Încă nu știu unde mă voi instala, dar am timp să mă mai gândesc.

– Nu mă refeream la munca ta, ci la viața ta particulară. Nu te-ai gândit niciodată la asta? Nu mi se pare o atitudine prea sănătoasă. Poți să-ți iubești meseria, dar acesta nu este un motiv ca să-ți clădești toată viața pe această bază, afirmă el pe un ton sentențios.

Ashley lăsă să-i scape un râs uşor. Brian nu greşise întrutotul. Într-adevăr, ea îşi organizase viaţa mai întâi în jurul studiilor sale, apoi a cărţii pe care o scria, fără să mai aibă în vedere şi altceva.

– Poate că am nevoie să văd un psiholog, glumi ea, râzând. Mă pot folosi de talentele tale?

– Ah, în sfârşit! exclamă Brian, bătând zgomotos din palme.

Izbucniră amândoi în râs. Exact în acel moment, Bruce apăru în grădină. Observându-i, avu o ezitare imperceptibilă. Apoi le adresă un surâs şi se îndreptă spre Goldie, bucătăreasa, pentru a-i da câteva instrucţiuni suplimentare.

Ashley întârzie cu privirea asupra trupului lui bine făcut, pe care un slip minuscul negru îl punea în valoare. Era mai musculos, mai viril decât Brian. La acest gând tânăra femeie simţi că roşeşte şi îşi întoarse grăbită privirea spre Brian.

– Mă duc să mă schimb, îl anunţă ea. Invitaţii nu vor mai întârzia mult şi se pare că şortul este obligatoriu...

– Te-am prevenit că eleganţa nu este punctul forte al lui Bruce! I-a plăcut întotdeauna la nebunie acest gen de serate. Dealtfel, cu ocazia unei serate ca aceasta...

Tăcu brusc, spre marele regret al lui Ashley. A vrut să spună că la o serată asemănătoare Bruce şi el se certaseră? N-o va şti, probabil, niciodată.

– Bun, mă grăbesc. Pe curând! strigă ea alergând spre casă.

Câteva minute mai târziu, era gata. Îşi pusese un şort verde pal şi o bluză asortată şi îşi lăsase părul să cadă liber pe umeri. Se examină în oglindă cu un aer satisfăcut, îşi puse ochelarii de soare pe vârful nasului şi ieşi.

Bruce era încă afară şi o ajuta pe Goldie să aşeze mesele. De cum o văzu pe Ashley, se apropie de ea.

– Eşti minunată, murmură el, contemplând-o cu admiraţie.

– Mulţumesc, răspunse ea, puţin jenată.

Din fericire pentru ea, primii invitaţi începuseră să sosească. Printre ei Ashley o văzu pe Libby cu copiii şi, spre marea ei satisfacţie, Bruce se îndreptă mai întâi spre ei. Ashley îl cunoscu astfel pe Mike, soţul lui Libby şi toţi patru pălăvrăgiră o clipă împreună. Bruce şi Mike, cei doi băieţi, cerură curând voie să se scalde în piscină, ceea ce se şi întâmplă. În acel moment, un nou grup de invitaţi îşi făcu apariţia şi Bruce se îndreptă spre ei, scuzându-se faţă de Mike şi Libby.

– Ashley, aş vrea să ţi-l prezint pe cel mai bun psihiatru din regiune, doctor Charles Hudson şi pe soţia lui, Mellie.

Ashley strânse mâna tinerei doamne, care părea foarte simpatică, apoi dădu mâna cu doctorul, care abordă imediat subiectul de conversaţie care-i plăcea cel mai mult.

– Aşadar, dumneata eşti cea care te-ai hotărât să zdruncini din temelie cunoştinţele în domeniul gemelarilor, exclamă el, râzând.

– Nu am această pretenţie, zise Ashley cu modestie.

Abia apucară să mai schimbe câteva cuvinte, că deja Bruce o conducea pe Ashley spre trei tinere de vreo douăzeci de ani, toate trei îmbrăcate în şorturi galbene, cu vestă în dungi galbene cu negru şi cu pălării imense, de asemenea galbene.

– Ashley, iată... începu el.

– Noi ne-am întâlnit deja, afirmă Ashley veselă. Sunt gemenele Watson, Linda şi Laurie şi surioara lor mai mică, Lu Ann.

Cele trei fete izbucniră în râs în faţa expresiei descumpănite ale gazdei lor.

– Nu i-am spus lui Bruce că v-am cunoscut. Era atât de încântat că vă face această surpriză, încât n-am avut curajul să-l dezamăgim, explică una dintre gemene.

– Ne-a vorbit despre cartea dumneavoastră cu foarte mult entuziasm, să ştiţi, adăugă cealaltă.

– Ar trebui să vă arunc pe toate trei în piscină ca să vă pedepsesc, le ameninţă Bruce, râzând.

Ele îşi dădură ochii peste cap îngrozite, apoi râsetele lor cristaline se amestecară cu cele ale lui Bruce şi Ashley. Deodată, observându-l pe Brian, îşi făcură semne cu coatele şi alergară în întâmpinarea lui.

– Ele mi-au furnizat unul din acele cazuri de percepţie extrasenzorială, foarte tulburător, comentă Ashley.

– Dealtfel, legătura lor este atât de puternică încât au reuşit s-o extindă surorii lor mai mici, glumi el, ironic.

– Oh, Bruce, eşti atât de neîncrezător! Ţi-am demonstrat totuşi, cu probe, că există ceva special între Brian şi...

– Ah, iată-l pe bunicul, îi tăie el vorba. Vino, am să ţi-l prezint. Este puţin cam tare de ureche, nu te mira...

Ashley îşi muşcă buza inferioară enervată de întrerupere, dar îl urmă. Bătrânul purta un costum dintr-o stofă uşoară, cu cravată, iar eleganţa lui, un pic demodată, făcea notă discordantă cu restul invitaţilor. Mergând în întâmpinarea lui, Ashley nu se putu împiedica

să nu-l compare cu un bătrân domn distins rătăcit în mijlocul unui grup de tineri zgomotoşi şi nonconformişti.

– Bunicule? Ţi-o prezint pe Ashley, psiholog, care scrie cartea despre care ţi-am vorbit.

– Poftim? întrebă bătrânul domn, punându-şi mâna cornet la ureche.

– Ashley Stevens, repetă Bruce mai tare. Este cea care scrie cartea despre gemeni.

– Ah! Încântat, domnişoară. Nepoţii mei sunt gemeni, ştiţi? Brian şi Bruce... Aşa mă cheamă şi pe mine, Bruce. I-am pus numele meu, afirmă el mândru. În ce-l priveşte pe Brian, el mi-a moştenit profesia. Am fost avocat la vremea mea.

Ashley îi zâmbi cu căldură, întrebându-se în acelaşi timp, dacă nu cumva o parte a problemelor lui Brian se datora şi poveştii cu prenumele lor... Brian se poate să se fi simţit respins şi nu avea de ales decât să-şi egaleze bunicul, atât din punct de vedere profesional, cât şi vestimentar.

Bruce fu nevoit să-i lase singuri pentru a se duce să întâmpine încă un grup de invitaţi. Cum întoarse spatele, bătrânul domn îi spuse, din senin, lui Ashley:

– Cred că noi doi ne vom înţelege bine.

Aceasta era, dealtfel, şi părerea ei.

Se aşezară într-un colţ al terasei şi conversaţia lor se orientă inevitabil asupra fenomenului gemenilor. Bătrânul domn Garrett se arătă repede a fi bine informat asupra subiectului şi Ashley ar fi dorit să-i pună întrebări despre trecutul nepoţilor lui. Dar trebuia neîncetat să vorbească foarte tare ca el să poată auzi bine or, ea nu ţinea ca toată lumea să afle ceea ce dorea ea să ştie.

În sfârşit, cineva puse muzică de dans, care se auzea la toate difuzoarele instalate în jurul piscinei. Ashley profită imediat de ocazie şi îi puse bătrânului întrebarea care o preocupa de atâta timp:

– Ce credeţi despre cearta care i-a învrăjbit pe Bruce şi Brian?

– Ridicolă! exclamă bătrânul domn, dând din mână. Absolut stupidă!

– Cred că Bruce a iubit-o mult pe femeia aceea, sugeră Ashley sperând că nu va trebui să repete această frază.

– Şi mai mult şi-a iubit fratele, replică el, ridicând din umeri.

Ashley amuţi. Nu faptul în sine o uimea, pentru că era deja conştientă de el. Dar abia acum înţelegea ce voia să însemne asta. Văzută din acest unghi, violenţa reacţiei lui Bruce se putea explica foarte bine. Nu atât gelozia

declanşase ura lui împotriva lui Brian, cât imensa decepţie pe care a trebuit s-o simtă descoperind că fratele său geamăn, într-un fel copia lui fidelă, a fost în stare să-l trădeze, să încerce să-i fure femeia pe care o iubea şi cu care avea de gând să se căsătorească. Ceea ce Ashley interpretase ca o decepţie sentimentală era, de fapt, imposibilitatea lui Bruce de a uita trădarea fratelui său...

– Cum era logodnica lui Bruce? continuă ea să-l întrebe.

– Brenda? Fermecătoare, răspunse el simplu.

Chiar dacă Ashley nu se îndoise nici o clipă de acest lucru, această confirmare clară şi fără ocolişuri o deranjă.

Puţin după aceea, Bruce veni să-i cheme la masă.

– Totul pare delicios, strigă Ashley entuziasmată, văzând numeroasele platouri aşezate pe feţele de masă albe.

– Goldie ştie să satisfacă toate gusturile invitaţilor mei. Şi eu, dealtfel, adăugă el maliţios, atunci când aceştia îmi dau ocazia...

– Trebuie să fie foarte greu să-i mulţumeşti pe toţi în acelaşi timp, ripostă Ashley veselă.

El îi zâmbi într-un fel atât de echivoc încât ea simţi imediat cum o căldură bruscă îi invadează obrajii. Astfel că fu încântată s-o vadă

pe una din gemenele Watson apropiindu-se de ei.

– Este o serată minunată, Bruce. Ce idee grozavă ai avut... Suntem, într-adevăr, încântate că ne-ai invitat.

– Toată plăcerea este a mea, o asigură el adresându-i un surâs ca acela pe care i-l acordase lui Ashley.

Acesteia îi fu oarecum ciudă, dar se consola gândindu-se că probabil asta era o atitudine comună bărbaților seducători.

– Ce ai dori să bei, Ashley? o întrebă Bruce.

Ashley nu răspunse imediat. Tocmai îl observase pe Brian într-o conversație aprinsă cu Lu Ann Watson. O observă și Brian, și un ușor surâs triumfător îi apăru pe buze. Ashley dădu din cap cu amărăciune. Dacă el credea că astfel o va face geloasă, se înșela amarnic.

– Ashley? o strigă Bruce, pocnind din degete în fața ei. Te-am întrebat ce vrei să bei?

– Oh, scuză-mă, murmură ea. Eram cu mintea în altă parte.

– Într-adevăr...

Își luară amândoi farfurii și tacâmuri, apoi se serviră din toate bunătățile preparate de Goldie. Se așezară apoi alături de doctor și soția lui, unde veni în curând și bătrânul domn Garrett.

– Serata asta este foarte reuşită, Bruce, exclamă el aşezându-se. Ar trebui să organizezi mai des asemenea întâlniri. Pe vremuri, făceam astfel de reuniuni de familie cu orice ocazie. Era un prilej să ne amuzăm, să ne întâlnim cu oamenii pe care altfel îi vedeam mai rar. Bineînţeles că asta se întâmpla înaintea morţii părinţilor tăi... Bieţii de ei, nu îndrăznesc să mă gândesc ce ar simţi văzându-vă, pe tine şi pe fratele tău. Ani întregi fără să vă vorbiţi!

– Cum ţi se par frigăruile, bunicule? îl întrerupse Bruce.

– Încă nu ştiu, fiule, nu le-am gustat.

– Sunt absolut delicioase, declară Ashley, surâzând. Grăbiţi-vă să le gustaţi cât mai sunt calde, îl sfătui ea pe bătrân.

– Cât timp veţi mai sta printre noi? o întrebă Mellie Hudson cu căldură.

– Mă întorc în California peste trei săptămâni. Mi-am terminat cartea. Dacă totul merge bine, cred că în cincisprezece zile este definitivată, preciză Ashley încrucişându-şi reflex două degete.

– Ia te uită... nu sunt sigur că a-ţi încrucişa două degete pentru a goni ghinionul este o atitudine tocmai potrivită pentru un psiholog, remarcă Bruce râzând. După părerea dumitale,

doctore Hudson, nu este acesta un exemplu clar de superstiție?

– Nu pot s-o condamn pe domnișoara Stevens, și eu fac la fel de fiecare dată când vreau să fac ceva la care țin foarte mult...

– Înțeleg... Și eu care credeam că doar știința are valoare în ochii dumitale! glumi Bruce.

Cu toții izbucniră în râs. Brian și Lu Ann se apropiară și ei de masă și se așezară aproape în fața lui Ashley. Nu departe de ei, gemenele Watson se instalară alături de Mike și Libby. Fără să-și dea seama, Ashley examină de la distanță farfuriile gemenelor, fiind convinsă că ele conțineau aceleași feluri de mâncare.

– Nu este frumos să tragi cu ochiul în farfuria vecinului! strigă Linda, agitând un deget amenințător în direcția ei.

Apoi, amândouă începură să râdă, încântate că o surprinseseră pe Ashley în flagrant delict.

– Nu poți să te oprești nici măcar cinci minute din lucru? o tachină Bruce.

– Este demonul cercetării care nu-mi dă pace. Nu mă pot împiedica să remarc tot ce ar fi în măsură să mă intereseze.

Cineva îl întrebă pe Bruce dacă se gândește să mai cumpere cai și ochii acestuia se luminară când abordă subiectul favorit de conversație.

– Da, trebuie să mă duc în Texas pentru a achiziționa un etalon pentru care am dat deja arvuna de câteva luni.

Inima lui Ashley încetă să mai bată. Fără îndoială că nu-l va mai vedea vreodată... Această constatare n-ar fi trebuit s-o afecteze, și totuși așa era. Chiar mai profund decât și-ar fi imaginat...

– Vei lipsi mult timp? îl întrebă Mellie.

– Nu, doar vreo săptămână. Afacerea este aproape încheiată.

– Anunță-ne când îl vei aduce, mi-ar place mult să-l văd, îl asigură ea.

– Da, bineînțeles. Nu veți fi dezamăgiți. Este într-adevăr splendid.

Bruce aruncă o privire spre Ashley, și aceasta dori din tot sufletul s-o invite și pe ea pentru a-i admira noua achiziție. Dar n-a fost așa!

– Și dumneata, Brian? continuă Mellie, întorcându-se spre el. Se vorbește în oraș că ești pe cale de a deveni un avocat foarte la modă. Ai de gând să te asociezi la cabinetul juridic Tate & Gibson?

– De ce nu? răspunse Lu Ann în locul lui. Mai ales dacă se însoară cu fata domnului Gibson... Apropo, când se întoarce Susan din călătorie?

Ashley îl privi pe Brian cu atenţie. Avea el vreo legătură cu fata despre care se vorbea? Observă cu interes că acesta evită cu grijă să-i întâlnească privirea.

– Cam peste o săptămână sau două, cred, răspunse Brian destul de evaziv.

– Ah... murmură Lu Ann, gânditoare.

Conversaţiile continuară, aprinse, tot timpul mesei. Invitaţii se instalară apoi pe marginea piscinei pentru a vorbi în tihnă, bându-şi coniacul. Apoi, pe rând, îşi luară la revedere şi peluza rămase goală. Când şi ultimul dintre ei plecă, Ashley încercă o oarecare melancolie regăsindu-se din nou singură, cu cei doi fraţi mereu la fel de ostili unul faţă de altul. Se hotărî să se retragă în camera ei, sperând că absenţa ei va facilita poate apropierea pe care o dorea atât.

– Vă rog să mă scuzaţi, zise ea politicoasă, mă duc să mă culc. Seara aceasta a fost minunată, dar pic de somn. Noapte bună!

Amândoi făcură un semn din cap şi Ashley traversă terasa îndreptându-se spre casă. Avea senzaţia că ei o urmăreau cu privirea, aşa că nu îndrăzni să se întoarcă. Numai după ce ajunse în interior îndrăzni să arunce o privire în urma ei. Nici Bruce şi nici Brian nu se mişcaseră de

la locurile lor, practic îşi întorceau spatele, fiecare privind fix către un punct opus celuilalt.

Ashley oftă şi se îndreptă cu un pas lent spre camera ei. Începea să se teamă de faptul că cearta lor ar putea fi definitivă. Totuşi, ea nu voia să renunţe la ideea de a-i împăca.

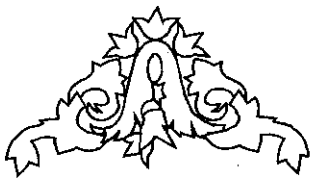

CAPITOLUL VII

Cu toate eforturile ei, Ashley nu reuşea să adoarmă. Pe de o parte, era încă prea devreme şi ea nu era obişnuită să se culce la ora asta. Dar, mai ales, nu putea să-şi alunge din minte gândul la cei doi fraţi Garrett. Era sigură că exista o soluţie la problema lor. Dar care? Nici una din ideile care-i veneau în gând nu era satisfăcătoare. Deci, legătura specială ce exista între gemeni era atât de importantă încât, odată ruptă, nimeni şi nimic n-o mai putea reface?

La capătul unei ore, plictisită să se tot răsucească pe o parte şi pe alta în pat, Ashley se ridică şi începu să răsfoaiscă toate cărţile ce se găseau prin cameră. Fără să găsească ceva care s-o intereseze, se îmbrăcă repede şi coborî în camera de zi. Examinând titlurile cărţilor aliniate pe etajere, fu surprinsă de numărul mare de lucrări psihologice care figurau. După ce a citit toate aceste cărţi, nu era de mirare că Bruce ştia atâtea despre relaţiile dintre gemeni.

Ashley voia să-şi umple timpul cu ceva amuzant, iar acest tip de literatură nu era exact

ceea ce ar fi dorit. Ar fi preferat un roman sau chiar o carte polițistă. Căută mult astfel de cărți dar era evident că Bruce nu avea așa ceva. Oftă și privi în jurul ei în căutarea vreunei reviste uitate pe undeva. Ochii i se opriră reflex asupra pianului. Cântase și ea pe vremuri, la pian. Poate, dacă... Ezită. Unor oameni nu le place să le folosești pianul în lipsa lor. Bruce ar putea fi unul dintre aceștia.

Se întoarse și începu să-l caute pe stăpânul casei. Nu era nici pe terasă, nici în bibliotecă. La bucătărie o găsi pe Goldie care tocmai terminase de spălat uriașul munte de vase care se adunaseră după serată. Aceasta îi spuse să-l caute în camera lui, lucru la care Ashley nu se gândise nici o clipă. Nu-l auzise intrând, dar poate că ea o fi adormit câteva clipe.

Când ciocăni ușor în ușă, îi răspunse o voce gravă și caldă. Pentru o clipă, Ashley încercă o oarecare dezamăgire. În sinea ei își imaginase că Bruce se dusese cu Brian în camera acestuia, unde cei doi frați ar fi stat de vorbă.

– Cine este?

– Ashley.

– Intră.

Ea intră, dar îi trebuiră câteva secunde ca ochii să se obișnuiască cu obscuritatea aproape totală din cameră. Bruce era întins pe pat, cu

bustul gol, doar în blugi, cu mâinile sub cap. Privirea lui Ashley fu irezistibil atrasă de acest tors musculos, acoperit abundent cu păr ondulat, care-i trezea dorința de a-l mângâia. Gândi că trebuia să fie extrem de plăcut să faci dragoste cu un bărbat atât de viril, mai ales în această încăpere, cu un decor atât de straniu și oarecum tulburător.

– Cu ce-ți pot fi de folos? o întrebă Bruce, întrerupându-i brusc șirul gândurilor.

Ea tresări și remarcă imediat mica scânteie malițioasă care-i lumina privirea, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

– Eu... Eu vreau să-ți cer permisiunea de a cânta la pian, murmură ea.

– Asta e singura ta dorință?

– Da, afirmă ea grăbită.

Bruce se ridică și își puse picioarele pe podea. Ashley consideră că este mai prudent să se dea un pas înapoi.

– Îți dau voie. Nu pot să-ți refuz nimic, Ashley. Ai voie să te joci cu tot ce-mi aparține. Absolut cu tot, sublinie el pe un ton încărcat de subînțelesuri. Este de ajuns să-mi spui ce dorești.

– Mulțumesc... șopti Ashley tulburată la culme.

Se retrase, pregătindu-se să iasă din cameră, când Bruce o chemă.

– Ashley? Cred că asta îţi aparţine.

Ea privi spre el şi recunoscu între degetele lui unul din cerceii cu diamante. Instinctiv, îşi duse mâna la ureche şi constată că, într-adevăr, pierduse un cercel.

– L-am găsit în maşină, continuă el. Dacă îl vrei, trebuie să vii să-l iei...

Deci, să se apropie de el, gândi Ashley. Or, asta era exact ceea ce nu dorea. Pe de altă parte, nu se putea hotărî să renunţe la bijuterie. Avea aceşti cercei de la părinţii ei, care-i oferiseră când ea îşi luase diploma, la sfârşitul studiilor şi era foarte ataşată de ei.

Înaintă spre Bruce, fără tragere de inimă. Acesta surâdea cu un aer strengăresc. Ea întinse mâna să apuce cercelul dar el o retrase cu promptitudine, în timp ce cu cealaltă mână îi prinse încheietura mâinii ei şi o trase spre el.

– Îl pusesem sub pernă, şopti el. Ca atunci când eram copil şi îmi ascundeam dinţii de lapte pentru ca şoricelul să-mi pună în loc o comoară sub pernă. Apoi am adormit şi te-am visat. Ce înseamnă, după părerea ta, acest lucru?

Ashley făcu un efort să surâdă.

– Nu cred că visele tale sunt atât de greu de interpretat. Sunt sigură că poţi face asta şi singur.

Bruce zâmbi şi lăsă cercelul să cadă pe pat pentru a putea să-i cuprindă talia tinerei femei cu amândouă mâinile. Cu o forţă pe care nu şi-ar fi imaginat-o vreodată, Ashley îl respinse şi se eliberă. Apoi îşi luă repede cercelul şi părăsi încăperea, sub privirea şireată a lui Bruce care nu mişcase nici un deget s-o reţină.

Aşezată la pian, Ashley se simţi uşurată. Iubise întotdeauna muzica şi chiar se gândise, la un moment dat, să urmeze o carieră muzicală. Apoi se orientase spre psihologie. Îşi regăsi repede în memorie bucăţile favorite şi se lăsă curând legănată de muzică.

După un timp îndelungat, Bruce intră în încăpere. Ashley observă că el îşi pusese o cămaşă, dar plăcerea ce o simţea cântând, dispăru imediat. Ar fi preferat să rămână singură. El se apropie tăcut de pian şi, fără să vrea, ea se opri din cântat.

– Continuă, şopti el. Cânţi dumezeieşte... Ştii că întotdeauna am visat să am o soţie care să cânte la pian? Ah, da, sigur că ştii. Ai aflat din chestionarele pe care le-am completat.

Într-adevăr, Ashley îşi amintea acum. Dar era sigură că nu se gândise la asta când se aşezase la pian, cu toate că Bruce asta voia să insinueze. La acest gând, i se aprinseră obrajii. Nu se putea ca el să aibă o asemenea părere despre ea...

– Gusturile tale artistice îți fac cinste, răspunse ea, dar eu cred că mai degrabă dragostea trebuie să apropie un bărbat de o femeie.

– Ah, da? Crezi că dragostea este absolut necesară într-o căsătorie? întrebă el, sceptic.

– Da, cred că asta ar favoriza înțelegerea dintre ei, da, așa cred! exclamă ea, întrebându-se dacă el vorbea serios sau glumea.

– Ai mai studiat această problemă?

– Există lucruri care nu au nevoie să fie studiate, Bruce. Dragostea face parte dintre ele.

– Păcat... murmură el privind-o cu intensitate. M-aș fi oferit cu plăcere voluntar ca să te ajut să faci un asemenea studiu.

Ashley se prefăcu că ignoră remarca și începu să cânte din nou. Bruce înconjură pianul, se așeză alături de ea și începu să cânte și el. Fără să înțeleagă, începură să improvizeze un boogie-woogie într-un ritm frenetic și fiecare se ambiționă să accelereze ritmul în speranța că celălalt va abandona. Dar amândoi se ținură bine până la capăt și făcură acordul final ca o apoteoză, râzând ca niște liceeni.

Bruce se aplecă încet spre ea și îi fură un sărut.

– Ashley, căsătoria este importantă pentru tine? întrebă el, ridicându-se.

Se ridică şi ea brusc. În câteva secunde el distrusese ambianţa destinsă şi caldă pe care reuşiseră s-o instaleze pentru prima dată între ei.

Bănuia că întrebarea lui nu era decât o vorbă-n vânt, dar ea nu admitea să fie tachinată asupra acestui subiect, şi mai ales, nu de el.

– Cred că am să mă duc în camera mea, declară ea îndreptându-se spre uşă. Noapte bună...

Ieşi în trombă din camera de zi şi, în graba ei, nu-l putu evita pe Brian care trecea din întâmplare pe coridor.

Privirile li se întâlniră şi Ashley deschise gura să spună ceva, dar nu găsi nimic de spus. Buimăcită, dădu din cap şi se îndreptă fugind spre camera ei.

N-ar fi trebuit să accepte să mai rămână o noapte, se mustră ea iritată. Din fericire, totul nu mai era decât o chestiune de câteva ore. Chiar mâine dimineaţă ea va părăsi această casă şi nu se va mai întoarce niciodată.

Niciodată... Asta era, într-adevăr, ceea ce dorea ea? Se aşeză pe marginea patului, se ridică din nou, câteva secunde mai târziu, şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat. Era zadarnic să încerce să doarmă într-o asemenea stare de

agitație. Poate că o scurtă plimbare nocturnă o va ajuta să se calmeze...

Lacul scânteia în lumina lunii și Ashley se așeză pe iarbă pentru a-i contempla suprafața netedă. Fără să fie conștientă de acest lucru, se așezase chiar lângă salcia plângătoare unde Bruce încercase cu o seară în urmă s-o sărute. Totul în jurul ei era cufundat într-o liniște minunată, dar, ciudat, de câte ori își amintea de Bruce, încerca o suferință cumplită. Nu-l cunoștea, totuși, decât de două zile, dar nu suporta ideea de a nu-l mai vedea. Avea senzația că plecând de aici, va lăsa în urma ei o parte din ea însăși. Degeaba își tot spunea că gândurile acestea nu au nici un sens, nu putea face nimic pentru a le îndepărta.

Trecu o vreme. Ashley închise ochii și se lăsă legănată de zgomotele naturii, reușind chiar să atipească puțin. Astfel, nu auzi pașii lui Bruce care se apropia de ea, mai ușor ca o pisică.

Primul sărut fu ca o mângâiere pe care Ashley abia dacă o simți, dar buzele lui Bruce deveniră mai insistente și Ashley se trezi imediat.

– Bruce! strigă ea, tresărind violent.

– Chiar el, replică acesta zâmbind. Știam că mă aștepți aici.

– Te înșeli, protestă ea. Nu te așteptam. Vru să se ridice dar Bruce o împiedică.

– De ce fugi de câte ori te ating? Din cauza lui Brian? Vreau să ştiu! Eşti amanta lui sau ai fost? Te deranjează să faci dragoste cu mine după ce ai făcut cu el?

– Nu obişnuiesc să întreţin legături amoroase cu subiecţii mei de studiu! Credeam că ai înţeles asta, nu?

– Chiar mă crezi imbecil!? exclamă el nerăbdător. Brian n-ar fi acceptat niciodată să lucreze cu tine dacă nu ţi-ar fi pus gând rău. El nu poate privi o femeie fără să dorească s-o ducă în patul lui. I-ai oferit ceea ce dorea, da sau nu?

– Nu! strigă Ashley la capătul răbdării şi află că Brian nu este deloc aşa cum îl descrii tu!

– Ah, da? După părerea ta, de ce crezi că nu s-a însurat până la vârsta asta? Pentru că nu este în stare să fie fidel, pur şi simplu. Vrea atât de mult să-şi demonstreze că este iubit, încât se amuză colecţionând cuceriri feminine şi fiind mereu convins că partenera sa este îndrăgostită nebuneşte de el.

– Dar tu? ripostă Ashley, prompt. Nici tu nu eşti însurat, după câte ştiu!

– Şi nici tu! De ce? De ce te temi? Tu, care-ţi petreci timpul analizând vieţile altora, te-ai gândit vreodată să ţi-o analizezi pe a ta? Găseşti normal faptul că pe o tânără de douăzeci şi cinci

de ani n-o preocupă decât meseria ei? Nu ţi se pare că îţi trăieşti viaţa doar pe jumătate?

Ashley îl privi cu indignare amestecată cu stupoare.

– Profită de viaţă, Ashley. Plimbă-te, distrează-te, îndrăgosteşte-te dacă ai chef! Nu numai că este foarte plăcut, dar este şi un excelent mijloc de a învăţa să te cunoşti, îi spuse el cu convingere.

Fără ca măcar să-i lase timp să răspundă, el o îmbrăţişă cu tandreţe şi o făcu să se întindă lângă el. Ashley era prea buimăcită pentru a reacţiona şi, oricum, nu intenţiona să se apere. Visase la această clipă de două zile de când se afla aici...

Bruce presără o ploaie de sărutări pe obrajii ei, iar ea închise ochii, fericită. Simţi cum Bruce îi desface nasturii bluzei, şi tresări când el îşi puse buzele arzătoare pe unul din sâni. El avusese dreptate. Îşi neglijase prea mult timp viaţa particulară. Îşi dădu seama că nu era doar un psiholog, ci era femeie. Mai ales femeie. O femeie care se ferea de suferinţă închizându-se în faţa dragostei. Ştiuse întotdeauna că asta nu era o soluţie. Azi era pe deplin convinsă. Cu un oftat de mulţumire, ea se ridică uşor pentru a-l ajuta pe Bruce să-i scoată şortul şi deschise ochii. Luna plină strălucea foarte sus pe cer, şi

pentru prima dată după mulţi ani, se simţi fericită.

Buzele lui Bruce îi atinseră din nou sânii, apoi alunecară pe pielea fină a trupului ei. Ea se lipi instinctiv de el, cu răsuflarea tăiată de intensitatea plăcerii care o cuprinsese.

– Bruce... şopti ea, prinzându-i umerii.

Mâinile lui urmăreau cu blândeţe curbele fine ale corpului ei abandonat. O căldură vie o invadă pe Ashley în timp ce el explora cu tandreţe fiecare din punctele ei sensibile, întârziind acolo unde ea nu credea că-i va suporta delicioasele mângâieri. El nu acceptă să se oprească decât atunci când senzaţiile pe care ea le încerca deveniseră de nesuportat. Abia atunci buzele şi mâinile lui alunecară de-a lungul corpului ei până ce descoperi un alt punct şi mai vulnerabil.

– Bruce... repetă Ashley gâfâind. Bruce...

El ridică ochii, o privi cu pasiune şi se lăsă să cadă în iarbă alături de ea.

– Dezbracă-mă, îi ceru el cu o voce alterată de dorinţă.

Ea se ridică şi cu degetele tremurându-i de emoţie, îi desfăcu cu dificultate nasturii cămăşii pe care el şi-o scoase imediat. Apoi îi desfăcu cureaua, îi deschise blugii şi, cu ajutorul lui, termină operaţiunea. Cu surpriză, constată că

nu avea nimic pe sub blugi şi primul ei reflex fu să întoarcă pudic ochii, dar Bruce o prinse de mână şi, cu blândeţe, o dirijă pentru a-l mângâia. Ashley încercă curând o plăcere neobişnuită atunci când îl simţi tresărind sub degetele sale. Dorea să-l copleşească, să-i dăruiască aceeaşi fericire pe care ea o simţise. Dorea să-i înveţe pe dinafară fiecare centimetru al corpului atât de minunat, atât de viril, să-l audă gemând şi rugând-o să se oprească. Gura ei coborî din ce în ce mai jos şi, brusc, Bruce îi prinse capul între mâini, oprind-o.

– Vino... şopti el, atrăgând-o spre el.

Ea se lipi de el şi amândoi fremătară simţindu-se în sfârşit goi unul lângă celălalt. Ashley închise ochii şi îşi opri respiraţia. Îşi simţi inima bătându-i cu violenţă, pe măsură ce dorinţa ei creştea. Bruce îndepărtă cu blândeţe coapsele tinerei femei şi o pătrunse uşor. Ea gemu încet, inundată de fericire.

Cu mâinile pe coapsele ei, el îi dirija mişcările în timp ce buzele sale îi mângâiau insistent sânii. Apoi, pasiunea lor se dezlănţui, ducându-i mereu mai departe pe culmile voluptăţii, până ce răsuflarea lor se amestecă într-un strigăt unic.

Rămaseră mult timp nemişcaţi, încă izolaţi de lumea înconjurătoare printr-un văl invizibil

şi fragil. Ashley nu se mai gândea la nimic. Asculta, parcă, viaţa din corpurile lor lipite unul de altul, cu ochii închişi, adăpostită de braţele lui Bruce. Încet, încet, reveni la realitate şi deschise ochii. Bruce o contempla cu încântare. În sufletul lui o voce mică îi şoptea, de această dată, că totul era altfel decât ceea ce cunoscuse el înainte.

În aceeaşi clipă, Ashley avu convingerea că găsise în sfârşit bărbatul pe care-l căutase atâta. Bărbatul care o va face pe deplin fericită şi cu care voia să trăiască. Avu impresia că îşi citeşte propriile gânduri în ochii atât de negri ai lui Bruce, şi aceasta o umplea de o bucurie imensă. Senină, încrezătoare, depuse pe buzele lui întredeschise un sărut tandru.

– Nu eşti tu şi puţin vrăjitoare, Ashley? şopti el sărutând-o. Mă simt ca fermecat şi cred că nu doresc deloc ca asta să-mi treacă... Sunt de acum prizonierul tău.

Ea râse încet. Nici ea nu avea nici cea mai mică dorinţă ca vraja dintre ei să se rupă. Îl iubea, acum era sigură de asta.

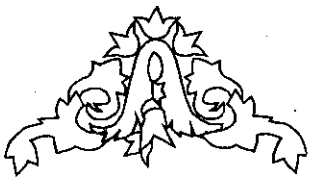

CAPITOLUL VIII

Bruce se ridică într-un cot şi zâmbi.

– Dacă nu reuşesc să sting flacăra ce arde în mine, mi-e teamă că voi da foc patului, când ne vom întoarce! glumi el, urmărind cu un deget conturul obrazului ei.

– Oh, cearşafurile tale negre nu par atât de inflamabile! replică ea pe acelaşi ton.

– Vrei să dormi la mine în noaptea asta?

Chiar dacă Ashley murea de dorinţa asta, totuşi dădu negativ din cap. Se temea ca Brian să-nu observe şi prefera să aibă timpul necesar pentru a vorbi cu el, înainte de a-l pune în faţa faptului împlinit.

– De ce?

– Cred... Cred că nu este momentul potrivit, bolborosi ea. Am venit aici cu Brian, şi...

– Şi ce? o întrerupse el cu brutalitate.

Dintr-odată îl cuprinse îndoiala. Poate că, totuşi, ea fusese amanta fratelui său, contrar afirmaţiilor ei. Legătura dintre ei era evidentă şi nu-i venea să creadă că doar prietenia putuse da naştere la acest fel de complicitate pe care o

împărtăşeau. Mai ales cunoscând pasiunea lui Brian pentru femei...

Cu disperare, Ashley simţi cum intimitatea dintre ei dispăruse. Trebuia neapărat ca ea să-l facă să înţeleagă scrupulele ei faţă de Brian înainte ca el să-şi imagineze ce este mai rău. Nu putea fi atât de insensibil încât să nu-şi dea seama de adevăr! Doar dacă ura faţă de fratele său nu era atât de puternică încât să nu vrea să scape această ocazie pentru a-l răni profund...

– Brian m-a ajutat mult, explică ea cu înfocare. Mă simt îndatorată faţă de el şi n-aş vrea să-l supăr. Cu atât mai mult cu cât el m-a adus aici, la tine...

Bruce o privi o clipă fără să scoată o vorbă. Ea avea într-o oarecare măsură dreptate, dar el îşi jurase să evite pentru totdeauna orice apropiere între viaţa fratelui său şi a sa. Trebuia însă să recunoască faptul că el îi invitase, cu toate riscurile presupuse şi nu voia să întunece ceea ce trăise puţin înainte cu Ashley, certându-se cu ea din cauza lui Brian.

– Hai să facem o baie în lac, propuse el în momentul în care Ashley se aştepta cel mai puţin.

– Eşti nebun! strigă Ashley.

– Nu! Tu n-ai făcut baie niciodată la miezul nopţii?

– Nu, şi să nu crezi că voi începe de astăzi.

– Asta s-o crezi tu... ripostă el, cu un surâs maliţios.

Fără să-i mai lase timp să protesteze, el o ridică în braţe şi alergă cu ea spre lac. Intră cu ea în braţe până la brâu şi Ashley nu-şi putu stăpâni un frison. Apa era mult mai rece decât ar fi crezut.

– Sunt peşti în lacul acesta? întrebă ea cu o uşoară neliniştе în glas.

– Da, dar cred că s-au dus cu toţii la culcare. Oricum, nu există nimic ce te-ar putea răni. Crezi că altfel mi-aş fi asumat acest risc?

– Sper, într-adevăr, că nu!

Bruce o privi cu atenţie, apoi îi puse un sărut pe vârful nasului.

– Ce îmi ascunzi tu, fetiţo? îi şopti el tandru. Ai suferit cumva în trecut? Ţi-a făcut cineva vreun rău?

Ashley era gata să-i povestească totul, de la cei trei ani de fericire pe care-i trăise cu Neil, până la decepţia pe care o trăise când el s-a căsătorit cu o altă fată, fără ca măcar să-i spună. Dar momentul nu era potrivit pentru o asemenea istorie.

– Nu-mi încredinţez secretele unor domni în pielea goală şi uzi, pe deasupra, îi spuse ea râzând.

Bruce îi dădu drumul brusc în apă. Din fericire pentru ea, lacul era puțin adânc în acest loc și reuși să atingă fundul cu picioarele.

– Asasinule! exclamă ea reapărând la suprafață. Aproape că m-ai înecat!

Se scufundă și el în apa luminată de o rază de lună și amândoi se depărtară de mal înotând. Ashley își aminti că peste zi văzuse o platformă mică fixată în mijlocul lacului. Se îndreptă într-acolo fără să pregete, urmată de Bruce.

Aproape că atinsese scara ce urca pe platformă, când Bruce îi prinse glezna și o trase înapoi, fără menajamente.

– Nu-i frumos din partea ta să profiți de slăbiciunea unei femei! scânci ea, încercând să scape.

Bruce zâmbi și-i dădu drumul. Urcară împreună scara și se lăsară să cadă pe planșeul acestei mici insule artificiale. Ashley se întinse pe spate, cu o mână sub cap.

– Ești atât de frumoasă, micuța mea nimfă... șopti el, contemplând-o. Atât de fragilă în lumina blândă a lunii...

Se aplecă spre ea s-o sărute și Ashley îi cuprinse capul în mâini, sărutându-l cu patimă.

– Cred că ar fi timpul să ne întoarcem, șopti ea cu ochii cufundați în ochii lui.

Tăcură amândoi, apoi Bruce îşi privi ceasul cu cadran fosforescent. Ashley izbucni în râs. Era ceva cu totul nepotrivit să vezi un ceas la mâna acestui bărbat complet gol.

– Am uitat să-l scot înainte, se justifică el, râzând împreună cu ea. Din fericire, este antiacvatic... Ai dreptate, ar trebui să ne întoarcem, Ashley. I-am promis lui Mike să-i vorbesc despre noul meu cal şi probabil că mă aşteaptă disperat.

Privirile li se întâlniră şi Ashley oftă. Era mai înţelept să nu mai întârzie aici, deşi ar fi dat orice să mai poată rămâne cu el. Se ridicară fără tragere de inimă şi amândoi plonjară în apa rece a lacului.

Întorşi la mal, se îmbrăcară în tăcere, apoi o luară pe drumul spre casă, ţinându-se de mână. Când aproape ajunseseră, Ashley se opri şi se întoarse spre Bruce.

– Nu este nevoie să mă conduci până la camera mea, dacă eşti grăbit...

Bruce o privi în ochi, apoi dădu din cap.

– Foarte bine, atunci te las, zise el. Este deja ora zece şi n-aş vrea să-l fac pe Mike să piardă noaptea. Trebuie neapărat să-l văd astă-seară, pentru că mâine dimineaţă plec foarte devreme.

– Desigur, înţeleg...

Ea aşteptă câteva secunde, dar nu se mai întâmplă nimic. O va părăsi astfel fără ca măcar s-o sărute sau să-i spună când se vor revedea?

– Noapte bună, şopti ea cu o ultimă speranţă.

– Noapte bună, să te odihneşti bine.

Ea se întoarse şi se îndepărtă repede, cu inima strânsă. Cufundată în gândurile ei negre, nu-l văzu pe Brian care tocmai ieşise pe terasă şi era să-l lovească în plin. Imediat, ea îşi dădu seama că ceva nu e în regulă. Brian o fixa cu o privire dură, încărcată de reproşuri.

– Ai făcut dragoste cu Bruce pe malul lacului? o întrebă el cu asprime.

Ashley încremeni de uimire. De unde ştia? Îi văzuse cumva?

– Aşadar, ai făcut-o! o acuză el, luând tăcerea ei drept mărturisire. După tot ceea ce mi-ai povestit despre voinţa ta de a nu amesteca viaţa particulară cu cea profesională!... Îmi vine să mor de râs! Află atunci că dragul meu frate s-a mulţumit să te folosească, nimic altceva! De data aceasta ar fi trebuit să-ţi respecţi principiul pe care mi l-ai aruncat de atâtea ori în faţă!

– Taci! strigă Ashley. Nu ştii ce vorbeşti!

– Oh, ba da, ştiu şi încă mai bine decât îţi imaginezi! ripostă el cu un uşor râs răutăcios. Acum trei ani, eu am făcut dragoste cu Brenda pe malul lacului. Numai din acest unic motiv

te-a dus el acolo. S-a întâmplat tot după o serată, asemănătoare cu cea de azi. Bruce te-a folosit, te-a ridiculizat. Pentru un psiholog ca tine, este o treabă frumoasă! Cum vrei să-i ajuți pe alți oameni dacă tu nu ești în stare să-ți vezi limpede propria viață?

Ei i se tăie respirația. Brian făcuse dragoste cu Brenda lângă lac... Nu-i venea să creadă ce auzea. Chiar dacă Brian îi spusese toate aceste lucruri într-o criză de furie, cuvintele lui nu erau mai puțin adevărate și limpezi. Puțin câte puțin, ea deschise ochii asupra unei triste realități. Unele fraze ale lui Brian îi reveneau în memorie și i se părea că piesele unui joc, pe care ea refuzase să-l vadă, se asamblau fără voia ei.

De câte ori o întrebase Bruce dacă este amanta lui Brian? Ar fi trebuit să bănuiască ceva... Cum putuse ea să se poarte atât de prostește?

Dintr-odată se simți umilită până în adâncul sufletului ei. Brian avea dreptate. Psihologul din ea se făcuse de râs în fața unui vulgar crescător de cai. Bruce făcuse dragoste cu ea acolo unde fratele său devenise amantul Brendei, exact în aceleași condiții. Nu numai că se răzbunase pe Brian, dar, în plus, demonstrase într-un mod răsunător că ea era lipsită de clarviziunea cea mai elementară.

Cu curaj, ea ridică ochi şi înfruntă privirea lui Brian. Nu dorea să piardă de tot şi încrederea lui.

– Dacă tu mă judeci astfel, îmi pare sincer rău, declară ea cât putu de ferm. Dar nu trebuie să deduci neapărat că el m-a folosit pentru răzbunarea lui, doar pentru că eu simt o oarecare atracţie pentru el! De asemenea, n-ai dreptul să insinuezi că eu aş fi un prost psiholog. Viaţa mea personală nu mă împiedică să-mi păstrez luciditatea şi obiectivitatea în ce-i priveşte pe ceilalţi.

Fără să aştepte replica lui, ea îşi continuă drumul îndreptându-se spre casă. Cel puţin reuşise să salveze aparenţele. Brian putea să creadă ce vrea, ea nu recunoscuse că făcuse dragoste cu fratele lui.

Ar fi dorit să poată să-şi închidă valiza şi să plece imediat abandonându-i în urma ei pe cei doi fraţi, cu toate problemele lor. Dar ştia că asta era imposibil. Auzindu-l pe Brian intrând, la rândul lui, în hol, se gândi că cel puţin avea posibilitatea să nu-l mai vadă pe Bruce, cu condiţia să plece foarte devreme mâine dimineaţă. Se opri şi-l aşteptă pe Brian.

– Trebuie să fiu neapărat în oraş mâine în zori, afirmă ea. Te-ar deranja dacă am pleca înainte de micul dejun?

– Nu, din contră. Cu cât vom părăsi mai repede această fermă, cu atât mă voi simți mai bine, replică Brian, pe un ton glacial. Nu mai vreau să-l văd vreodată pe fratele meu. Niciodată...

Inima lui Ashley se strânse de durere. Șederea ei la fermă avusese în mod evident consecințe jalnice. Cei doi frați se dușmăneau mai mult ca niciodată și ea însăși pleca de aici profund rănită. Își înghiți saliva cu dificultate și încercă să vorbească cu o voce aproape normală:

– Perfect. Este bine la cinci și jumătate?

Brian încruntă sprâncenele și Ashley se rugă din tot sufletul ca el să nu fie curios, întrebând de ce așa devreme.

– Da, de acord, cinci și jumătate, răspunse el în sfârșit.

– Atunci, pe mâine, Brian. Noapte bună!

Se îndreptă imediat spre camera ei și închise ochii pentru a nu-l vedea din întâmplare pe Bruce, când trecu prin fața ușii lui. Ce proastă putuse să fie crezând că acesta o iubea! În alte împrejurări i-ar fi venit să râdă. Crezuse, totuși, că cea mai mare suferință a ei fusese cea pe care i-o provocase Neil căsătorindu-se cu altă fată. Dar i se părea că aceea nu era nimic pe lângă ceea ce simțea acum.

Când se gândi că visase să facă dragoste cu el, în patul lui negru şi argintiu! Chiar o invitase, cu câteva minute în urmă, să vină noaptea în camera lui...

Schiţă un surâs amar. Nici măcar o clipă nu fusese sincer cu ea din moment ce trebuia să se ducă la întâlnirea cu Mike. Fără îndoială că el bănuise că ea va refuza, şi oricum, pentru el nu mai avea importanţă: nu simţise, într-adevăr, dorinţa de a dormi cu ea, obţinuse deja răzbunarea pe care şi-o dorea.

La acest gând, Ashley simţi cum i se umpleau ochii de lacrimi. Fiecare cuvânt, fiecare gest al lui, fusese prevăzut dinainte şi, în orbirea ei, îi uşurase realizarea acestui plan machiavelic.

Disperată, se aruncă de-a latul patului şi începu să plângă în hohote, cu faţa cufundată în pernă.

Noaptea care urmă fu una din cele mai îngrozitoare nopţi pe care i-a fost dat să le trăiască. Ore întregi se luptă cu somnul şi teama ca, adormind, să nu se mai poată trezi la timp. De vreo două-trei ori aţipise pentru scurt timp şi, de fiecare dată, se trezise, tresărind convinsă că trecuse ora hotărâtă pentru plecare.

Cam la o oră după ce se culcase, îl auzise pe Bruce intrând în camera lui, apoi în casă se instală liniştea. Ideea că el dormea liniştit în

camera de cealaltă parte a zidului îi era insuportabilă şi, cu o reală uşurare, urmări acul ceasului apropiindu-se de ora cinci. Se ridică din pat, îşi puse un pantalon şi o bluză şi îşi aranjă celelalte lucruri în valiză.

Oglinda din sala de baie îi arătă imaginea ei descompusă, faţa trasă după o noapte de nesomn şi după lacrimile pe care le vărsase. Încercă să-şi ascundă cearcănele sub machiaj, dar trebui să recunoască faptul că rezultatul nu era grozav. Suspină şi se întoarse în cameră. Aruncă o privire să fie sigură că n-a uitat nimic, apoi îşi luă valiza, geanta-diplomat şi poşeta şi ieşi pe coridor. Ajunse în hol în vârful picioarelor şi urcă scările pentru a se duce după Brian. Ciocăni uşor la uşă. El deschise imediat, cu un surâs timid pe buze.

– Eşti gata? şopti ea.

– Da, îmi iau valiza şi cobor.

Ashley îl privi traversând camera, luându-şi sacul de voiaj care era pus pe pat şi întorcându-se spre ea. În linişte, coborâră scările şi ieşiră din casă. Aşezându-se în maşină, Ashley nu simţi uşurarea la care se aşteptase. Desigur, fugea de la fermă fără ca Bruce să ştie, dar asta nu era de ajuns ca să-i potolească tulburarea.

După ce se îndepărtară de casă, Brian se întoarse spre ea, privind cu un ochi şoseaua.

– Mi-e teamă că m-am purtat groaznic aseară, murmură el cu un uşor surâs încurcat. Mi-am pierdut capul când te-am văzut ieşind din umbra parcului mână în mână cu Bruce. Veneaţi dinspre lac şi eu imediat am tras nişte concluzii pripite. Eu ştiu cum se poartă el cu femeile şi mi-am imaginat că a vrut să facă dragoste cu tine pentru a-şi lua revanşa asupra mea. Dar, te rog să mă ierţi, n-am vrut să te jignesc...

Ashley rămase nemişcată. El îşi îndreptă privirea spre şosea şi continuă monologul:

– Aş vrea să afli adevărul despre Brenda. N-aş suporta ideea că mă dispreţuieşti... Eu... Bruce a organizat o serată ca şi cea de ieri, şi, fără îndoială că toţi am băut cam mult. Prietenii noştri glumeau, avertizând-o pe Brenda că niciodată nu va putea să ne deosebească, nici să ştie cu care din noi se va căsători. Ea purta în acea seară un minuscul bikini bleu şi s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple. N-am putut evita întâmplarea. Înţelegi?

Nu, Ashley nu putea să înţeleagă. Orice ar crede Brian, el n-ar fi trebuit să facă dragoste cu logodnica fratelui său. Dar ea preferă să tacă.

Se simțea ea însăși prea vinovată pentru a îndrăzni să-i judece pe alții.

– Toate astea mi le-am amintit când v-am văzut pe amândoi, reluă el coborând vocea. Imediat mi-am imaginat ce poate fi mai rău.

Ashley ar fi dorit să fie în stare să mintă, să-l lase pe Brian să creadă că o învinuise pe degeaba. Dar nu putea. Avea impresia că era datoare să-i spună adevărul, fără să înțeleagă prea bine de ce. Nici măcar nu avea de ales. Se simțea obligată față de el.

Îi aruncă o privire scurtă, apoi întoarse capul în partea cealaltă.

– Am făcut dragoste cu Bruce pe malul lacului, spuse ea dintr-o răsuflare.

Se făcu liniște. După un timp, când îndrăzni să-l privească din nou, Brian avea mâinile crispate pe volan și maxilarele încleștate. Era livid de furie.

– Brian... murmură ea. N-am vrut să te necăjesc. Dar am fost atrasă irezistibil de el și am avut un moment de slăbiciune, asta-i tot. Îți jur că nu-mi stă în obicei să am relații personale cu subiecții mei de cercetare. Poți să mă crezi. Brian, te implor... Dacă cineva poate să mă înțeleagă, acela nu poți fi decât tu!

Ashley tăcu, refuzând să se folosească și de confidențele lui în legătură cu Brenda, pentru

a-şi justifica propriul comportament. Cu ochii plini de lacrimi, întoarse privirea şi contemplă, fără să-i vadă, copacii de pe marginea şoselei. Nu mai avea decât o dorinţă: să ajungă acasă şi să nu mai vadă niciodată pe vreunul din fraţii Garrett.

Brian parcurse drumul în timp record, dar Ashley nu îndrăzni să-i spună că îi este frică. Simţi însă o uşurare nebănuită când, în sfârşit, maşina opri în faţa casei cu un scrâşnet de frâne îngrozitor. Doamna Drexler se afla în grădină, aplecată peste trandafirii ei şi Ashley se nelinişti, văzând-o. Cum se va purta Brian de faţă cu ea?

Curând însă se linişti. Brian îi deschise portiera şi îi adresă bătrânei doamne un surâs călduros.

– Bună ziua, domnule Garrett! exclamă aceasta, îndreptându-se, cu un zâmbet lrag pe buze.

– Bună ziua! răspunse Brian. Cum vă simţiţi în această dimineaţă, doamnă Drexler?

– Bine, chiar minunat.

– Mă bucur.

Fără să-i adreseze nici o privire lui Ashley, el îi luă valiza şi o puse pe trotuar. Apoi se urcă în maşină şi demară în trombă. În picioare lângă valiza sa, cu geanta-diplomat şi poşeta în mână,

Ashley îl urmări cu privirea până la capătul străzii, cu inima strânsă. O ura atât de mult?...

– Ai petrecut bine acest weekend, Ashley? o întrebă doamna Drexler.

Ashley tresări şi dădu din cap afirmativ, apoi îşi luă valiza şi intră în casă. În urmă cu două zile, când ieşise din micul apartament, era departe de a-şi imagina ce-o aştepta. Poate că n-ar fi plecat niciodată, dacă ar fi ştiut...

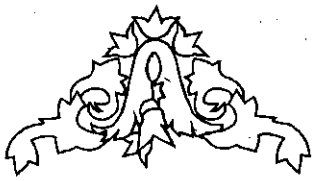

CAPITOLUL IX

În zilele ce urmară, Ashley făcu un efort să nu se mai gândească la Brian, nici la Bruce şi se concentră asupra cărţii sale. Se apropia de acum de sfârşitul ei. Toate cercetările erau terminate şi deja redactase cea mai mare parte a capitolelor. Dealtfel, se felicită pentru ideea bună pe care o avusese de a închiria o maşină de „tratare" a textelor. Fără acest instrument de o incomparabilă eficacitate, ar fi trebuit să-şi dactilografieze mereu textele pentru a face corecturile necesare şi astfel ar fi pierdut un timp preţios.

Nu avea nici o veste de la Bruce, dar asta n-o mira peste măsură. El avusese ceea ce dorise, nu mai avea nici un motiv să se manifeste. În ce-l priveşte pe Brian, ea avusese norocul să nu se întâlnească cu el la birou şi era mulţumită de asta.

Nici nu-şi dăduse seama când se făcuse sâmbătă. Puţin obosită din cauza ritmului de lucru pe care şi-l impusese de la începutul săptămânii, se hotărî să meargă să stea de vorbă

câteva minute cu doamna Drexler care era preocupată ca întotdeauna de trandafirii ei.

– Sper că ai progresat cu cartea dumitale, zise ea fără să se întrerupă din lucru. Abia dacă te-am auzit prin casă zilele astea.

– Sunt destul de mulţumită, îi răspunse Ashley. Cred că peste vreo două săptămâni vă eliberez apartamentul.

– Atunci am să dau un anunţ la ziar pentru a-mi găsi alt chiriaş. Cred că n-o să te deranjeze dacă vor fi nişte vizitatori.

Fără să lase tinerei femei timp pentru a răspunde, ea continuă cu o vocea lipsită de orice căldură:

– Trebuie să mă înţelegi. Am nevoie de aceşti bani din chirie pentru a putea trăi. Din pensia pe care o primesc, nu prea pot pune mare lucru în farfurie!

– Nu vă faceţi griji, se grăbi să răspundă Ashley, am să fac într-un fel să nu mă deranjeze vizitele.

Zâmbetul bătrânei doamne reapăru la fel de repede cum dispăruse.

– Domnul Garrett ce mai face? întrebă ea scrutând expresia tinerei femei. Nu l-am mai văzut toată săptămâna. Este în voiaj?

– Nu cred. Munceşte şi el mult în perioada asta.

În aceeași clipă, o mașină opri în fața casei și doamna Drexler, căreia nu-i scăpa nimic, se îndreptă imediat.

– Ia te uită! Este chiar aici! exclamă ea încântată. Domnule Garrett! Bună ziua! strigă ea chiar înainte ca el să coboare din mașină.

Ashley oftă. Ar fi preferat ca el să nu vină. Cum să nu se gândească la Bruce văzându-l? Și apoi, ce mai dorea? Nu mai păruse dispus s-o vadă de când se despărțiseră, lunea trecută. Din nefericire, nu putea să fugă de el de față cu doamna Drexler. Nehotărâtă, stingherită, ea îl privi apropiindu-se. El îi adresă bătrânei doamne un surâs rapid, dar Ashley era cea pe care o privea cu insistență.

– Bună ziua, mi-a fost teamă că nu te mai găsesc acasă. Ți-ar face plăcerea să luăm micul dejun împreună, la cafenea? îi propuse el pe un ton plin de speranță.

Ashley aruncă o privire spre proprietăreasa sa. Evident foarte interesată, aceasta îl privea fără nici un pic de jenă. Tânăra femeie ar fi refuzat cu siguranță invitația lui Brian, dar simțea că ar fi fost destul de dificil să facă așa ceva în prezența unei a treia persoane, atât de puțin discretă. În plus, simțea nevoia să clarifice situația.

– De acord, mă duc să-mi iau poșeta.

Ea profită de acest scurt răgaz pentru a-şi corecta puţin machiajul, apoi coborî, fără să întârzie prea mult. Brian îi deschise politicos portiera. Fără să mai spună ceva, se instală la volan şi demară imediat.

– Îţi mulţumesc că ai acceptat invitaţia mea. Am încercat să te găsesc, dar am bănuit că nu aveai nici un chef să mă vezi.

– Am apreciat că este mai bine aşa, răspunse ea sec.

– Nu fi supărată pe mine, Ashley, îmi pare sincer rău că m-am înfuriat aşa. Dădu din cap amărât şi continuă: Este pentru a doua oară că îmi cer scuze faţă de tine şi, mă crezi sau nu, nu sunt obişnuit să mă aflu în asemenea situaţii. Făcu o scurtă pauză şi continuă: Presupun că nu ai nici o veste de la Bruce...

– Exact, răspunse ea cu răceală. Din acest motiv ai venit la mine? Să mai afli ce mai este între mine şi el?

Brian frână brusc şi opri maşina lângă bordură.

– Te rog, Ashley, nu te supăra! Aş dori atât de mult să rămânem prieteni! Nu crezi că este posibil? Te rog să mă crezi că n-am venit la tine să te supun unui interogatoriu!

Ashley lăsă capul în jos. Era evident că reacţia ei fusese exagerată, dar de o săptămână era într-o stare de nervi de nedescris!

– Îmi pare rău, Brian, murmură ea, privindu-l în ochi. Mă simt obosită, nu mai ştiu ce este cu mine. Şi eu aş dori să rămânem prieteni. Nu voi putea uita niciodată cât de mult m-ai ajutat. Când am sosit aici, nu cunoşteam pe nimeni. Tu m-ai prezentat multor oameni şi datorită ţie, curând m-am simţit ca acasă. Îţi sunt nespus de recunoscătoare.

– Eu mai sper, totuşi, că sentimentele tale faţă de mine nu se vor limita doar la această recunoştinţă eternă! protestă el, glumind. Ashley, ţin mult la prietenia ta şi aş vrea ca şi tu să simţi la fel.

– Peste două săptămâni mă voi întoarce în California şi vei uita repede totul, până şi numele meu! îl tachină ea cu drăgălăşenie.

– Ştii bine că nu-i adevărat. Prevăd că vom rămâne prieteni, în ciuda distanţei care ne va despărţi. Am aşa o intuiţie, o percepţie extrasenzorială, cum ai spune tu în limbajul tău ştiinţific.

– Îmi doresc din toată inima, Brian, îl asigură ea, punându-şi mâna peste mâna lui.

Îşi surâseră, apoi Brian porni maşina.

– Mergem, în sfârşit, să luăm micul dejun?! exclamă el demarând.

– Cu plăcere. A început chiar să-mi fie foame.

Brian n-ar fi putut alege un loc mai potrivit pentru împăcarea lor. În atmosfera calmă și relaxantă a micuței cafenele care-i plăcea atât de mult lui Ashley, își vorbiră deschis, ștergând dintre ei orice urmă de neînțelegere.În fond, nici unul nici celălalt nu dorise să se certe și constatară cu încântare că nimic nu se schimbase cu adevărat în relațiile lor.

– Te simți atrasă de Bruce, nu-i așa? întrebă Brian după un timp.

Ashley abia își reținea lacrimile care-i umpleau ochii.

– Credeam că nu mai revenim asupra acestui subiect, șopti ea. Iar o să-mi spui că am fost o proastă, și ai dreptate.

– Departe de mine această idee, afirmă el, luându-i cu blândețe mâna. Sunt liniștit dacă mi-ai spus că n-ai făcut dragoste cu el. Aș fi fost îngrozitor de rănit în amorul meu propriu masculin, văzând că el a reușit acolo unde eu am eșuat.

– Nu aveam de gând să devin amanta lui. Dar presupun că mie îmi este mai greu să-mi separ sentimentele de viața sexuală, mărturisi ea cu o figură jalnică. În felul tău, nu ești mai bun ca mine. Dar problema ta se pune invers.

– Ce vrei să spui? întrebă el circumspect.

– N-o să mă faci să cred că de fiecare dată când faci avansuri unei femei, ești îndrăgostit!

Privirile li se întâlniră cu intensitate.

– Presimt că vei avea dreptul la o jumătate de oră de psihanaliză gratuită, încercă el să glumească, fără convingere.

– Brian, ești tânăr, inteligent, ai totul. Nu-ți strica viața alergând după toate femeile pe care le întâlnești. Caut-o pe aceea care va ști să-ți aducă dragostea de care ai atâta nevoie și păstreaz-o cu grijă.

– Îmi dau seama că și tu ai urmat cu conștiinciozitate acest sfat pe care mi-l dai mie, o ironiză el fără răutate.

Știind că face aluzie la Bruce, Ashley dădu din cap negativ.

– Atunci, urmează-l și tu, șopti el. Nu-ți pierde timpul cu el, Ashley, și încearcă, mai degrabă, să găsești un bărbat care să te facă fericită.

– Pentru un începător, înveți neașteptat de repede, replică ea cu vioiciune.

– Îmi datorezi cincizeci de dolari pentru consultație, adăugă el întinzând mâna spre ea.

Izbucniră amândoi în râs. Ashley sorbi o gură de cafea după care întrebă:

– Ce s-a mai întâmplat cu Brenda?

Privirea lui Brian se întunecă.

– Oh, după ce Bruce a rupt logodna, ea s-a consolat repede cu altul, apoi altul şi altul. Până la urmă unul dintre ei s-a hotărât s-o ia de soţie şi s-au instalat într-o mică localitate, la două ore de drum de aici. Ashley, în legătură cu recepţia de sâmbăta viitoare, eşti în continuare de acord, nu-i aşa? continuă el, prompt.

Ashley ezită o clipă, apoi dădu din cap în semn de acceptare. Spera să-şi termine cartea până atunci şi abia şi-ar mai schimba gândurile. În afară de asta, dorea să-i arate lui Brian că nu este supărată şi să şteargă definitiv amintirea penibilă a acestui weekend.

Întoarsă acasă, Ashley se puse pe treabă mai cu chef ca înainte. Discuţia aceasta cu Brian o liniştise. Fusese nevoie ca, pentru echilibrul ei, să vorbească cu cineva despre Bruce. Nu se gândise niciodată că acest cineva ar fi putut să fie Brian, dar acum îşi dădea seama că, în subconştientul ei, aşteptase acest moment toată săptămâna. Nu-i mai rămânea decât să-şi termine redactarea cărţii şi să se întoarcă în California. Dacă totul mergea cum trebuie, n-ar mai avea decât o săptămână de lucru în faţa ei, cu condiţia de a nu-şi scoate nasul din hârtii în tot acest timp.

Cu capul plin de planuri, se culcă devreme pentru a putea să-şi înceapă lucrul mâine în zori.

Fidelă hotărârilor luate, la ora şapte în această duminică dimineaţă, era deja aşezată la masa de lucru din biroul ce-l închiriase în oraş. Lăsase uşa deschisă, convinsă că nimeni nu va veni s-o deranjeze, iar pentru a intra în imobil trebuia o cheie la poarta principală. Şi cum prea puţini erau cei care veneau să lucreze duminica în birouri, spera că va lucra liniştită.

Venise de vreun sfert de oră, când auzi un zgomot în hol. Nu se nelinişti şi se gândi cu oarecare satisfacţie că nu era singură în tot imobilul.

Trecură câteva secunde şi auzi paşi pe coridor. Instinctiv, ridică privirea şi crezu că va leşina când îl văzu pe Bruce în cadrul uşii.

– Bruce! strigă ea, devenind livid㠄.

– Nu sunt binevenit? întrebă el, surâzând.

– Ca să fiu absolut sinceră, nu!

Era într-adevăr, ultima persoană pe care ar fi dorit s-o vadă...

El intră, totuşi, închise uşa în urma lui şi se sprijini cu spatele de ea, dezinvolt. Ashley îl privi din cap până-n picioare şi nu se putu abţine să nu tremure. Cu toată ura pe care i-o purta, rămăsese la fel de sensibilă la simpla lui prezenţă şi asta o enerva.

– Aş putea să ştiu de ce?

– Tu ce crezi? Îţi închipui că te poţi amuza la nesfârşit cu viaţa mea ca şi cum aş fi noua ta jucărie?

– Poftim? Nu ai senzaţia că exagerezi?! exclamă el cu o voce înăbuşită. Ultima oară când te-am văzut te aflai la mine, ca invitată, tocmai te duceai să te culci, iar a doua zi dimineaţa îţi luaseşi zborul împreună cu fratele meu, fără nici o explicaţie.

– Şi ce-ai fi aşteptat? se înfurie ea.

– Mărturisesc că nu prea ştiu. Poate ca să-mi mulţumeşti pentru invitaţie. Doar dacă nu cumva ai considerat că deja îmi mulţumiseşi suficient, lângă lac!

– Şi nu crezi că aşa este, într-adevăr? Ţi-am oferit o ocazie nemaipomenită ca să-ţi iei revanşa faţă de fratele tău, făcând dragoste cu mine exact în locul în care Brenda te înşelase! Asta nu-ţi ajunge?

Bruce se făcu dintr-odată livid. O privi intens, cu pumnii strânşi, încât Ashley se întrebă dacă nu cumva avea de gând s-o lovească.

Bruce încremenise. Parcă ceva se prăbuşise în interiorul lui. Bănuise că Brian nu era total străin de plecarea aceea precipitată, dar niciodată nu şi-ar fi imaginat că ea l-ar fi crezut în stare de un asemenea comportament.

– Ai inventat această poveste singură, sau ţi-a inspirat-o Brian? N-am ştiut niciodată locul unde Brenda îi devenise amantă. Simplul fapt că ştiam că-i devenise amantă îmi era deja greu de acceptat. Dacă am ales amândoi acelaşi loc în care să facem dragoste, poate este de vină acea faimoasă legătură între gemeni de care tu te interesezi atât! Şi apoi, aş vrea să-ţi amintesc că nu eu te-am condus lângă lac. Te-ai dus singură, şi încă două seri la rând.

Fără să mai spună un cuvânt, se întoarse brusc şi ieşi trântind uşa.

Ashley părea zdrobită. Nu mai ştia care dintre cei doi fraţi avea dreptate. Nu era sigură decât de un singur lucru: era îndrăgostită de Bruce şi doar asta conta cu adevărat. Poate că, la urma-urmei, Brian se înşelase. Sau, cel puţin, asta spera ea din tot sufletul.

Bruce ajunsese deja pe scări când ea ieşi pe coridor.

– Bruce! îl strigă ea. Aşteaptă!

El încetini puţin şi ea începu să fugă pentru a-l ajunge.

– Bruce! De ce ai venit să mă vezi? îl întrebă ea, gâfâind, când îl ajunse din urmă.

– Ghiceşte... Poate că vreau să-ţi vorbesc...

– Dar atunci, de ce nu mi-ai telefonat? insistă ea agăţându-se de braţul lui pentru a-l forţa să se oprească.

– Cum aş fi putut? Am lipsit toată săptămâna şi nici nu ştiam unde să te caut! Nici măcar în cartea de telefon nu eşti trecută.

Ashley lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Era adevărat, nu considerase necesar să-şi treacă numărul în cartea de telefon doar pentru câteva luni cât stătea aici. Asta însemna că el încercase cu adevărat s-o găsească.

– Dar acum, cum de m-ai găsit?

– Întrebând în oraş la nişte cunoştinţe şi, spre norocul meu, am avut deja ocazia să-l cunosc pe portarul acestui imobil. El mi-a deschis uşa.

Se priviră în tăcere. Pentru prima oară după cruda lui decepţie sentimentală, Bruce simţea din nou dorinţa de a-şi împărţi viaţa cu o femeie. Dar bănuia că era încă prea devreme pentru a-i vorbi despre aşa ceva: Ashley părea să ascundă şi ea o rană care nu se vindecase.

Cu toate speranţele ei, tânăra femeie avu o uşoară ezitare. El părea să fi fost sincer în tot ce spusese mai înainte şi, îşi aminti ea, chiar răspunsurile din chestionare probau această sinceritate a lui. Dar ea fusese teribil de imprudentă dăruindu-se atât de repede. Acum

se temea să nu fie din nou rănită, așa cum se întâmplase odinioară cu Neil.

– Îmi pare rău că am plecat astfel, murmură ea, în sfârșit.

Se întrerupse, apoi hotărî să schimbe subiectul. O să aibă timp și altă dată să vorbească despre asta.

– Ți-ai cumpărat armăsarul?

– Da, este splendid. Sunt sigur că o să-ți placă, afirmă el, în timp ce fața i se luminase.

– Mi-ar face plăcere să-l văd.

El o privi cu oarecare scepticism.

– Vrei să mai vii pe la fermă? se miră el.

– Da.

Bruce rămase tăcut câteva secunde care lui Ashley i se părură o eternitate. Apoi el dădu afirmativ din cap.

– Mai am niște treburi de rezolvat înainte de a mă întoarce la fermă. Trec să te iau pe la ora unu?

– Perfect! Așteaptă-mă aici o clipă, mă duc să-mi iau cheia ca să-ți deschid.

Alergă la celălalt capăt al culoarului, luă cheia de pe birou și reveni la Bruce. Coborâră împreună până la parter după care ea îi deschise.

– Pe curând... șopti el, îmbrățișând-o.

O strânse cu putere în brațe și buzele lor se căutară cu febrilitate. Știau amândoi că fusese

cât pe-aci să nu se mai vadă niciodată şi se lipiră şi mai mult unul de celălalt. Ashley închise ochii în timp ce începea să recunoască în profunzimile sufletului ei primele simptome ale dorinţei pe care numai Bruce era capabil să le trezească în ea. Îl iubea cum nu iubise nici un alt bărbat până la el. Îşi dorea să-l iubească întotdeauna astfel şi să facă mereu dragoste cu el ca în acea duminică seara, pe malul lacului...

Cineva tuşi uşor şi Ashley deschise ochii, observând un distins domn în vârstă care aştepta să i se facă loc pentru a putea ieşi. Ea îl recunoscu imediat: era domnul care ocupa un birou la etajul doi. Se făcu roşie de ruşine şi se depărtă de Bruce, bolborosind nişte scuze. Bătrânul domn dădu din cap cu un aer şocat şi se îndreptă spre ieşire. Când dispăru din preajma lor, Bruce şi Ashley izbucniră în râs.

– Eu plec. Nu vreau să-mi stric reputaţia făcând să se creadă că am obiceiul să sărut femeile pe coridoarele birourilor! exclamă Bruce.

– Dacă este vorba de o anumită femeie, asta nu mă deranjează. Dacă este vorba de mai multe, nici eu nu vreau să-mi stric reputaţia cu tine! replică Ashley, făcând pe supărata.

Se mai îmbrăţişară o dată şi Bruce plecă, la rândul lui.

Lui Ashley i se părea că acele ceasului se încăpățânau și nu voiau să avanseze. La ora unu când, în sfârșit, se auzi soneria, își luă cheia și se repezi pe scări.

– Ești gata? întrebă Bruce intrând.

– Da, doar să-mi iau geanta.

Nu îndrăznea să-i mărturisească faptul că-l așteptase cu nerăbdare din clipa când plecase...

Afară soarele strălucea. Ashley clipi din ochi, orbită de lumină.

– Ce zi minunată! șopti ea, ridicând capul spre cerul incredibil de albastru.

– Oh, da! aprobă Bruce cu entuziasm.

Dar el nu privea cerul. Ashley era cea pe care o contempla, fascinat.

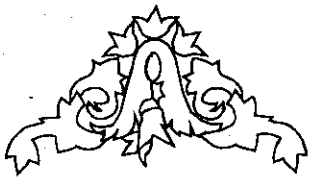

CAPITOLUL X

– Ashley? zise deodată Bruce, în timp ce rulau spre fermă. Aş vrea să ştiu de ce îţi era aşa teamă de mine la început? Am impresia că nu prea ai încredere în bărbaţi...

Ea întoarse capul spre el, ezitând să-i povestească totul. Apoi îi întâlni privirea tandră şi, pentru prima oară de când Neil o trădase, observă că se poate gândi la el fără să-i vină să plângă.

– M-am îndrăgostit de un coleg de facultate, începu ea răspicat. Am crezut că într-o zi ne vom căsători, chiar dacă el nu-mi vorbise niciodată despre asta. Am fost prieteni timp de trei ani şi apoi, într-o bună zi, m-a anunţat că pleacă în vacanţă de Paşti. Abia după câteva zile am aflat că el se căsătorise cu o altă colegă. De atunci nu l-am mai văzut şi, pentru mine, lovitura a fost foarte... foarte dură. Îmi închipui că, probabil, n-a ştiut cum să facă să mă pună în temă. Dar, nici chiar aşa...

Bruce îi aruncă o privire cu coada ochiului. Părea îngrijorat de reacţia ei.

– Oh, dar acum totul este în ordine, îl liniști ea, zâmbind.

El își puse mâna pe mâna ei cu tandrețe.

– Îmi pare rău că a trebuit să suferi atâta, dar în fond eu nu sunt supărat că el s-a căsătorit cu alta și nu cu tine... șopti el.

Ashley dădu indiferentă din umeri, dar își dădu seama că nu va putea uita niciodată durerea atroce pe care o simțise când aflase adevărul.

– Este rândul tău, Bruce. Vorbește-mi despre Brenda.

– Știi deja totul. Nu mai este nimic de adăugat.

– Dar... protestă ea timid.

– Sunt nerăbdător să-ți arăt acest superb armăsar, îi tăie el vorba cu bruschețe. Este, fără îndoială, unul din cei mai frumoși cai pe care i-am avut.

Ashley îl privi o clipă în tăcere și îi zâmbi. Era inutil să insiste, deocamdată. Dacă el nu voia să-i povestească nimic acum, ea trebuia să-i respecte dorința și să aștepte un moment mai favorabil. Bruce nu era dintre aceia care era suficient să-i bruschezi pentru a obține de la ei tot ce vrei. Din contră...

Odată ajunși, parcă mașina în fața casei, opri motorul și o îmbrățișă pe Ashley.

– Mi-ai lipsit îngrozitor de mult... îi şopti el. Buzele lui le atinseră uşor pe cele ale tinerei femei. Cred că avem tot interesul să ieşim din această maşină, sau nu mai răspund de nimic... De fiecare dată când te ating, nu am în minte decât o idee: să fac dragoste cu tine, imediat, oriunde, murmură el cu o voce slabă.

– Bruce! Eşti imposibil...! exclamă ea, râzând.

– Oh, da... Şi încă nici nu-ţi imaginezi în ce măsură! Te doresc, Ashley. De o săptămână te visez zi şi noapte.

Gura lui îi zdrobi cu pasiune buzele lui Ashley şi se sărutară îndelung.

– Oh, Doamne... gemu el, depărtându-se uşor de ea. Dacă nu ne ducem imediat să vedem calul ăsta, mi-e teamă că va trebui să fac dragoste cu tine în maşină şi nu ţin în mod deosebit să fac asta. Aşa procedam adesea când aveam şaisprezece ani şi pot să te asigur că este total inconfortabil!

Ashley surâse amuzată, dar aproape imediat avu imaginea lui Bruce făcând dragoste cu o altă fată în maşină şi constată că asta nu-i plăcea absolut deloc. Îşi dădu la o parte, cu un gest brusc, o şuviţă ce-i căzuse pe frunte şi îşi deschise portiera.

– Hai să mergem să vedem calul, zise ea, dându-se jos din maşină.

Bruce fu de acord şi ieşi, la rândul lui. O cuprinse cu braţul pe după umeri şi se îndreptă spre grajduri. Noul armăsar se găsea într-o pajişte din nordul proprietăţii şi Bruce trebui să înşeueze doi cai ca să meargă să-l vadă.

– Toţi oamenii mei de la grajduri sunt liberi astăzi, îi explică el.

Ashley zâmbi, observând fără încetare fiecare gest al lui. Era evident că avea obişnuinţa de a umbla cu caii.

Când el termină, Ashley se urcă în şa cu o uşurinţă de care şi ea fu surprinsă.

– Eşti o elevă bună, zise el surâzând.

Ashley îşi aminti cât de greu îi fusese prima dată să se cţere pe această iapă şi fu de acord cu părerea lui, simţindu-se foarte mândră. Primele ei încercări nu datau decât de o săptămână, dar zilele care se scurseseră au fost atât de triste şi solitare, încât avea senzaţia că trecuse o eternitate.

Armăsarul era, într-adevăr, de toată frumuseţea. El ciuli urechile când ei se apropiară de gard, dar cu toate că Bruce fluierase pentru a-l chema, el nu se mişcase nici un pas, mulţumindu-se să-i observe de la distanţă.

– Este foarte orgolios, comentă Bruce cu voce înceată. Dar ai să vezi, în câteva zile va veni să-mi mănânce din palmă, ca şi ceilalţi. Scoase o bucăţică de zahăr din buzunar şi încercă să atragă calul. Dar în zadar.

– Ce crede psihologul despre asta? întrebă Bruce, zâmbind. Iepele se reped imediat cum văd ceva bun undeva. Pot să trag de aici concluzia că masculii sunt mai inteligenţi decât femelele, sau invers?

– După părerea mea, dacă femelele au poftă de o bucăţică de zahăr şi îşi asumă riscul apropiindu-se s-o ia, înseamnă că sunt mai inteligente decât masculii pentru că, sunt sigură că şi masculii au tot atâta poftă ca şi ele, dar nu îndrăznesc să se apropie.

Bruce o privi intens, cu un aer gânditor, apoi dădu din cap afirmativ.

– Cred că am înţeles raţionamentul tău...

Puse bucăţica de zahăr în echilibru, pe gard, şi o luă pe Ashley în braţe.

– Eu am mare poftă de bucăţica mea de zahăr şi cred că sunt destul de inteligent dacă vin să mi-o iau...

Îşi puse încet buzele pe buzele ei încât pe Ashley o străbătu un puternic frison. Dacă nu intervenea imediat, îi era teamă că nu-şi va mai

putea stăpâni dorința și nici pe cea a lui Bruce. Cu hotărâre, se eliberă din îmbrățișarea lui.

– Mi-e cald, Bruce. Mi-e îngrozitor de cald! Soarele este necruțător astăzi și este ora în care poți face o insolație.

– Am o idee! strigă Bruce, pocnind din degete. Am putea merge să ne plimbăm pe munte. Aerul de acolo este mult mai răcoros iar priveliștea este absolut unică.

– Am de lucru la cartea mea, oftă ea cu regret.

– Dar este duminică. Chiar și tu ai dreptul să te odihnești duminica, zise el cu hotărâre. Dacă n-ai văzut până acum Blue Mountains, atunci înseamnă că n-ai văzut nimic în viața ta! Mai ales în această perioadă a anului. Toți copacii sunt înfloriți, este într-adevăr o minune! Apoi, puțin mai târziu, este o petrecere la care vor participa toți din familia Garrett și Eanes. Aș vrea să-i cunoști. Sunt toți foarte drăguți și sunt sigur că te vei înțelege de minune cu ei. În sfârșit, cel puțin cu cei pe care vei avea timp să-i întâlnești! Pentru că în familia asta numeroasă sunt o mulțime de veri și de mătuși!

Ashley încercă o senzație ciudată la ideea că-i va cunoaște pe cei apropiați lui Bruce. Dacă el ținea atât de mult la asta, poate că... Își alungă acest gând din minte. Va vedea la timpul potrivit

ce aştepta Bruce de la ea, şi, dacă nu dorea să fie din nou profund dezamăgită, era mai bine să nu-şi mai imagineze cine ştie ce.

– Va veni şi Brian la petrecere?

Îşi dădu seama imediat de gafă şi îşi muşcă buza inferioară. Trăsăturile lui Bruce se întunecară şi ea regretă că pusese această întrebare tocmai acum când abia se împăcaseră.

– Brian nu vine niciodată la acest gen de reuniuni de familie. Probabil că nu sunt demne de tânărul avocat... Poate că nu sunt demne nici de un psiholog ca tine...

Ashley făcu un efort să surâdă cât putu mai natural.

– Asta doar tu apreciezi... Dar dacă aflu că în familia ta mai sunt şi alţi gemeni pe care nu i-ai prezentat încă, n-am să ţi-o iert niciodată!

– Atunci, hai să mergem, concluzionă Bruce, zâmbind. Vei avea ocazia să guşti friptură de iepure în sos de vin, à la Brunswick.

– De ce este aşa de celebră?

– Iepurele este amestecat cu bucăţi de pui şi de veveriţă, totul servit apoi cu legume fierte în abur. Este delicios.

– Cu veveriţă?! repetă Ashley îngrozită.

– Da, cu veveriţă. Ah, se vede că eşti orăşeancă! o ironiză el glumind.

Se urcară pe cai şi se întoarseră la fermă în galop. După ce Bruce se ocupă de cai, săriră în maşină şi plecară în direcţia Blue Mountains.

Bruce nu minţise: peisajul era fără îndoială unul din cele mai frumoase pe care Ashley le văzuse vreodată. Drumul urca întortocheat pe flancurile muntelui, traversând imense păduri de pin a căror aromă pătrunzătoare umpluse maşina. Jos în vale, copacii înfloriţi formau un mozaic de culori, mergând de la alb la roşu, în timp ce pajiştile înconjurătoare erau de un verde închis.

– Oh, Bruce... este minunat! strigă ea, în timp ce-i arăta cu degetul un râu ce strălucea în depărtare.

El întoarse capul spre ea şi-i zâmbi cu tandreţe, încântat s-o vadă fericită şi relaxată.

O oră mai târziu, ajunseră în dreptul unei cabane mari, din bârne de brad, izolată în mijlocul pădurii, la capătul unui drum acoperit cu un praf fin, roşcat. Bruce opri motorul şi Ashley auzi imediat râsete şi strigăte ce păreau să vină din spatele casei.

– Vino! exclamă Bruce cu entuziasm. După vacarmul care se aude, se pare că sunt deja foarte numeroşi.

Închiseră portierele şi Bruce o prinse de mână.

– Nu este cazul să mai batem la uşă, constată el surâzând. Se pare că toată lumea este de partea cealaltă a casei.

– Da, într-adevăr!

Ocoliră casa şi Ashley fu surprinsă de spectacolul care i se oferi privirii. Câteva zeci de persoane se găseau reunite într-un luminiş larg în centrul căruia se afla un fel de ring de dans din scânduri. La marginea ringului se afla o orchestră care se străduia să acopere zgomotul conversaţiilor şi râsetelor. Câteva cupluri dansau, dar majoritatea participanţilor băteau din palme cu mult antren pentru a marca ritmul. Toţi păreau că se distrează de minune.

– Bruce! strigă cineva venind spre el cu braţele deschise.

Ashley fu curând înconjurată de o mulţime de invitaţi cărora Bruce le-o prezenta cu conştiinciozitate. Dar foarte repede, ea îşi dădu seama că nu era în stare să ţină minte cine era fiecare, aşa cum dealtfel Bruce o prevenise. Aceasta însă n-o contrarie nici o clipă. Ambianţa era atât de călduroasă încât se simţi imediat integrată, ca şi cum ar fi fost şi ea un membru al familiei.

– Tu ai aşteptat să fie gata friptura? întrebă un bărbat înalt, bătându-l pe Bruce pe umăr.

– Bineînțeles! replică acesta, făcând cu ochiul. Ce mai faci dumneata, unchiule Noah?

– Foarte bine. Dar tu, băiete?

– Sunt în plină formă. Iată, ți-o prezint pe Ashley Stevens, adăugă el, împingând-o pe aceasta în față.

– Încântat, domnișoară... răspunse bărbatul surâzând, parcă dintr-odată mai timid. Bruce, ai vreo idee dacă fratele tău va veni?

– Nu cred că are această intenție, dar să-ți spun drept, n-am vorbit cu el.

– Oh, nu s-a schimbat nimic între voi... deduse interlocutorul lui cu un aer dezamăgit.

Fața lui Bruce se întunecă. Pe fondul tăcerii lui, unchiul Noah reluă, coborând ușor vocea:

– Este și ea aici, știi...

– Asta n-are nici o importanță.

Pronunțase aceste cuvinte cu o asemenea bruschețe încât Ashley fu convinsă că, totuși, aceasta avea mare importanță... Fără voia ei, inima începu să-i bată cu putere. Desigur, nu avusese de unde să știe că va veni și ea aici, dar asta îi dădea ocazia s-o întâlnească în sfârșit pe faimoasa Brenda a cărei inconsecvență provocase o ruptură atât de gravă între cei doi frați.

– S-a căsătorit cu Harrison Eanes, continuă unchiul Noah.

– Parcă am auzit şi eu despre asta, îl întrerupse Bruce.

Instinctiv, Ashley privi în jurul ei pentru a o căuta pe cea mai frumoasă tânără din întreaga asistenţă. Nu-i trebui mult ca s-o descopere şi nu se îndoi nici o clipă că este vorba despre ea. Dansa cu un bărbat despre care Ashley presupunea că este soţul ei şi privind-o, înţelese fără mare greutate cum putuse să-l seducă pe Bruce.

Era absolut încântătoare. Picioarele ei lungi şi suple erau evidenţiate de nişte blugi foarte strâmţi care urmăreau eleganţa rotunjimilor blânde ale şoldurilor ei. Purta pe deasupra un fel de vestă bleu, iar pe umeri i se răspândea părul lung, strălucitor. În sfârşit, Ashley îi privi cu admiraţie ochii albaştri, pentru care mulţi bărbaţi trebuie să-şi fi pierdut capul...

– Vă sfătuiesc să vă luaţi ceva de băut, zise unchiul Noah surâzând. Masa va fi servită în curând, cred. Distraţi-vă cât mai bine!

Ashley îi surâse la rândul ei, dar în sinea ei nu era sigură că este în stare să se distreze. Îi trecu prin minte o idee neplăcută: poate că Bruce ştiuse că Brenda va fi aici şi se poate s-o fi invitat doar pentru a-i trezi gelozia fostei sale logodnice.

Dacă Brian avusese dreptate? Dacă Bruce se folosise de ea pentru a se răzbuna pe fratele său, ce l-ar putea împiedica s-o folosească din nou, de data aceasta împotriva Brendei?

Bruce o prinse de mână şi o trase după el spre bufet.

– Ce ai vrea să bei?

– Oh, un suc de portocale, murmură ea gânditoare. Bruce, eu... De ce mi-ai cerut să te însoţesc?

Iată că îndrăznise să-l întrebe! Desigur, momentul nu era prea bine ales pentru a-i pune această întrebare, dar ea trebuia să ştie.

– Dar ţi-am spus! Doream să te prezint familiei mele şi m-am gândit că îţi va face plăcere să participi la această petrecere. Nu facem în fiecare zi astfel de petreceri!

Şi de data aceasta el părea sincer. Dar ce căuta Brenda aici? Ştiuse oare Bruce că o va întâlni, sau nu se gândise nici o clipă la această posibilitate? Ce sentimente mai avea faţă de ea? O mai iubea încă?

Vocea lui Bruce, gravă şi tandră, o trezi brusc din gândurile sale.

– Ce se întâmplă, Ashley? Nu te simţi bine?

Ea nu avu timp să răspundă. Brenda, care tocmai îi observase pe cei doi, se îndreptă direct spre ei, cu un surâs strălucitor pe buze.

– Bruce! strigă ea cu căldură. Ce surpriză! Nu ne așteptam să te vedem anul acesta!

– Ah, da? Și de ce? replică Bruce, sec.

– Nimeni nu pomenise de tine.

Ea își îndreptă privirea spre Ashley, și surâse din nou.

– Nu mi-o prezinți pe prietena ta?

– Ba da, desigur, afirmă el, cuprinzând-o pe Ashley cu brațul pe după talie. Iată, ea este Ashley Stevens, psiholog, scrie o carte despre gemeni.

Ashley aruncă spre Bruce o privire uimită. I se păruse că simte în tonul lui o nuanță de mândrie. Doar dacă nu cumva dorise s-o impresioneze pe Brenda.

– Așadar, dumneata ești Ashley Stevens! exclamă aceasta. Te-am văzut la televizor. Dar ești mult mai scundă decât mi-am imaginat...

Ashley trebui să se controleze pentru a nu-și redresa ținută. Este adevărat, nu măsura decât un metru cincizeci și cinci, iar Brenda o depășea cu aproape un cap. Nu era, totuși, un motiv serios pentru a-și bate joc de înălțimea ei! Ashley făcu însă un efort să surâdă.

– Și mult mai suplă, sper, răspunse ea pe un ton glumeț. Se pare că televizorul are tendința

să modifice puțin siluetele! Cel puțin, așa mi s-a mai spus.

– N-am nici cea mai mică idee, n-am fost niciodată la televiziune.

Se făcu o liniște destul de neplăcută, pe care Brenda o rupse peste câteva secunde:

– Ei, am impresia că a început să se servească friptura de iepure și îmi este foarte foame. Poftă bună!

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă de ei. Ashley îl privea pe Bruce pe furiș. El o urmărea cu privirea, fără ca ea să-i poată însă descifra expresia feței. Dar avu sentimentul că era pe cale să sufere mai mult ca niciodată. Brenda nu era doar o altă femeie, cum fusese ea altă fată în viața lui Neil. Brenda era o frumusețe fără egal și, alături de ea, Ashley avea senzația că nici nu exista. În afară de asta, se temea că Bruce mai era încă îndrăgostit de ea.

Trecură mai mult de două ore fără ca Ashley să-și dea seama când trecuse timpul. Savurase friptura de iepure în sos de vin și abia de mai putu să guste din celelalte bunătăți. Bruce nu se depărtase de ea nici o clipă și reuși chiar s-o învețe câțiva pași dintr-un dans regional pe care toți ceilalți îl știau pe dinafară. În vârtejul petrecerii, Ashley sfârși prin a uita pentru mo-

ment de Brenda, care, la rândul ei, avusese bunul simț să nu mai vină prin preajma lor. Doar spre sfârșit, când toți își spuneau la revedere, mai avură ocazia să schimbe câteva fraze banale. În cursul acestei scurte conversații, Ashley studia cu atenție fizionomia lui Bruce. Nu reușise să descifreze nimic. Privirea lui impenetrabilă nu lăsa să se filtreze nimic din sentimentele pe care le-ar fi încercat și o dată în plus, Ashley simți cum inima îi este cuprinsă de neliniște. Poate că această aparentă indiferență a lui îi masca adevăratele gânduri. La urma-urmei, el nu păruse la fel de indiferent atunci când unchiul Noah îl informase despre prezența Brendei.

– Plecăm? îi propuse Bruce cuprinzând-o tandru de umeri.

Ashley aprobă cu un semn din cap.

– Cum ți s-a părut această petrecere?

– Oh, a fost formidabil! îl asigură ea cu sinceritate. Mă conduci până acasă?

– În nici un caz! Abia acum începe petrecerea. Am să te duc într-un mic paradis, departe de lume, îi șopti el cu ochii strălucind de dorință.

– N-ar trebui să întârziem prea mult, mai am încă de lucru la carte! protestă ea.

– Da, da, ştiu... răspunse el cu un aer înţelegător.

Ashley înţelese imediat că el nu avea de gând s-o ducă în oraş prea curând. Un frison de plăcere o străbătu din cap până-n picioare. Ar fi vrut să poată rezista tentaţiei, să-l oblige s-o conducă acasă, dar în fundul sufletului ei nu prea dorea acest lucru, chiar dacă aceasta ar fi fost ultima lor seară împreună...

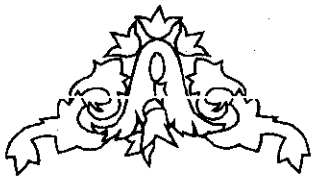

CAPITOLUL XI

Bruce avea o cabană mică, ascunsă cu grijă în mijlocul pădurii, la mai puțin de un kilometru de locul unde se ținea petrecerea de familie. Când ajunseră acolo, noaptea începea să se lase peste vale, și o ușoară umezeală răcorea atmosfera.

– Sper să-ți placă palatul meu, murmură el deschizând ușa.

– Arată absolut fermecător! afirmă Ashley, privind în jur cu ochii mari, plini de uimire. Parcă suntem într-o poveste cu zâne.

Bruce surâse și se dădu la o parte ca s-o lase să intre. Ashley privi din nou în jurul ei cu entuziasm. Cabana era veselă, călduroasă, primitoare. Avea două încăperi. Cea de jos, la fel ca și camera de zi de la fermă, era mobilată cu multe fotolii și canapele. Numeroase etajere încărcate cu cărți acopereau pereții. Într-un colț al încăperii se găsea o mică bucătărie, un frigider, un aragaz, câteva dulăpioare. Cealaltă încăpere fusese amenajată ca o loggie, înconjurată de un pat mare și o mulțime de

perne împrăştiate peste tot. La primul etaj, Bruce instalase o sală de baie în mijlocul căreia se afla o enormă cadă îngropată.

– Este nemaipomenit!... se extazie Ashley. Vii des aici?

– Destul de des, da, dar nu atât cât aş dori. Ia loc, simte-te bine, mă duc să caut ceva de băut.

Ashley se simţea chiar ciudat de bine, ca şi cum ar fi venit cu el întotdeauna aici. Cu toate acestea, nu uitase de tot hotărârile pe care le luase în maşină, când venea aici: să-l întrebe în detaliu pe Bruce despre Brenda şi să-l oblige să vorbească despre Brian.

Oftă. Nu-i va fi uşor, dar ea nu avea dreptul să se eschiveze de la aceste subiecte. Nu trebuia decât să fie abilă în alegerea momentului...

Bruce se întoarse aducând o tavă pe care erau două pahare, o sticlă de whisky şi o carafă cu apă gazoasă. Puse băutura în pahare, adăugând în cea a lui Ashley un pic de apă gazoasă, apoi se aşeză alături de ea şi-i întinse paharul.

– Aş vrea să-ţi mărturisesc ceva, şopti el cufundându-şi privirea de abanos în profunzimile ochilor ei. Eşti prima femeie care îmi ocupi cu atâta insistenţă visele şi gândurile. Eşti atât de frumoasă, de tandră, de spontană în acelaşi timp!

Ashley îşi simţi respiraţia accelerându-i-se uşor. Bruce pronunţase, în sfârşit, cuvintele pe care ea dorise să le audă din prima zi de când îl cunoscuse. Şi apoi, momentul era prea frumos. Dacă ea nu se hotăra să abordeze acum problemele care o preocupau, niciodată nu va mai avea curajul.

– Brenda este cu adevărat fermecătoare, zise ea liniştită.

– Oh, nu, nu începe şi tu! bombăni Bruce.

– Cum adică „şi eu"?

– N-o să începi şi tu să-mi vorbeşti despre Brenda!

– Dar trebuie, insistă ea cu fermitate. Am văzut foarte bine cum ai reacţiont când unchiul Noah i-a pronunţat numele!

– M-am săturat, înţelegi? M-am săturat să aud tot timpul povestindu-mi-se pe un ton ultraconfidenţial că Brenda a făcut şi a dres! Viaţa Brendei nu mă mai interesează şi nu mai este nevoie să mi se vorbească despre ea, de fiecare dată, cu o expresie compătimitoare, doar pentru că ar fi trebuit să ne căsătorim!

– Dar, Bruce, iată în ce hal te enervezi! remarcă ea, temându-se că va descoperi faptul că el mai ţinea încă la Brenda mai mult decât dorea să admită.

– Nu am nevoie de un psiholog sub acoperişul meu, replică el destul de dur. Dacă numai în această calitate ai venit până aici cu mine, mi-e teamă că între noi este o neînţelegere.

Tăcu, şi Ashley îl privi cu stupoare. Violenţa reacţiei lui depăşea cu mult ceea ce şi-ar fi putut imagina. Şi asta îi confirma, din nefericire, presentimentele: Brenda nu îi era încă total indiferentă. Dealtfel, dacă ar fi fost aşa, de ce continua el să-şi urmărească fratele cu această ură tenace?

Bruce îşi puse paharul pe măsuţa joasă şi o cuprinse cu blândeţe în braţe.

– Iartă-mă, m-am înfuriat prosteşte. N-am vrut să te necăjesc... Dar, de ce trebuie mereu să ne certăm din cauza unor probleme sau a unor oameni care nu ne interesează în mod direct? Vreau să te iubesc, Ashley, îi şopti el cu tandreţe, pur şi simplu să te iubesc. Îţi cer, oare, prea mult?

Ashley abia îşi reţinea lacrimile care-i răsăriseră pe marginea pleoapelor. El nu-i spuse „te iubesc", ci doar „vreau să te iubesc".

Nu era exact ceea ce ar fi dorit să audă, dar deocamdată era destul de mult. Oricum, ea părăsea Virginia peste o săptămână sau două, aşa că nu putea să se gândească la un viitor

comun. Din păcate! gândi ea cu tristeţe. Pentru că ea îl iubea. Îl iubea din tot sufletul, cu toată puterea şi ştia de pe acum că el îi va lipsi mereu.

Bruce o strânse şi mai tare la pieptul lui, apoi el îi căută buzele. Dintr-odată, Ashley uită totul, îndoielile, grijile, pe Brian, pe Brenda, cartea pe care trebuia s-o termine şi care o aştepta pe birou. Pentru ea nu mai exista nimic decât Bruce şi gura lui care o devora pe a ei. Îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui şi se lipi de el cuprinsă de dorinţă.

Bruce o răsturnă încet în mijlocul pernelor de pe canapea şi buzele lui îi atinseră pielea fină a gâtului. Ashley îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui. Degetele ei simţiră freamătul uşor şi cald al muşchilor lui. Emoţionată, fericită, începu să-l dezbrace, dar el se depărtă şi îşi scoase singur cămaşa.

Restul hainelor se împrăştiară repede în jurul lor şi se lipiră unul de altul, tremurând de dorinţă. Bruce îşi lăsă buzele să rătăcească de-a lungul corpului partenerei sale, ce i se oferea şi îi cuprinse apoi vârful unuia dintre sâni. Un val de senzaţii tumultuoase o inundă şi ea se cambră instinctiv spre el. Cu o mână Bruce îi mângâia şoldurile şi coapsele. Ce respiraţia accelerată, Ashley răspunse chemării şi i se dărui cu toată fiinţa ei. Degetele lui Bruce explorau cele mai

secrete locuri ale trupului ei. La un moment dat, Ashley se încordă ca sub efectul unei descărcări electrice.

– Oh, Bruce...! gemu ea, clătinându-şi capul dintr-o parte în alta. Bruce...

Cu tandreţe, o strânse la piept, o ridică în braţe şi se îndreptă spre scări.

– Ce este? murmură ea, gâfâind.

– Ai să vezi... îi promise el, enigmatic.

O duse în braţe până la sala de baie. Ajunşi aici, o puse pe picioare şi se aplecă deasupra căzii pentru a deschide la maximum robinetele. Apoi se întoarse spre ea şi îngenunche la picioarele ei, mângâind-o cu buzele. Ashley îşi dădu capul pe spate cambrându-se spre el dar senzaţiile pe care le încerca erau atât de intense, încât aproape că leşină. Bruce o ridică, o cuprinse în braţe şi o sărută cu pasiune.

Când cada fu pe jumătate plină, Bruce închise robinetele şi amândoi intrară în apa caldă. El se întinse pe spate şi o ajută pe Ashley să se întindă peste el. Îi cuprinse apoi picioarele între ale lui şi Ashley se cambră uşor pentru a-l primi mai bine.

– Ashley... murmură Bruce cu o voce răguşită, pătrunzând-o.

El încercă să rămână nemişcat, dorind să prelungească cât mai mult voluptatea acestei

clipe, dar Ashley nu-l lăsă să-şi mai stăpânească dorinţa. Mişcările ei îi învinseră repede controlul pe care şi-l impusese Bruce, şi împreună îşi contopiră trupurile într-o pasiune sălbatică ce-i purtă pe culmile extazului.

În dulcea oboseală care urmă, se sărutară încă şi încă, ascultându-şi bătăile inimilor care începeau să se liniştească. Apoi ieşiră din cadă şi fiecare îi şterse cu dragoste trupul celuilalt, cu prosoape pluşate care miroseau a lavandă. După ce se uscară, Bruce o lău pe Ashley de mână şi o conduse la pat. Se ghemuiră unul în braţele celuilalt, închiseră ochii şi nu trecu mult timp până adormiră.

Ashley se trezi şi simţi imediat o aromă plăcută de jambon gâdilându-i nările. Fericită, se întinse cât era de lungă de-a latul patului... Noaptea aceasta fusese atât de minunată, încât nu avea nici un chef să coboare din pat. Ar fi dorit să rămână ascunsă aici, cu Bruce, singuri, în această cabană mică uitată de lume, departe de toate, pentru totdeauna...

Brusc, însă, reveni la realitate. Trebuia să se întoarcă neapărat la munca ei, să termine redactarea cărţii. Din nefericire, recreaţia se terminase şi dacă o mai prelungea, nu va mai fi în măsură să respecte termenele impuse de editor.

Aruncă o privire în jurul ei căutând ceva de îmbrăcat şi observă halatul lui Bruce. Sări din pat, luă halatul şi îşi surâse când se văzu în oglindă. În acest imens halat părea o fetiţă deghizată în adult. Îşi suflecă mânecile de mai multe ori pentru a-şi degaja mâinile, şi înnodă cordonul în jurul taliei subţiri. Apoi, mulţumită, coborî la parter.

– Bună dimineaţa! îi lansă ea lui Bruce, ajungând în spatele lui.

Îl cuprinse cu braţele şi îşi frecă obrazul de spatele lui.

– Bună dimineaţa! îi răspunse el, privind-o peste umăr. Tocmai pregăteam micul dejun.

– Pot să te ajut?

– Nu cred, nu.

Ea îi dădu drumul şi se sprijini nonşalant de masa din bucătărie. El o învălui cu o privire amuzată.

– Chiar aşa, pierdută în halatul ăsta, tot eşti încântătoare, şopti el. Mi-e teamă să nu-mi vină iar nişte idei...

– Drept să-ţi spun, nu mi-ar displace, replică Ashley. Dar trebuie neapărat să mă întorc în oraş. Trebuie să-mi continui lucrul la carte.

– În orice caz, nu imediat! protestă el, încruntându-şi sprâncenele.

– Nu, bineînțeles, dar imediat după micul dejun, oftă ea.

– La ce bun? o tachină el. Avem aici provizii care ne pot ajunge mai mult de o lună, fără să fie nevoie să ieșim. După aceea, o să ne hrănim cu dragoste și apă proaspătă, ca toți îndrăgostiții din lume.

Ea surâse.

– În alte împrejurări n-aș fi avut nici o ezitare, îl asigură ea. Dar, te rog să mă crezi, nu se poate. Trebuie să predau manuscrisul peste puțin timp și sunt în întârziere. De acum, fiecare minut contează.

Bruce o privi o clipă în tăcere, ușor încruntat, apoi dintr-odată fața i se lumină.

– Am găsit soluția! Te duc în oraș, îți aduni toate lucrurile și vii să lucrezi aici.

Ashley izbucni în râs.

– Este imposibil, Bruce! Nu numai că sunt aproape sigură că n-aș reuși să scriu aici nici un singur rând, dar în plus, nici nu-ți imaginezi ce munte de documente aș avea de cărat. Ar fi ca o adevărată mutare.

În aceeași clipă își dădură seama amândoi că jambonul era pe cale să se ardă. Ashley fu mai rapidă decât Bruce și, cu o furculiță, întoarse feliile de jambon, deja destul de rumenite.

– Cred că-ţi dai seama cât eşti de vinovată! declară Bruce cu emfază. Niciodată în viaţa mea nu mi s-a întâmplat să las jambonul să se ardă! Oricum, de când te cunosc, mi se întâmplă numai chestii ca asta! Este de ajuns doar să te apropii de mine pentru ca să iau foc. Singura diferenţă este că acum treaba asta se transmite şi obiectelor care mă înconjoară!

Ashley nu-şi putu ascunde un zâmbet.

– Ceea ce înseamnă că va trebui să ne mulţumim încă de astăzi cu dragoste şi apă rece, dacă înţeleg eu bine...

– Încă nu, doar dacă voi continua să gătesc privindu-te; riscăm să terminăm proviziile mai devreme decât prevăzusem!

Bruce reuşi totuşi să termine de pregătit micul dejun, în timp ce Ashley aşeza masa. Bruce puse în farfurii şi amândoi se aşezară tăcuţi unul lângă celălalt.

– Când trebuie să te întorci în California? întrebă Bruce, cu gravitate.

Ashley îşi imaginase această conversaţie deja de sute de ori. În visele ei, Bruce trebuia s-o implore să rămână aici cu el. Dar, deocamdată, el îi pusese doar o întrebare, aşa cum ar fi făcut oricine.

– Sper să termin cartea până la sfârşitul săptămânii. Doar dacă n-o să mă împiedici tu să lucrez... adăugă ea cu un surâs forţat.

– Îţi propun un târg. Te las liniştită până duminica viitoare, dacă tu îmi promiţi să-ţi amâni plecarea cu o săptămână.

Ashley simţi o uşoară dezamăgire. Ar fi dorit ca el să-i ceară să nu mai plece deloc. Totuşi, propunerea lui demonstra că el dorea s-o păstreze lângă el încă o săptămână. Şi, chiar dacă era puţin faţă de ceea ce sperase, nu era pregătită să renunţe la ceea ce el acceptase să-i ofere.

– Ei bine... se prefăcu ea că ezită. Aş putea să expediez manuscrisul la New York, înainte ca eu să plec...

– Perfect! Mă bucur că poţi să aranjezi asta fără să ai mari probleme.

Bruce îi zâmbi şi continuă să mănânce cu poftă micul dejun. Ashley rămase câteva secunde cu ochii fixaţi asupra lui, puţin încurcată. Avea impresia că el ar fi trebuit să mai adauge ceva, poate măcar un cuvânt mai tandru. Dar, nu. El tratase această afacere cu o fermitate şi eficacitate demnă, mai degrabă, de încheierea unui târg comercial decât de o conversaţie între doi îndrăgostiţi dornici să nu se despartă prea repede...

– Voi lipsi sâmbăta toată ziua, reluă Bruce turnând cafeaua în ceşti. Mă duc să mai cumpăr

un armăsar. Dacă o să termini până atunci, n-ai vrea să vii cu mine?

– S-ar putea. Cât timp crezi că vei lipsi?

– O zi sau două, maximum.

– O să mai vorbim despre asta după ce o să mai pun câte ceva la punct, să văd cam pe unde mă aflu cu cartea. Este prea devreme ca să pot lua o decizie.

– Ai dreptate, este mai înțelept așa, aprobă el. Cu atât mai mult cu cât, după aceea, vom avea la dispoziție o săptămână întreagă doar pentru noi doi...

Ashley dădu din cap gânditoare. Și după aceea ce va mai fi? Cum va mai reuși ea să trăiască fără el, dacă el o va lăsa să plece, după acea săptămână? Desigur, va avea în continuare proiectele ei profesionale la care ținea atât de mult. Dar fără Bruce, vor mai avea toate astea vreo importanță pentru ea?

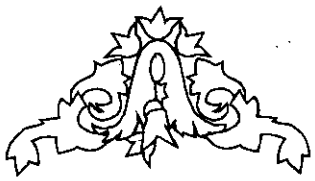

CAPITOLUL XII

După micul dejun, în cursul dimineții, Bruce o duse pe Ashley acasă. După ce-i ură spor la treabă și se sărutară pentru ultima oară, el reluă drumul spre fermă sub privirea melancolică a tinerei femei. Ea ar fi dorit atât de mult să mai rămână doar câteva zile în preajma lui... Săptămâna ce urma să înceapă se anunța îngrozitor de lungă. Singura consolare a lui Ashley era convingerea că, la capătul ei, exista promisiunea lui Bruce de a petrece o săptămână întreagă doar ei doi.

Contrar așteptărilor ei, Bruce se arătase foarte riguros în a-și ține cuvântul. Îi telefona în fiecare zi, dar nu-i ceruse niciodată să-și lase lucrul pentru a se întâlni. Ashley profită pentru a lucra cu febrilitate și înainta cu pași repezi în redactarea cărții. Cu toate acestea, când Bruce îi telefonase vineri și-i propusese să meargă cu el a doua zi, așa cum plănuiseră, pentru a cumpăra armăsarul, ea se văzu nevoită să-l refuze.

– Mai am încă de lucru pentru cel puțin o zi întreagă, îi explică ea.

– Aș putea să amân întâlnirea cu proprietarul calului pentru altă zi, dacă tu vrei.

– Nu, nu-i nevoie. Prefer să nu mă simt presată de timp. Dacă aș ști că tu mă aștepți să-mi termin treaba, aș risca să dau mai puțină importanță concluziilor.

În afară de asta, ea își dădea seama cât era el de nerăbdător să meargă să vadă calul și nu dorea să-i impună acest mic răgaz suplimentar.

– Bun, foarte bine, în cazul acesta mă voi duce fără tine, cedă el fără prea mare dificultate. Dar după aceea, nu uita că mi-ai promis că vei sta cu mine o săptămână.

– Nu-ți face griji, Bruce, n-am intenția să dispar între timp! răspunse ea.

– Din fericire...

Întrerupseră convorbirea și Ashley continuă să privească un timp, visătoare, telefonul. Încă vreo câteva ore de muncă îndârjită și o să termine lucrarea. Apoi va putea să se consacre numai lui Bruce, evitând în același timp să se gândească la viitor.

*

* *

La sfârșitul după-amiezii, în această sâmbătă, Ashley puse în sfârșit punct final lucrării ei, într-o stare de excitație greu de imaginat.

Nervozitatea era atât de puternică încât îi trebui mai mult de o oră pentru a redacta ultimul paragraf. Când, în sfârşit, îl termină, scoase un adevărat strigăt de triumf, singură în biroul ei.

În ultimele ore telefonul sunase de mai multe ori, dar ea nu răspunse, considerând pe bună dreptate că nu era momentul să piardă timp la telefon. Îşi adună în grabă lucrurile din birou şi se pregăti să plece acasă. Pentru prima dată după atâtea luni, se simţea uşurată. Îi venea să cânte în gura mare pe stradă.

Abia trecuse un sfert de oră de când ajunsese acasă, când auzi pe cineva ciocănind uşor la uşă. Mirată, se duse să deschidă şi îl văzu pe Brian, în smoching negru şi cămaşă de mătase albă, sprijinit cu dezinvoltură de tocul uşii.

– Ce elegant eşti! exclamă ea, râzând. Dar unde te duci?

– Ah! Văd că ai uitat! zise el, încruntând uşor sprâncenele. Suntem invitaţi amândoi astă-seară la o recepţie...

– Oh, Doamne! Adevărat! strigă ea, încurcată la culme. Brian, ar fi trebuit să-mi telefonezi pentru a-mi reaminti.

– Am încercat toată ziua să-ţi telefonez, dar nu mi-ai răspuns.

– Ah, tu ai sunat atâta la telefon? Eram foarte nervoasă din cauza unui paragraf care nu-mi

ieşea aşa cum îmi doream şi nu aveam deloc chef să mă întrerup. Îmi pare sincer rău.

– Nu-i nimic, am venit eu mai devreme, aşa că ai tot timpul să te pregăteşti, o linişti el, zâmbindu-i.

Ashley avu o uşoară ezitare. Ar fi dorit să-i refuze invitaţia, dar îi venea foarte greu. Pe de o parte, îi promisese cu o săptămână în urmă că va merge cu el la această recepţie; pe de altă parte, nu dorea să-l ofenseze.

– De acord, zise ea în sfârşit. Ia loc în salon şi aşteaptă-mă. Am să mă grăbesc.

Se repezi sub duş, gândindu-se în acelaşi timp cum să se îmbrace pentru această seară. Nu avea altceva mai elegant decât rochia pe care şi-o cumpărase pentru weekend-ul petrecut la Bruce, şi apoi, de ce nu? O dăduse la curăţat şi era ca şi nouă. O să fie perfect.

O jumătate de oră mai târziu, îmbrăcată, coafată, machiată, reveni în salon unde o aştepta Brian.

– Trebuie doar să mai dau un telefon, la Bruce, pentru a-i lăsa un mesaj şi putem pleca, zise ea veselă.

– La Bruce? se miră Brian.

– Da. Lasă că-ţi povestesc totul de drum, îi promise ea surâzând. De fapt, unde mergem?

Brian îi dădu adresa pe care ea o dictă cu grijă lui Goldie, la telefon. Apoi ieşiră din apartament şi se instalară în maşina lui Brian.

– Aşadar, povesteşte-mi totul, îi ceru el imediat ce porniră. Te-ai mai văzut cu fratele meu?

– Da, mărturisi ea. Mi-am dat seama că ţin, cu adevărat, mult la el, iar el mi-a cerut să-mi amân plecarea cu o săptămână. Sper să aibă motive serioase pentru a-mi cere aşa ceva... adăugă ea, trăgând cu coada ochiului spre însoţitorul ei.

– Cum ar fi de exemplu... să-ţi ceară să te căsătoreşti cu el? zise Brian, neîncrezător.

– Se pare că speranţa ne ajută să supravieţuim, nu?

Brian întoarse capul spre ea şi îi zâmbi.

– Dacă asta îţi doreşti, eu îţi urez din toată inima noroc, îi spuse el entuziasmat. Dădu din cap, amuzat. Cumnata mea... Nu mi-ar displace!

– Uşurel, Brian! exclamă Ashley râzând. Bruce încă n-a pronunţat cuvântul „căsătorie"!

– Ei bine, doar pentru că este un prost!

Privirile li se întâlniră şi îşi zâmbiră cu un aer complice.

Recepţia avea loc într-o casă situată în afara oraşului, într-un cartier rezidenţial liniştit. Un valet îi întâmpină şi-i conduse imediat în sa-

lon. Aici se aflau deja cincizeci de persoane care beau şampanie şi vorbeau în grupuri mici. Cum îi văzu apărând, de la celălalt capăt al încăperii se îndreptă spre ei o tânără femeie blondă, încântătoare.

– Bună seara, eu sunt Susan Gibson, se prezentă ea întinzând mâna spre Ashley.

– Iar eu, Ashley Stevens. Sunt încântată să vă cunosc, zise ea cu căldură. Am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră, adăugă Ashley, amintindu-şi de petrecerea de la Bruce, la care numele tinerei fusese adeseori amintit.

– Şi eu, închipuiţi-vă! şi sper că Brian nu s-a îndrăgostit de dumneavoastră, declară ea, otfând patetic. În ziua în care se va hotărî să meargă în faţa altarului, ţin neapărat să fiu eu cea aleasă!

Ashley lăsă să-i scape un râs uşor.

– Vă doresc tot succesul posibil în această acţiune!

– Mă tem că am, într-adevăr, nevoie de încurajări. Ne întâlnim de aproape patru ani şi tot nimic! Dumneavoastră, care sunteţi psiholog, credeţi că situaţia este chiar atât de disperată?

– Domnişoarelor, interveni Brian, vă aduc la cunoştinţă că eu exist în carne şi oase aici, între voi, şi aud tot ce spuneţi! Şi dacă aţi fi

avut răbdare câteva secunde, eu aș fi putut face prezentările așa cum cere protocolul.

– Asta înseamnă emanciparea femeii, dragul meu, glumi Susan.

– Asta nu exclude, după câte știu, eticheta! ripostă Brian cu multă demnitate.

Un domn în vârstă se apropie de ei și o prinse pe Susan de braț, șoptindu-i ceva la ureche. Aceasta se scuză și se pierdu în mulțime.

Ashley se întoarse spre Brian.

– Ai putea să-mi spui de ce mi-ai făcut curte când relațiile tale cu această tânără sunt, evident, avansate? îl întrebă ea, mai în glumă, mai în serios.

– Acordă-mi acest dans și am să-ți povestesc totul.

– În acest caz, cum aș putea să-ți rezist?!

Se alăturară și ei celor câteva cupluri ce evoluau pe ring în ritmul unui vals lent și Brian tuși ușor pentru a-și drege vocea.

– Eram aproape logodiți, eu și Susan, când am făcut dragoste cu Brenda. Din respect pentru ea, dar și pentru că am preferat ca ea să afle de la mine decât din bârfele publice, i-am mărturisit greșeala mea și am rupt imediat relația. În mod ciudat, ea m-a iertat totuși. Eu sunt cel care nu pot să mă iert... șopti el cu tristețe.

– Atunci? De ce nu te-ai căsătorit cu ea?Pare absolut încântătoare! De ce te interesezi mereu de alte femei? Şi ce s-ar fi întâmplat dacă eu ţi-aş fi cedat, de exemplu?

Brian oftă.

– Este greu de explicat. Nu vreau să mă căsătoresc atâta timp cât Bruce este celibatar. Eu i-am stricat logodna şi simt că nu am dreptul să fiu fericit atâta timp cât el nu este.

– Oh, Brian! Dar este ridicol! Cu atât mai mult cu cât Susan nu merită s-o faci să te aştepte la nesfârşit. Este evident că ea te iubeşte, iar tu o faci să sufere inutil.

– Probabil că ai dreptate, admise Brian, dând din cap.

Erau atât de absorbiţi de conversaţia lor încât nici unul din ei nu-l observă pe Bruce şi surpriza lor fu imensă când acesta le apăru în faţă, cu pumnii strânşi pe coapse, cu un aer îngrozitor de furios.

– Vreau să-ţi vorbesc! şuieră el printre dinţi, privind spre Ashley.

– Foarte bine, te urmez.

Traversară salonul şi ieşiră în grădină. Când de îndepărtară puţin de casă, Bruce se opri brusc şi se întoarse spre Ashley.

– Ce înseamnă toate astea?! explodă el imediat. Aveai mult de lucru când a trebuit să

vii cu mine, dar ca să vii aici cu Brian ca să te distrezi, ai timp! Îți bați joc de mine?

Ashley rămase tăcută, ezitând asupra atitudinii pe care ar fi trebuit s-o ia. Apoi se hotărî să termine, o dată pentru totdeauna, cu această rivalitate stupidă dintre cei doi frați și se lăsă și ea pradă furiei ce o cuprinsese dintr-odată.

– M-am săturat, Bruce! strigă ea, la rândul ei. M-am săturat de această gelozie feroce pe care v-o întreținеți cu grijă, tu și Brian! Mă aflu aici pentru că i-am promis fratelui tău mai demult că voi veni cu el, și nu ți-am spus despre asta nimic pentru că uitasem complet. Mi-am terminat astăzi cartea și cum tu, oricum, nu erai aici, nu văd ce rău este că mi-am ținut promisiunea față de Brian. Când o să încetezi odată să bănuiești pe toată lumea? Când vei accepta în sfârșit să tragi o linie peste trecut? Ar fi trebuit să-i mulțumești lui Brian că te-a împiedicat să te căsătorești cu o femeie ca Brenda. Cu ea, n-ai fi ajuns niciodată la capătul suferințelor tale!

– Chiar dacă lucrurile stau așa, nu era cazul ca tocmai fratele meu să-mi dovedească asta! zise Bruce cu asprime.

– Vrei să-ți spun eu de ce nu vrei să-i ierți acest lucru? Pentru că tu nu poți admite că el,

fratele tău geamăn, pe care-l iubeşti mai mult ca orice pe lume, a putut să te trădeze astfel! zise ea, dintr-o suflare, înainte ca el s-o poată întrerupe.

– Nu-i adevărat!

– Ştii foarte bine că am dreptate. Dar eşti prea mândru pentru a recunoaşte, acesta-i adevărul.

– Nu-i adevărat! repetă Bruce cu vehemenţă.

Ashley deschise gura să mai spună ceva, dar renunţă. Cearta asta nu folosea la nimic. Bruce era prea încăpăţânat ca să-i dea dreptate şi nu va obţine nimic de la el. Se închisese în ura lui şi refuza s-o abandoneze. Atâta timp cât lucrurile vor sta aşa, Ashley nu avea ce căuta în viaţa lui.

– Îmi pare rău, Bruce, murmură ea. Îmi pare rău pentru tine, dar şi pentru mine. Ai stricat totul.

Fără să mai aştepte un răspuns din partea lui, se întoarse şi începu să fugă, reţinându-şi cât putea mai bine lacrimile.

Bruce rămase mult timp nemişcat. Tot ceea ce-i reproşase ea era cu rigurozitate exact. Era timpul să întoarcă pagina şi să se împace cu fratele său. Până acum nimic nu-l împinsese să facă acest lucru. Dar, de când Ashley intrase în

viața lui, simțea cu claritate nevoia acestei împăcări. Dar, oare, nu era cumva prea târziu?

*
* *

Ashley aproape că terminase cu închisul valizelor, când auzi o mașină oprindu-se în fața casei. Își simți inima bătându-i cu putere. Era, oare, Bruce, într-o dispoziție mai bună ca acum o oră? Sau Brian, care probabil o căutase peste tot cu îngrijorare?

Se auzi portiera trântindu-se și aproape imediat se auziră pași pe scări. Ashley se îndreptă, nemișcată. Cineva bătu la ușă...

Bruce stătea în fața ei și-i venea greu să nu se arunce în brațele lui. Era încă prea devreme, el nu scosese încă nici un cuvânt, și ea nu-și putu da seama în ce stare de spirit se afla.

– Pot să intru? întrebă el cu timiditate.

Ashley dădu afirmativ din cap și îl privi închizând ușa în urma lui.

– Eu... nu-mi este ușor să-ți spun... Am venit pentru că... Pentru că am nevoie de tine. Ca femeie, dar și ca psiholog.

Bruce lăsă capul în jos căutându-și cuvintele. Ashley ar fi dorit să-l poată ajuta, dar trebuia ca totul să vină de la el. Altfel, n-ar fi servit la nimic.

– Tu ai dreptate. Brian şi cu mine am fost întotdeauna foarte aproape unul de altul. Mult mai aproape decât sunt, în general, copiii unei familii. Ne cunoaştem pe dinafară, ne înţelegeam fără chiar să fie nevoie să ne vorbim.

Făcu o pauză înainte de a continua, cu voce scăzută:

– Când am descoperit trădarea lui Brian, amărăciunea mea a devenit mai puternică decât sentimentele mele pentru el. Cel puţin, la început. Am observat mai târziu că, datorită lui, nu m-am căsătorit cu o femeie cu care aş fi fost, cu siguranţă, nefericit. Dar prăpastia dintre noi devenise atât de adâncă încât n-am ştiut cum s-o umplu. Cu trecerea anilor, s-a adâncit şi mai mult.

Ridică privirea, fixând-o asupra ei.

– Atunci ai apărut tu, care ai vrut să mă întâlneşti. La început m-am opus categoric oricărui amestec în viaţa mea privată. Îmi era prea teamă că vei afla ce se întâmplase. Apoi m-am răzgândit. La urma-urmei, putea să fie o ocazie de a mă împăca cu el. Dar m-am îndrăgostit de tine încă din primul minut în care te-am văzut. Imediat am înţeles ce se va întâmpla. Bănuiam că eşti amanta lui Brian şi riscam să repetăm exact întâmplarea de acum trei ani, cu deosebirea că acum rolurile erau

inversate. Asta mi-a îndepărtat iarăşi orice dorinţă de a-i vorbi.

– Dar acum, interveni în sfârşit Ashley, poate că...

– S-a şi făcut, o anunţă el, întrerupând-o. După plecarea ta, am avut o lungă discuţie amândoi şi ne-am explicat.

– Oh, Bruce...! şopti ea strângându-l în braţe.

El o cuprinse la rândul lui şi o sărută pe frunte.

– Te iubesc, Ashley. Te iubesc şi vreau să fii soţia mea. Dacă ai şti... adăugă el surâzând. Dacă ai şti ce-am simţit când am găsit casa goală după acel faimos weekend...! În acel moment mi-am dat seama că nu voiam să te pierd.

Ashley îi zâmbi tandru.

– Iar eu mi-am petrecut timpul întrebându-mă cum va fi viaţa mea dacă tu mă vei lăsa să plec în California, mărturisi ea. Şi eu te iubesc, Bruce şi am nevoie de tine...

El o strânse la piept cu pasiune.

– Accepţi să fii soţia mea? şopti el.

Ashley avu o mică ezitare.

– Şi cariera mea, Bruce? Te iubesc, dar n-aş vrea să-mi abandonez cariera.

– Nici nu aveam intenţia să te împiedic să ţi-o continui. Ştiu cât contează pentru tine şi eu

vreau să fii fericită. Vei putea să-ți deschizi aici un cabinet de consultații, dacă dorești. Ei? Vrei să te măriți cu mine?

– Da! strigă ea din tot sufletul.

Bruce se aplecă încet asupra ei și gura lui se așeză cu tandrețe pe buzele ei întredeschise. Ea își petrecu brațele în jurul taliei lui și îi răspunse cu patimă sărutului, beată de fericirea de a se ști în sfârșit iubită...

SFÂRȘIT

Venită în mod special din Virginia pentru a le lua un interviu fraţilor Garrett, ultimele personaje din lucrarea ei asupra legăturilor particulare între gemeni, Ashley întâmpină, destul de repede, unele dificultăţi. Pe cât este Brian de fermecător, blând, vesel, pe atât este Bruce de dezagreabil şi puţin cooperant. În calitatea ei de psiholog, tânăra femeie este pe deplin conştientă şi sigură de capacităţile ei profesionale. Dar, în prezenţa lui Bruce, această siguranţă de sine pare să se volatilizeze. Este de ajuns ca Ashley doar să-l vadă pentru ca toate simţurile ei să se înflăcăreze şi...

O răsturnă încet în mijlocul pernelor de pe canapea şi buzele lui îi atinseră pielea fină a gâtului. Ashley îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui. Degetele ei simţiră freamătul uşor şi cald al muşchilor lui. Emoţionată, fericită, începu să-l dezbrace, dar el se îndepărtă şi îşi scoase singur cămaşa.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-42-6

LEI 1700 + 34 TL = 1734